

ஸ்ரீ:

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

திவ்யப்ரபந்த வியாக்கியானங்களில் பூருவாசார்யர்களால் ரஸகனமாக
வியாக்கியானம் செய்யப்பெற்ற ஸ்ரீராமாயண ச்லோகங்களும்
அந்த வியாக்கியானங்களும் கொண்ட

ஸ்ரீராமாயண ஸௌரபம்

இது

பொதுவியில் வாழும் மஹாமேதாவியும் ஸ்தாசார்யனாகி
ரஸிகருமான

டபிள் லி K. S. க்ருஷ்ணன், F.R.S.

அவர்களின் விருப்பத்தின்படி

ஸ்ரீகாஞ்சி பிரதிவாதி பயங்கரம்

அண்ணாங்கராசார்யரால்

செய்து வைக்கப்பட்ட பிரகாசஸபைவின் சார்பாக

மதராஸ் ரத்னம் (பிரிஞ்ச்) பிரெஸ்ஸில்

அச்சிடுவிக் கப்பட்டது.

நத்தன ஓ மார்கழ்த்திங்கன்

1953

இதன் விலை 1—8—0

கிடைக்குமிடம் :

கரந்தமான ஆபீஸ், காஞ்சிபுரம்.

முன்னுரை

நமக்கு வாய்த்த நித்யாநுபவக்ரந்தங்களில் ஸ்ரீராமாயணமும் திவ்யப்ரபந்தமுமே தலைசிறந்தவை யென்பது அநுபவரஸிகர்கள் அறுதியிட்ட தொன்றும். ஸ்ரீராமாயணப்ர வசனம் உலகில் அக்ஷராஸ்யர்களான ஸகல மதஸ்தர்களுக்கும் ஆங்காங்கு நடத்தி வருகிறார் களெனினும் பகவத்ராமாநுஜ ஸம்ப்ரதாயத்தில் ஸதாசார்ய பரம்பரையிற்படிந்து பஹுசக்ருதரானவர்கள் செய்யும் ஸ்ரீராமாயண ப்ரவசனம் தனிச்சிறப்புப் பெற்ற தென்ப தில் ஸந்தேஷிப்பாராருமில்லை. *பிதாமஹஸ்யாபி பிதாமஹாய ப்ராசேதஸாதேச பல ப்ரதாய, ஸ்ரீபாஷ்யகாரோத்தம தேசிகாய ஸ்ரீசைலபூர்ணய நமோ நமஸ் ஸ்தாத்* என்று போற்றப்படுகிற திருமலை நம்பிவழியாகப் பெருகி நம்பிள்ளை பக்கலிலே தேங்கின ஸ்ரீராமாயண விசேஷார்த்த ப்ரவாஹமானது பகவத் விஷயம்முதலான நாலாயிர திவ்ய ப்ரபந்த வியாக்கியானங்களில் வெள்ளங்கோத் திருக்கின்றது. ஸ்ரீராமாயண வ்யாக் யாதாக்களில் மிக்க பெரும்புகழ் பெற்றவரான ஸ்ரீகோவிந்தராஜர் நெந்த பகவத் விஷயாதி காரியாயிருந்தபடியாலே நாலாயிர வியாக்கியானங்களில் தாம் அற்புதமாக அநுபவித்த ஸ்ரீராமாயண விசேஷார்த்தங்களைத் தம்முடைய வியாக்கியானத்திலே வடமொழியில் மொழி பெயர்த்து ஆங்காங்கு எழுதியிருப்பானாலேயே அவருடைய (ஸ்ரீராமாயண) வியாக்கியானம் சிறப்புற்றோங்கி விளங்குகின்றது.

பெரியவாச்சான்பிள்ளையருளிச்செய்த விபுல வியா க்யானத்தோடு கூடிய ஸ்ரீராமா யண தனிச்சிலாக கிரந்தம் தனிப்பட இருந்தாலும், அதில் சேராத பலபல ச்லோகங்களின் ரஸமயமான பொருள்கள் நாலாயிர திவ்யப்பிரபந்த வியாக்கியானங் களில், ரத்நாகரத்தில் ரத்னம்போல் உறைந்துள்ளன. திவ்யப்ரபந்த வியாக்கியானங் கள் ஸேவிக்கும்போது அவ்வர்த்த விசேஷங்கள் ஒருவாறு அநுபவிக்கப்பட்டாலும் பிறகு அவை மறந்துபோய்விடும். நித்யாநுபவம் செய்யவேண்டிய திவ்யார்த்த விசே ஷங்களாகையாலே அவ்வர்த்தங்கள் தனிப்புத்தகமாக விளங்கவேண்டுமென்று கருதிய [வைகுண்டவரஸியான.] திருக்குடந்தை மஹா மஹோபாத்யாய. R. V. கிருஷ்ணமா சார்யஸ்வாமி அவற்றைத் தனிப்படவே தொகுத்துப் பலவாண்டுக்கு முன்பு ஸ்ரீராமா யண தனிச்சிலாகம் என்ற பெயரால் வெளியிட்டிருந்தார். அப்புத்தகம் வெகுநாளாகவே துர்லபமாய் விட்டது. தவிரவும் அதில் சில பரிஷ்காரங்களும் செய்யவேண்டியிருந்தது. செய்து ஸ்ரீராமாயண ஸௌரபம் என்னும் பெயரால் இது வெளியிடப்பட்டது. உலகமையி ல் ஸ்ரீராமாயணத்திற்குப் பரிமளம் நம் ஆசார்யர்களின் திவ்ய வியாக்கியானங்களி னாலேயாதலால் இந்நூலுக்கு இத்திருநாமமிட்டது மிகப் பொருத்தமெயன்றோ.

இங்கு முக்கியமாக ஒன்று விஞ்ஞாபிக்கவேண்டியிருக்கிறது. புதுமுகவியின் வாமும் ஸ்ரீமான் உ. வே. டாக்டர். ஸர். K. S. க்ருஷ்ணன்ஸ்வாமியை அறியாதார்களே. அவரை மேனாட்டுப் புலவர்கள் மஹா மேதாவி யென்று கொண்டாடுமதிசயத்தின் ஹேதுவை அடியேன்போல்வார் தெரிந்துகொள்ள ப்ரஸக்தியில்லை அந்த மஹான் நம்முடைய ஸம்பிரதாய க்ரந்தங்களில் ஆழங்காற்பட்டிருக்குமதிசயம் மிக வியக்கத் தக்கதே. இவ்விஷயத்தை அடியேன் கோராக நன்கு அநுபவித்தவாகையால் “அஹம் வேத்மி மஹாத்மாநம்” என்கிற முறையில் இதனை விஞ்ஞாபித்துக் கொள்ளுகிறேன். அப்பெரியாருடைய விருப்பம் இவ்விஷயத்தில் நெடுகளாக இருந்தது. இப்போதே இது நிறைவேறப் பெற்றது. இதற்காக அந்த ஸ்வாமிபீடம் மிகவும் நன்றிபாரபட்ச கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

ஐதீஹ்ய நிர்வாஹரத்நமாலா என்கிற வொருநூலும் அந்த மஹாநுடைய நியமனத் தினாலேயே சில வருஷங்களுக்கு முன்பு ஸ்ரீராமாநுஜனில் ப்ரசுரஞ் செய்யத் தொடங்கப் பட்டு ஸமாப்தியடையாமலே நின்றிருக்கிறது. அதுவும் தனிப்புத்தகமாக அச்சாகி வருகின்றது. விரைவில் வெளிவரும். அந்நூலும் இந்நூலுமாக இரண்டும், ஸம்ப்ர தாயரஸிகர்களாய் * சீர்கலந்த சொல் நினைந்து போதுபோக்க விரும்புவார்க்கு நித்யா நுபவ யோக்கியங்களென்பது அடியேனுடைய துணிபு.

இங்ஙனம்
ஸ்ரீவைஷ்ணவதாஸன் ஸ்ரீகாஞ்சி. ப்ரதிவாதிபயங்கரம்.
அண்ணங்கராசார். ின்.

இந்தக் க்ரந்தத்தில் உதாஹரித்து வியாக்கியானிக்கப் பெற்ற
புராமாயணச் லோகங்களின் அநுக்ரமணிகை. (லக்கம்—பக்கலக்கம்)

	பக்கம்
அத்யந்தஸூக ஸம்வ்ருத்த:	41
அதோறு கிம் து : க்கதாம்	28
அத ஹரிவராத :	82
அத்ய ராஜகுலஸ்யாஸ்ய	83
அசுர்வதைவதவியம்	60
அகித்ரஸ் ஸததம்ராம :	68
அபியாதா ப்ரஹர்த்தாச	12
அபிஷிச்சய ஸங்காயாம்	4
அவ்யக்தரேகாமிவசந்த்ர	54
அவஷ்டப்ய ச திஷ்டந்தம்	52
அஸ்மிந்மயா ஸார்த்தமுதார.	45
அஹம்ஸ்யாவரோ ப்ராதா	50
அஹம்ஸ்ய ரகுவம்சச்ச	74
அஹம்ஸ்ய தேவகுமார ரூபம்.	15
ஆச்சுதேத ஸத்பாவம்	31
ஆரஞ்சம்ஸ்யமபரோ தர்ம :	71
ஆயதாச்ச ஸம்வ்ருத்தாச்ச	50
ஆர்த்தோவா யதிவா	78
இதீவதேவீ வசாம்.	67
இமாமகித கேசாந்தாம்	56
இமம்யதா ராக்ஷவராஜ பாக்ஷ.	54
இயம் ஸீதா மமஸூதா	6
இஹவதஸ்யாமி ஸௌமித்ரே.	40
சர்வ்யாசோஷௌ பஹிஷ்க்.	19
உத்திஷ்டோத்திஷ்ட கிம்	85
உத்ப்பராத கதாபாணி :	76
உபதந்திதாதகா நத்ய :	27
ஏபிச்சு ஸுவிவஸஸார்த்தம்.	36
ஏவம்ஸீதாம் ததாத்ருஷ்ட்வா.	55
ஏவமுத்தஸ்து ராமேண	39
ஏஷஸர்வஸ்வ பூதஸ்து	75
ஏஷா விபத்யாம்யஹமஸ்ப	50
க்யாத்ப்ராஜ்ஞக்ருதஜ்ஞச்ச :	59
க்ருதாபாதஸ்யஸி தே	52
கச்சிந்ந துவ்ஷோ வ்ரஜஸி	31
கஜம்வா வீக்ஷய ஸிம்ஹம்வா	28
கதம்தாசரதள பூமௌ	25
கதாந்வஹம் ஸமேஷ்யாமி	42
காந்தஸ்யிதா லக்ஷ்மண	45
கார்யே கர்மணி நிர்திஷ்டே.	74
கிந்த்வாமத்யத வைதேஹ :	20
கிம்கோபஸூலம்மநுஜேந்த்ர	52
கிம்புசர்மத்வீதோஜா :	78
கிமர்த்தம் தவ நேத்ராப்யாம்.	62
குசலீயதி க்ருதஸ்த :	66
கௌஸல்யா லோகபர்த்தாராம்.	72
க : க்ரீடதி ஸரோஷேண	69
கூதப்ரகூடாமிவ	54

	பக்கம்
காமயாஹி ஸமாயுக்தம்	81
க்ருஷீத்வா ப்ரேக்ஷமாணஸா.	65
ககாமதிவிசாலம்லங்கயித்வா.	82
கச்சதா மாதவகுலம்	8
குணர்த்தசாதோபம :	11
குருஷ்வ மாமநுசாம்	21
குஹேஸஸுஹிதோராம :	2
குஹேஸ ஸார்த்தம் தத்நாவ.	27
சரித ப்ரஹ்மசர்யஸ்ய	30
சைத்ர : ஸ்ரீமாத்யம்மாஸ :	14
ஜ்ஞாதிதாஸீ யதோஜாதா	15
ஜடிஸம் சீரவஸதம்	35
ஜீவந்தீம் மாம் யதாராம :	73
தரைலோக்யமபி நாதேந	12
தரைலோக்யராஜ்யம் ஸதலம்.	56
தவ்யி கிஞ்சித்ஸமாபந்நே	84
தத்ர காஷாயிணே வ்ருத்தசந்.	16
ததோவாகர ராஜேந	3
ததஸ்ஸாகர வேவாயாம்	81
ததஸ்ஸா ஹ்ரீமதிபாலா	66
ததேஹர்ஷ ஸமுத்பூதோ	29
ததாகதாம் தாம்வ்யதிதாம்	61
ததாபிஸுதேந ஸாயுக்த	29
ததோக்தோதர்மசிலேந	34
ததவஸ்ததம்நு பாதம்	33
தம்த்ருஷ்ட்வா சத்ருஹி	12
தாவத் தவஹம் தாத ஜிஜ்	67
தேநகாதேந மஹதா	2
தேவயம் பவதாரக்ஷயா :	38
தௌவகாசி கிரீம்ச்சைவ	45
த்ரஷ்டிம் சக்யமயோத்யா	5
ததர்ச பிங்காதிபதோமாத்யம்.	61
தஹந்தீமிவ திச்வாஸை	57
தாநயஜ்ஞ விவாதேஹ	26
தாஸீநாம் ராவணஸ்யாஹம்	36
திக்ஷிதம் வ்ரதஸம்பந்நம்	17
திப்தபாவகஸங்காசை	70
திபோ நேத்ரா துஸ்யேவ	88
துஷ்கரம் க்ருதவாந்ராம	55
நகேர்த்தமம் புஷ்பிதம்	61
நசஸீதா த்வயாஹிநா	26
நசாக்நிஜம் பயம்	4
நசாஸ்ய மாதா	67
நத்வாமிஹஸ்தாம்ஜாநீதே	68
நதேம்பா மத்யமாதாத	42
நதே மநுஷ்யா தேவாஸ்தே	29
நதேவலோகாக்ரமணம்	21
நந்தந்த்யுதித ஆதித்யே	37

	பக்கம்
நந்திக்ராமேசுரோத்	2
நநாகம்மயி கைகேயி	18
நமாம்ஸம்ராகவோபுங்க்தே	68
நமேதுக்கம் ப்ரியாதுரோ	75
நஹி தேராஜபுத்ரம்	89
நாந்ருக்வேதவிநீதஸ்ய	50
நிப்ருத: ப்ரணத: ப்ரஹ்வ:	86
நிவாஸவ்ருக்ஷ வ்ஸாதுகாம்	51
நிஸ்வநம் சக்ரவர்த்தராம்	52
நைஷாபச்யதி ராஜஸ்ய:	56
ப்ரதேஹி ஸுபகேஹிராம்	89
ப்ரஸீதந்த பவந்தேரமே	39
ப்ராசேவது மஹாபாக:	83
ப்ரியவாதிச பூதாகாம்	18
பதிவ்ரதாத்வம் விபவம்மேதம்	60
பத்மகேஸர ஸம்ஸ்குஷ்ட:	48
பத்மஸௌகந்திகவஹம்	49
பதிஸம்யோக ஸுலபம்	37
பதிஸம்மநிதா ஸீதர	17
பரவாநஸ்யி காகுத்ஸ்த	39
பக்ஷிச சாகாதிவய:	59
பம்பாதிரே ஹநுமதா	2
நமந்தராயா நசமாது:	91
பாபாநாம்வா சுபாநாம்வா	87
பிசாசாந்தாகவாந்யக்ஷாந்	78
புத்ரத்வயவிஹீதம் தத்	24
புரேவமே சாகுதநிமித்திதாம்	46
பபூவ புத்திஸ்துஹிர்சுவா	54
பஹுவோ க்ருபகல்யாணகுண:	12
பாஹும்புஜகபோகாபம்	81
பாவஜ்ஞேந க்ருதஜ்ஞேந	40
மமதவச்வா நிஸ்குத்தஸ்ய	27
மபூரஸ்ய வநேநுநம்	48
மாணந்தாநிவைராணி	86
மிந்ரபாவேநஸம் ப்ராப்தம்	77
மித்ரமளபயிகம்கர்த்தம்	67
முநேவக்ஷ்யாமயஹம்	1
யதாதம் புருஷ்வயாக்ரம்	73
யதிவாராவணஸ்ஸ்வயம்	80
யச்சராமம் நபச்யேத்து	18
யஸ்த்வயா ஸஹஸஸ்வர்க்கோ	21
யாவந்சரணௌப்ராத:	34
யேது ராமஸ்ய ஸுஹ்ருத:	23
ரக்ஷிதவ்யாஸ்த்வயா	38
ரம்யமாவஸதம் க்ருத்வா	2
ராகவேனாபயேதத்தே	80
ராஜ்யஞ்ச தவரகேயம்	19
ராஜ்யஞ்சாஹம்ச ராமஸ்ய	30
ராஜ்யாத்ப்ரம்சோவநே	47
ராம: கமலபத்ராக்ஷ:	64
ராமம் மேறுகதாத்ருஷ்ட:	24
ராமம் தசரதம்வித்தி	23
ராம லக்ஷ்மண குப்தாஸா	82
ராமஸ்துஸீதயா ஸார்த்தம்	6

	பக்கம்
ராமஸீதா மநுப்ராப்ய	4
ராம ஸுக்ரீகயோரைக்யம்.	65
ராமோ ராமோ ராமஜிதி	90
ருபஸம்ஹாநம் லக்ஷ்மீம்	38
ருபௌதார்ய குண: பும்ஸாம்	14
லக்ஷ்மணே லக்ஷ்மி ஸம்பந்த:	5
ஸோகஸ்தத: புராபூதவய:	51
வ்யஸகேஷு மதுஷ்யாணம்	14
வசப்ரவேசே நுருததஸ்ய	91
வசம் ஸ்ரீமந:	1
வாஹிவாத யத: கரந்தர	76
விஷயேதே மஹாராஜ:	27
விஷ்ணஸ்து தர்மாத்மா	42
விஷஸ்ய தாதா நஹி	60
வைதேஹிராமஸே கச்சித்	34
ஸ்ரீமதா ராஜாராஜே:	82
ச்ரோதும்புந ஸ்தஸ்யவகோ	67
சக்ரகாப நிபேசாபே	49
சத்ருணாமப்ரகம்ப்யோபி	84
சத்ரோ: ப்ரகக்ஷாத லீச்யஸ்ய	85
சஸைஸ்து ஸங்குலகம் க்ருத்வா	73
சாகாம்ருகர ராவணஸரயகர்த்தர:	84
சுபாம் நிமித்தநி சுபாநி	61
ஸ்துஷ்டதசாதஸ்யாஹம்	62
ஸ்நேஹோமே பாமோராஜ:	91
ஸ்மரக் ராகவ பாணாஹம்	85
ஸ்குஷ்ட ஸ்தவம் ஸ்ரீமந:	29
ஸங்கத்யாபரத: ஸ்ரீமந:	88
ஸசாபி ராம: புரிஷ்த்தத:	5
ஸதம் திபதிதம் பூமே	71
ஸதாம் புஷ்கரிணீம்கத்வா	47
ஸதேவகந்தர்வ மதுஷ்ய	46
ஸபங்காமநலங்காராம்	54
ஸபித்ராச பரித்யக்த:	69
ஸபரஷ்பகலயா வாகா	30
ஸமயா போதித: ஸ்ரீமந:	69
ஸமாத்வாதசதந்ராஹம்	69
ஸமுத்ரம் ராகவோராஜ:	80
ஸர்வதாபிசதஸ்ஸத்பி:	1
ஸர்வாந்போகாந்பரித்யஜ்ய	56
ஸலக்ஷணலக்ஷ்மணஸந்	53
ஸக்ருத்வா வாகரே	64
ஸஹசாரஹிதேவ	57
ஸஹ பதர்யா ஸீசாலாக்ஷயா	15
ஸஹி தேவைருதீர்ணஸ்ய	10
ஸாதிர்யகர்த்தவம்ச:	61
ஸாப்ரஸ்தலந்தி	53
ஸுபகச்சித்ரகடோரணௌ	85
ஸுஸ்வாகதாம் வாகம்	69
ஸுஹ்ருதேவா யாவத்வித:	7
ஹாராமஹாலக்ஷ்மண	69
ஹிமஹதாஸிவகஷ்ட:	67
ஸ்வப்நேபி யத்யஹம் கீதம்	69

ஸ்ரீ:
ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.
நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.
பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ ராமாயண ஸௌரபம்.

ஸம்ஸ்கிருத ராமாயணம்.

सुते वक्ष्याम्यहं बुद्ध्वा.

முனே வக்ஷ்யாம்யஹம் புத்த்வா. 7.

பொழிப்புரை : வால்மீகிமுனிவரே, நான் அறிந்து சொல்லுவேன்.

பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் வ்யாக்யானம்.

(சிறியதிருமடல். 21)

ஜ்ஞாதுமேவம்விதம் நரம் என்று ப்ரச்நம்பண்ணின ஸ்ரீவால்மீகிபகவானுக்கு ஸ்ரீநாரதபகவான் ஆனவாறே சொல்லுகிறேனென்றான். அதுக்குக் கருத்தென்னென்னில்—அநந்யபரமாய் ப்ரக்ருதிஸ்த்தனானவாறே சொல்லுகிறேனென்றாமிறே. பதார்த்தங்களை உள்ளபடி அறிந்திருக்கிறவன் இனி ப்ரக்ருதிஸ்த்தனானவாறே சொல்லுகிறேனென்றது—ப்ரச்நரூபத்தாலே ராமகுணங்களை ஸ்மரிப்பித்து நெஞ்சை உடையப் பண்ணினாயிற்று. கெளிந்து நான் ப்ரக்ருதிஸ்த்தனானவாறே சொல்லுகிறேனென்றானு மித்தனையிறே. “நினைதொறும் சொல்லுந்தொறும் நெஞ்சிடிந்துகும்” என்னு மாப்போலே.

2. वाम्नी श्रीमान् ।

வாக்கம் ஸ்ரீமான் .9

(ஸ்ரீராமன்) நன்றாகப்பேசுந்திறமையுள்ளவன், பேசும்போது விலகிணமான சோபையுள்ளவன்.

பெ-வ்யா. (திருப்பாவை. 16) ஸ்ரீ அலர்ந்தாற்போலே வார்த்தை சொல்லுகிற போதை ஒஷ்ட்டடஸ்ப்புரணமென்னவுமாம். “வாக்கம் ஸ்ரீமான்”.

3. सर्वदाऽभिगतः सद्भिः समुद्र इव सिन्धुभिः ।

ஸர்வதாபிகதஸ் ஸத்பிஸ் ஸமுத்ர இவ ஸிந்துபி: . 15.

(ஸ்ரீராமன்) கடல் நதிகளால் (அடையப்படுவது)போல், ஸாதுக்களால் எப்போழுதும் நாமாகவந்து அடையப்பட்டவன்.

பெ-வ்யா. (திருவிருத்தம். 100) [ஸர்வதாபிகதஸ்ஸத்பி:] பெருமாள் ச்ரமஞ் செய்துவிட்டு ஒரு நிழலிலே இருந்தவளவிலே பரஸம்ருத்த்யேகப்ரயோஜந ரானவர்கள் அதுக்கு உறுப்பானவை கற்கைக்காக வந்து படுகாடுகிடப்பர்கள். [ஸமுத்ர இவ ஸிந்துபி:] இப்படிக்கிடக்கிறது இவர்குறை நிரப்புகைக்கோவென்

னில்-பண்டே நிரம்பி நிற்கிற கடலை நிரப்புகைக்கன்றிறே ஆறுகள் வந்து புகுருகிறது. நடுவு தரிப்பில்லாமையித்தனையிறே.

१. गुहेन सहितो रामो लक्ष्मणेन च सीतया ।

குஹேந ஸஹிதோ ராமோ லக்ஷ்மணேந ச ஸீதயா. 28.

4

ஸ்ரீராமன், குஹேனேடும் லக்ஷ்மணனேடும் ஸீதையோடும் கூடினான்.

ஈடு—(திருவாய்மொழி. 2-4-ப்ரவேசம்) கூடப்போன இளைய பெருமானோடும் பிராட்டியோடும் கூடிற்றாய்த் தோற்றிற்று ஸ்ரீகுஹப்பெருமானோடு கூடினப்பின்பிறே. இப்படியிறே அவன்றனக்கும் அவ்வயவ்யதிரேகங்களிருக்கும்படி..

५. रम्यमावसथं कृत्वा रममाणा वने त्रयः ।

ரம்யமாவஸதம் க்ருத்வா ரமமாணா வநே த்ரயஃ. 30.

5

(ராமன், லக்ஷ்மணன், ஸீதை, ஆகிய) மூன்றுபேரும் அழகிய க்ருஹத்தை (பர்ணசாலையை)ச் செய்து (கட்டி) காட்டில் களிக்கின்றவராய் (இருந்தனர்.)

ஈடு—(திருவாய். 2-8-1) [ரம்யம் ஆவஸதம் க்ருத்வா]—அறுபதினாயிரம் ஆண்டு மலடு நின்ற சக்ரவர்த்தி தன்னுதரத்துக்குப்போரும்படி சமைத்த மாளிகைகளிலும், திருவுள்ளத்துக்குப் பொருந்தி அழகியதாயிருந்தது காட்டிலே இளையபெருமான் சமைத்த ஆச்ரமமாயிற்று. [த்ரயோ ரமமாணா]—நாயகரான பெருமான் ரஸமல்லவே பிராட்டியது, பிராட்டிக்குப் பிறக்கும் ரஸமன்றே பெருமானது, அப்படியே ஆச்சீர்த்தி கண்டு உகக்குமவரிறே இளையபெருமான். [வநே] படைவீடர் காட்டிலே கிடத்தார்கள் என்று தோற்றுகே, காடர் காட்டிலே வர்த்தித்தாப்போலே பெருநதிவிருந்தபடி..

பேசி-வயா. (நாச்சியார் திருமொழி. 14-1) பெருமானும் பிராட்டியுமாய்ப் பள்ளிகொண்டருளும்போது இளையபெருமான் கையும் வில்லுமாய் உணர்ந்துநின்று நோக்கி, 'ரமமாணா என்கிறபடியே இருவருமான கலவியில் பிறக்கும் தாய்மத்தில் மூவராகச் சொல்லலாம்படி அவ்யித்து அவர்களுடைய ஸம்சலேஷத்திக்கு வந்ததகராயிருக்கும்.

६. नन्दिग्रामेऽकरोद्राज्यं रामागमनकाङ्क्षया ।

நந்திக்ராமேகரோத் ராஜ்யம் ராமாகமநகாங்க்ஷயா. 37.

6

(பரதன்) ராமனது வரவில் விருப்பத்தால் நந்திக்ராமம் என்னுமிடத்தில் ராஜ்யத்தை நடத்தினான்.

ஈடு—(தி—வாய். 2-4-1) [ராமாகமநகாங்க்ஷயா] இன்னமொருசால் அவர்முகத்திலே விழிக்கிலாமாகில் அருமந்த ப்ராணனைப் பாழே போக்குகிறதென் என்று ராஜ்யத்தையும் தொட்டுக்கொண்டு கிடந்தானிறே.

७. पम्पातीरे हनुमता संगतो वानरेण ह ।

பம்பாதிரே ஹனுமதா ஸங்கதோ வானரேண ஹ. 56.

7

(ராமன்) பம்பையென்னும் தாமரைப்பொய்கையின் கரையில், ஹனுமான் என்கிற வாகர்த்தோடு கூடினான், ஸந்தோஷம்.

ஈடு—(தி—வாய். 5-1-1) வழிப்பறியுண்டவிடத்தே தாய்முகங் காட்டிவைப்போலே காணும் பிராட்டியைப் பிரிந்து நோவுபடுகிற ஸமயத்திலே திருவடி வந்து

முகங்காட்டினபடி. ஹநுமதா—தளர்ந்து 'ஆவாரார்துணை' என்று தடுமாறுகிற சமயத்திலே, வெற்றிதச்சுழம்புகமந்த ஆண்பிள்ளையோடே கூடப்பெற்றதென்கிறது. வானரேண—ஸந்யாஸிவேஷங்கொண்டு வந்து பிரிவை விளைத்து நலிவுபண்ணுமவனைப் போலன்றிக்கே, செவ்வியானொருவனோடே சேரப்பெறுவதே. ஹ—ரிஷி கொண்டாடுகிறான். போகத்துக்குச் சேர்த்துக்கொள்கிறோம், ஸத்தைநோக்குவாரைப் பெற்றோமிறே என்று ஹ்ருஷ்டனாகிறான்.

௨. ततो वानरराजेन ।

ததோ வானரராஜேந. 59.

8

(ஸநேஹமான) பிறகு, குரங்குகளுக்கு அரசனால் (ஸுக்ரீவனால்) (வாலிக்கும் தனக்கும் ஏற்பட்ட விரோதம் முதலியன ராமனிடத்தில் தெரிவிக்கப்பட்டன).

பே—வ்யா. (நாச்சி-7-7) பெருமாள் மஹாராஜரை முடிசூட்டுவதற்குமுன்னே 'வானரராஜேந' என்றானிறே ரிஷி.

३. तेन नादेन महता निर्जगाम हरीश्वरः ।

அனுமான்ய ததா தாராம் ஸுக்ரீவேண ஸமாகதஃ ।

தேந நாதேந மஹதா நிர்ஜகாம ஹரீச்வரஃ,

அநுமாந்ய ததா தாராம் ஸுக்ரீவேண ஸமாகதஃ. 66.

9

பெரிய அந்த சப்தம் நிமித்தமாக வானரராஜனான வாலி அந்தப்புரத்திலிருந்து வெளிக்கிளம்பினான். அப்போது தாரை என்னும் தனது பத்தினியை (நல்லவார்த்தை சொல்லி) ஸம்மதிக்கச்செய்து, ஸுக்ரீவனோடு (யுத்தஞ்செய்வதற்காக) வந்து சேர்ந்தான். ததா தாராம் அநுமாந்ய நிர்ஜகாம என்றும் அவ்யிக்கலாம்.

பே—வ்யா. (நாச்சி. 10-1) மஹாராஜருடைய மிடற்றோசையின் தசைப்பைக் கேட்டு, முன்புபோல கோழைத்தனமாயிருந்ததில்லை. ஓரடி இவனுக்கு உண்டாகவேணும். நமக்கு இரைபோருமாகில் பார்ப்போம்' என்று புறப்பட்டாரிறே.

பே—வ்யா. (பெரியதிரு. 9 5-8) முன்பு பலகாலும் நம்வாசலிலே வந்து அறைகூவக் கண்டறிவோம். இப்போது அந்நவனன்றிக்கே இவன்மிடற்றோசையில் தசை பிறந்தபடியால் இதுக்கு ஓரடி உண்டாகவேணும். ப்ரபலனாயிருப்பானொருவனைப் பற்றி வந்தானாகவேணும். [நிர்ஜகாம]—முன்போலே புறப்பட்டுத் தரையிலே கைமோதிப்போகாதே இவனும் இவனடியாக வந்தவனும் இலங்குப்போருமாயி புறப்பட்டுப் போர்ப் பார்ப்போமென்று புறப்பட்டான். அடியுண்டென்றறிந்தவனாகில் பின்னைப் புறப்படுவானென்னென்னில்—[ஹரீச்வரஃ]—எதிரிகள் ஜீவித்திருக்க உஜ்ஜீவித்திருந்தவனல்லாமையாலே.

பேரி—வ்யா. (திருவிருத்தம்-51) [மஹதா]—மஹாராஜர்மிடற்றில் தசைப்புக்கு உரமுண்டென்று தோற்றும்படியிருக்கை. [நிர்ஜகாம]—புறப்பட்டான் [ஹரீச்வரஃ]—பண்டு சிலர் அறைகூவ இருந்தறியாதவன். [அநுமாந்ய]—ஆண்களோடே கலக்கவேண்டாவோ என்றான். [ததா]—ஸ்வஸ்வஹரணம் பண்ணினாலும் புறப்படவொண்ணாத அவஸ்த்தை. 'பர்த்தாரம் பரிஷஸ்வஜே' வுக்கு ஆசைப்பட்டிருக்குமே அவள்.

பே—(தி—வாய். 10-8-5) மஹாராஜர் வந்து அறைகூவ, 'பூர்வாக்ஷணத்திலே பரிபலப்பட்டுப்போனவன் இப்போது வந்து அறைகூவும்போது வெறுமனல்ல, போதில்லாப்போதிலே நீ புறப்படக்கடவையல்ல' என்று தாரைகாற்கட்டச்செய்தேயும்

கூத்திரியனாகையாலே பரிபவம் பொறுக்கமாட்டாமை புறப்பட்டு, 'மிடற்றேசை இருந்தபடி என்? பழைய கோழைத்தனம் அற்றுத் தெளிந்து முழங்கியிருந்தது. இதுக்கு ஓரடி உண்டாகவேணும். உண்டாய்த்தாகில் நமக்கிரை போருகிறது' என்றானிறே. [ஹர்ச்வர:]—இதுக்குமுன்பு பிறர் அறைகூவ ஜீவித்தவனல்லன்.

१०. अभिषिच्य च लङ्कायां राक्षसेन्द्रं विभीषणम् ।

कृतकृत्यस्तदा रामो विज्वरः प्रसुमोद ह ॥

அபிஷிச்ய ச லங்காயாம் ராக்ஷஸேந்த்ரம் விபீஷணம்,

க்ருதக்ருத்யஸ்ததா ராமோ விஜ்வர: ப்ரமுமோத ஹ. 83.

10

இலங்கையில் விபீஷணனை ராக்ஷஸரின் அரசனாக பட்டாபிஷேகஞ்செய்து அப்பொழுது, செய்யவேண்டியதைச்செய்து முடித்த (க்ருதார்த்தனை) ராமன், தாபம் நீங்கினவனாய் ஸந்தோஷித்தான்.

॥—(தி—வாய். 6-2-10) [அபிஷிச்ய க்ருதக்ருத்ய:] ஸ்ரீபரதாழ்வானைப்போலே 'நான்முடிசூடேன், நீர் முடிசூடும்' என்று முடிக்கிறாய்க்கில் செய்வதென் என்று உடம்பு வெளுத்துக் காணுமிவர் இருந்தது. 'ஒருபடி அத்தலைச் சுமையைக் கழித்துப் போந்தோம். இதுவும் தலைச்சுமையாகில் செய்வது என்' என்று. இக்ஷ்வாகு வம்சியர்க்குப் பணியிறே முடிக்கிறாய்க்கை. அடிக்கிறாயாதிருக்கையும் முடிக்கிறாய்க்கையுமிறே ஸ்வரூபம்.

११. रामः सीतामनुप्राप्य राज्यं पुनरवासवान् ।

महष्टमुदितो लोकः ॥

ராமஸ்ஸீதாமனுப்ராப்ய ராஜ்யம் புநரவாஸ்தவான்,

ப்ரஹ்மூஷ்டமுதிதோ லோக:..... 87.

11

ராமன் ஸீதையை அடைந்து (ஸீதையோடுசேர்ந்து ஸிம்மாஸனத்திலிருந்து) மறுபடியும் ராஜ்யத்தை அடைந்தான். உலகம் (ஜனங்கள்) தேவரத்தில் மயிர்க்கூச்ச லும் மனஸ்ஸில் ஸந்தோஷமுமுள்ளதாக (ஆயிற்று).

॥—(தி—வாய். 7-10-1) மாதாபிதாக்களிருவரும் சேரவிருந்து பரியப்புக்கால் ப்ரஜைகளுக்கு ஒருகுறையும் பிறவாதிறே. ஆக, இருவருமான சேர்த்தியாலே தங்களுக்கு ஆனந்தமுண்டாக, அச்சேர்த்தியைக் காண்கையாலே லோகத்துக்கு ஆனந்த முண்டாக, அதுதன்னைக் கண்டு, ப்ரஜை பால்குடிக்கக்கண்டு உகக்கும் தாயைப் போலே, இவர்களுக்குண்டான ப்ரீதியைக்கண்டு அத்தாலே தாங்கள் இனியராயிருப் பர்களாயிற்று.

१२. नचाग्रिजं भयं किंचित् नाप्सु मज्जन्ति जन्तवः ।

நசாக்ரஜம் பயம் கிஞ்சித் நாப்ஸு மஜ்ஜந்தி ஜந்தவ: 90.

12

(ராமன் ராஜ்யமானும்பொழுது) நெருப்பினால் ஏற்படும் பீதி கொஞ்சங்கூட, இல்லை. பிராணிகள் ஜலத்தில் முழுகிப்போகிறதில்லை.

॥—(தி—வாய். 7-3-1) அக்னியும் சோறு வேவிக்கவேண்டும் ஒளஷ்ணயத் துக்கு மேற்பட உடைத்தாவதில்லை. கொண்டாழக்கடவ ஜலந்தானே கொண்டமிழக் கப் புக்கது ராமசரத்துக்கு அஞ்சி. பண்டே கைகண்டிருப்பதொன்றே ஜலந்தான். 'வேலைவேவ வில்வனைத்தவ' னிறே.

१३. स चापि रामः परिषदतः शनैर्बुभूया सक्रमना बभूव ह ।

ஸ சாபி ராம: பரிஷத்கத:சநை: ப்பூஷயாஸக்தமநா ப்பூவஹ. 4-36. 13

அந்த ராமனும் மெதுவாக ஸபையை அடைந்தவனாய், (கூடவிருந்து) அனுபவிக்கவேண்டும் என்னும் விருப்பத்தால் அல்லது தான் உயிரோடிருக்கவேண்டும் என்னும் விருப்பத்தால் (குசலவர்களின் காதத்தைக் கேட்பதில்) மனப்பற்றுள்ளவனாய் இருந்தான்.

ஈடு—(திரு—வாய். 6-2-5) பெருமதிப்பராய்ப் பாட்டறிந்து கொண்டாடுகைக்குப் போரும்படி பேரறிவாளரான வித்வஜ்ஜநங்களும் தாமுமாகப் பேரோலக்கமிருந்து பிள்ளைகளைப் பாடவிட்டுத் தாம் ஸிம்மாஸநஸ்த்தராயிருந்தார். இவர்கள் தாமுவிருக்கத் தாமுயரவிருந்த இடம் தமக்கு அநபிமதமாகையாலே ஸிம்மாஸநத்தினின்றும் மெள்ள இழிந்து, தெரியாதபடி இவர்கள் நடுவே புகுந்திருந்தார். அதுவென்னென்றில்—ராஜா எழுந்திருந்தால் ஓலக்கம் கிளம்புபிறே. தாமெழுந்தவாறே ஓலக்கம் கிளம்புகிறதாகக் கருதி. மெள்ளப் புகுந்திருந்தாரென்கிறது. இங்ஙன் வேண்டுவாநென்னென்னினில்—அநுபபூஷயா என்னுதல், பவீதும் இச்சயா என்னுதல்—இவர்களோடே கூடியிருந்து அனுபவிக்கைக்காக என்னுதல், தாமுளராகைக்காக என்னுதல்.

१४. दृष्टु शक्यमयोध्यायां नाविद्वान् च नास्तिकः ।

सर्वे नराश्च नार्यश्च धर्मशीलाः सुसंयताः ॥

தரஷ்டும் சக்யமயோத்யாயாம் நாவித்வாந்நச நாஸ்திக:

ஸர்வே நராச்ச நார்யச்ச தர்மசீலாஸ்ஸுஸம்யதா: 6-8.

14

அயோத்தியில், படிப்பில்லாதவன் காணப்பட முடியாது, நாஸ்திகனும் (காணப்பட) முடியாது. எல்லா புருஷர்களும் ஸ்த்ரீகளும் தர்மஸ்வபாவமுடையவர்கள், இந்த்ரியஜயமுடையவர்கள்.

பே—வ்யா. (பெரியதிரு. 8-1-1) அறுபதினாயிரம் ஆண்டு வன்னியமறுத்து நன்மைகளை உண்டாக்கிப் போந்த சக்ரவர்த்திக்கும் இரண்டு பொருள் உண்டாக்கப் போச்சுதில்லை. ஓர் அவித்வானையாதல், வைதிகமான அர்த்தங்களை இல்லையென்பாநொரு நாஸ்திகனையாதல் உண்டாக்கப் போச்சுதில்லை. அப்படை வீட்டிலுள்ளார் 'ராஜபுத்ரர்களாரேனுமொருவர் முடிசூடவமையாதோ' என்றிருக்குமவர்களல்லர்; பெருமானே முடிசூடாவிடில் "இஹைவ நிதநம் யாமோ மஹாப்ரஸ்த்தாநமேவச ராமேண ரதநிதாநாஞ்ச கிமர்த்தம் ஜீவிதம் ஹி ந:" என்று பெருமாள் அபிஷேகம் பண்ணாத பாடலீட்டிலிருப்பதில்லை, விழுந்தவிடமே சுடுகாடாகப் போகவமையும் என்றிருப்பர் புருஷர்கள். ஸ்த்ரீகளும் 'ராமமேவா நுகச்சத்வம் அச்ருதிம்வாபிகச்சத' என்று பெருமாள் வழிமாறிப்போனாரென்று திறக்க அழைத்த பர்த்தாக்கள் முகம்பிளக்கத் தள்ளிக் கதவடைத்துக்கொள்ளுவார்கள். [தர்மசீலா:]—ராமா நுவ்ருத்தியே பரமதர்மமென்றிருக்குமவர்களிறே. [ஸுஸம்யதா:]—ஸ்வப்ரயோஜநத்தில் நெஞ்சு செல்லாதவர்களாயிற்று.

१५. कश्मलो लक्ष्मिपुत्रः ।

லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மிஸம்பந்ந: பாலகாண்டம்—18-31.

15

ஸம்பத்தோடு கூடிய லக்ஷ்மணன் (ராமனுக்கு வெளியில் தோன்றும் மற்றொரு உயிரைப்போல் இருந்தான்.)

திருவாய்மொழிப்பிள்ளையின் வ்யாக்யானம். (பெரியாழ்வார் திருமொழி. 4-4-8) பெருமாள் ராஜ்யத்தை இழந்தார். இவர் கைங்கர்ய ஸாம்ராஜ்யத்தைப் பெற்றார். ஸம்பந்தம்—‘சுற்றமெல்லாம் பிந்தொடர’ எல்லா அடிமையும் பெற்றார். ‘ஸம்பந்தம்’ என்கையாலே பாகவத கைங்கர்யபர்யந்தமாகையிறே பூர்த்தி. பகவத்கைங்கர்யம் செய்தது தம்முடையஸத்தை பெறுகைக்காக. அந்த ஸத்தையை அழிய மாறியிறே பாகவத கைங்கர்யம் பண்ணிற்று.

१६ इयं सीता मम सुता सहर्षचरी तव ।

प्रतीच्छ चैनां भद्रं ते पाणि गृहीष्व पाणिना ।

இயம் ஸீதா மம ஸுதா ஸஹதர்ம சரீதவ,

ப்ரதீச்சசைநாம் பத்ரம் தே பாணிம் க்ருஹ்ணீஷ்வ பாணிநா. 73-33. 16

இவள் ஸீதை. என்னுடைய பெண். உனக்கு. கூடலிருந்து தர்மாநுஷ்டா நஞ்செய்பவள். இவளை பெற்றுக்கொள். உனக்கு மங்களம் (உண்டாவதாக) (இவ ளுடைய) கையை (உன்னுடைய) கையினால் பிடித்துக்கொள்.

பெரி—வ்யா. (நாச்சியார் 67) [இயம் ஸீதா]—பிறந்த உமக்குப் பிறவாமை யால் வந்த ஏற்றமுடையார் தேட்டமே. [மம ஸுதா]—நீர் ஆர்த்த ரக்ஷணத்திலே தீகழித்தால் உமக்கு முன்னேபோய்க் கைச்சிறையிருக்கவல்லவள். [ப்ரதீச்சசை நாம்] கரும்பு தின்னக்கூலியன்றோ. இவளைக் கைக்கொள்ளுமென்றன்றோ உம்மை நான் கால்பிடிக்கிறது. [பத்ரம் தே]—‘வடிவாய் நின்வலமார்பினில் வாழ்கின்ற மங்களையும் பல்லாண்டு’ என்கிறபடியே. ‘ஐயரும் ஊரிலுள்ளாரும் வாராதிருக்க, நான் கைக் கொள்ளுகையாவது என்’ என்று தம்முடைய வைதக்த்யம் தோற்ற இருய்த்துநின்றார். அது வேண்டா காணும். உம்முடைய கையாலே இவள் கையைப் பிடியீர். ‘ப்ரதீச்ச’ என்னச் செய்தே ‘பாணிம் க்ருஹ்ணீஷ்வ’ என்றானிறே.

१७ रामस्तु सीतया सार्धं विजहार चहृन्तुन ।

मनस्वी तद्वत्सल्या नित्यं हृदि समर्पितः ॥

ராமஸ்து ஸீதயா ஸார்த்தம் விஜஹார பஹுந் ருதாந்,

மநஸ்வீ தத்கத ஸ்தஸ்யா நித்யம் ஹ்ருதி ஸமர்ப்பிதஃ. 77-32. 17

ராமனோ, ஸீதையோடு கூடி அனேக ருதுக்கள்வரையில் விளையாடினான். (ராமன்) நல்லமனமுடையவன். அனை (ஸீதையை) அடைந்தவன். (ஸீதையி னிடத்தில் எப்பொழுதும் அநுராகுள்ளவன்) அவளுடைய (ஸீதையினுடைய) மனத்தில், எப்பொழுதும், வைக்கப்பட்டவன். (ஸீதையால் எப்போதும் அநுராகத் துடன் நினைக்கப்பட்டவன்)

ஈடு—(தி—வாய். 6-1-9) ருதாந்-காலம் கூறிட்டு அவ்வோகாலத் துக்கடைத்த உப கரணங்களைக்கொண்டு காணாமவன் அநுபவிக்கிறது; இல்லையாகில் ‘ருதாந்’ என்ன வேண்டாவிதே. ‘வத்ஸராத்’ என்ன அமையுமிதே.

ஈடு—(தி—வாய். 2-3. ப்ரவேசம்) [ராமஸ்து]—பெருமாளும் பிராட்டியும் ‘ஏகதத்வம்’ என்னலாம்படி கலந்த கலவியைச்சொல்லுகிறது. ‘பித்ரு சுச்ருஷணபர னானர், தர்மங்களை ப்ரவர்த்திப்பித்தார், தேவதாஸமாராதநம் பண்ணினார்’ என்று யிற்று சொல்லிக்கொண்டுபோந்தது; இப்படிப் போந்த இவர் இப்போது ‘வாத்ஸ்யாய நம் கற்றுக் காமதந்த்ரமேயோ நடத்திப்போந்தது’ என்னும்படி வேறுபட்டார்.

[ஸீத்யா ஸார்த்தம்]—பரமபதத்தில் செவ்வியோடே வந்தவனும் பிற்பாடையாய் போகஸ்ரோதஸ்ஸிலே முற்பாடரானார். [விஜஹார]—இப்படி பரிமாறச் செய்தேயும் போகோபோத்காதத்துக்கு அவ்வருகுபட்டிலர். [பஹுஞ்ருதாந்]—பஹுஞ் ஸம்வத்ஸராந் என்னுதேயொழிந்தது—அவ்வொ காலவிசேஷங்களுக்கடுத்த போகோபகரணங்களைக்கொண்டு புஜித்தார் என்னுமிடந் தோற்றுகைக்காக. மநஸ்வீ—ஸம்ச்சலேஷத்தில் பிராட்டி கோவினவளவுக்கு அவ்வருகுபட்டுப் பரிமாறினார். [தத்கத:] தஸ்யாம் கத:—ஜாதி குணங்கள் த்ரவ்யத்துக்கு ப்ரகாரமாய்ப் பிரிக்கவொண்ணாதபடியாயிருக்குமாபோலே, பிரிக்கவொண்ணாதபடி ஒரு நீராகக் கலந்தபடி. [தஸ்யா நித்யம் ஹ்ருதி ஸமர்ப்பித:]—இவருயர்த்தியை அறிந்திருப்பாளோருத்தியாகையாலே 'அப்பெரியவன் இப்படித்தாழலிடுவதே' என்று அச்செயலிலே தன்னெஞ்சு துவக்குப்பட்டு 'அது அது' என்று கிடக்குமாயிற்று.

௪௫—(தி—வாய். 7-10-1) [ராம:] ஸ்ரீபரசுராமாழ்வானைச் செருக்குவாட்டிப் படைவீட்டிலே வந்து புகுந்து சக்ரவர்த்தியையும், மஹர்ஷிகளையும் அநுவர்த்தித்து தர்ஷனத்தரமாக நடத்திப் போந்தவர். [து]—பித்ரு சுச்சுலாஹாதிகளைப் பண்ணின பின்பு பிராட்டியோட்டை ரஸதாரையிலே இழிந்தபின்பு இதுக்கு முன்பெல்லாம் வாத்தியாயநம் கற்றுக் காமதந்த்ரமே நடத்திப் போந்தாரித்தனையோ' என்னும்படி வேறுபட்டார். முன்பு போருகிற நாளில் "இவர் இதுக்குமுன்பு காமரஸம் புதியதுண்டறியாரோ" என்னும்படி வேறுபட்டார். [ஸீத்யா ஸார்த்தம்] அயோகிஜையாய்ப் பரமபதத்தில் தானுமவனுமாயிருந்து கலந்தபோதைச் செவ்வியிலொன்றுங் குறையாமலிருந்தவளிறே பிராட்டி; இப்படியிருக்கச் செய்தேயும், தம்மை அழியாமற் றிகரஸ ஜாதியராய் வந்தவதரித்தாரேயாகிலும். போகத்தில் வந்தால் அவளுங்கூட அப்ரதானையாம்படி அதில் தலைநின்றார். அதுக்கடி என்னென்னில்—ராஜபுத்ரரான ரஸிகத்வத்தரல் வந்த ஏற்றத்தாலே. [விஜஹார]—பாரிப்பே ஒழிய போகத்திலிழியப்பெற்றிலர். உபக்ரமத்துக்கே பணிபோந்த தித்தனை. உபோத்காதத்துக்குக் காலம் போந்ததித்தனை. [பஹுஞ்ருதாந்] 'ஸமாத்வாதச தத்ராஹம்' என்கிறபடியே பன்னிரண்டாண்டு ஒரு படிப்பட அநுபவிக்கச்செய்தேயும், ருதுசப்தத்தாலே சொல்லுகிறானாயிற்று. அவ்வொ காலங்களுக்கடைத்த புஷ்பாத்யபகரணங்களைக் கொண்டு காலாயவகளைத்தேரவும் அநுபவித்துப் போந்தமை தோற்ற. தேகாலத்துக்கடைத்தவைகொண்டு பரிமாறியும் உஷ்ண்காலத்துக்கடைத்தவைகொண்டு பரிமாறியும், அநுபவித்தமை தோற்றச் சொல்லுகிறது. [மநஸ்வீ] ப்ரணயதாரையில் வந்தால், அவள் பாரித்த பரிமாறிக்கல்வாம் ஆனைக்குக் குதிரைவைக்கக்கிடான நெஞ்சில் அகலமுடையவராயிற்று. [தத்கத:]—த்ரவ்யம் த்ரவ்யத்தோடு சேர்ந்தாப்போலன்றிக்கே, ஜாதி குணங்கள் தம்மபத்தோடு சேருமாப்போலே சேர்ந்தார். 'அந்யா ராஜேஷுஹம்' என்றும் 'அந்யா ஹி மயா ஸீதா' என்றுமிதே இருவர் வார்த்தையும். [தத்கத:] த்ரவ்யம் ஹ்ருதி ஸமர்ப்பித:] இதிலிழிவதற்கு முன்பு இவரை அறிந்திருக்குமவளாகையாலே, 'அப்படி பெரியவர் இப்போது என்பக்கலிலே தாழ்நிப்பதே யிப்படி! இவ்வொரு நீர்மையே!' என்று எப்போதும் இவ்வநுஸந்தானமே யாத்ரையாகையாலே வெள்ளுறும் நெஞ்சிற்படாதே அவள்தன்னைத் தம்பக்கலிலே பொருடும்படியானார் 'தத்கத:' என்கையாலே, இவர்தம்மை அவள்பக்கலிலே ஓக்கினபடி சொல்லுகிறது. 'நித்யம் ஹ்ருதி ஸமர்ப்பித:' என்கையாலே, அவள் தன்னை இவர்பக்கலிலே ஓக்கிவைத்தபடி சொல்லுகிறது.

பாலகாண்டம் முற்றிற்று.

அ யோ த் யா கா ண் ட ம்

१. गच्छता मातुलकुलं भारेन तदाऽनघः ।

शत्रुघ्नो नित्यशत्रुघ्नो नीतः प्रीतिपुरस्कृतः ॥

கச்சதா மாதுலகுலம் பரதேந ததாநகஃ,

சத்ருக்கனோ நித்யசத்ருக்கனோ நீதஃ ப்ரீதிபுரஸ்க்ருதஃ 21-1.

மாமாவின் க்ருஹத்தைக் குறித்துச் செல்கின்ற பரதனால் அப்பொழுது பாப மில்லாதவனும், எப்போதும் சத்ருக்களான ஜம்புலன்களையும் அடக்கியிருப்பவனு மான சத்ருக்கன், ப்ரீதியினால் தூண்டப்பட்டவனாயிருக்க, அழைத்துக்கொண்டு போகப்பட்டான்.

பெரி—வ்யா. (கண்ணினுண் சிறுத்தாம்பு—அவதாரிகை.) 'கச்சதா' என்கிற

வர்த்தமான நிர்தேசத்தாலே—போகிறவிடத்தில் தனக்கெரு ப்ரயோஜந முண்டாயா தல், இங்கே மாதா பிதாக்களைக் கேள்வி கொள்ளுதல், பூர்வஜரான பெருமானைக் கேள்விகொள்ளுமில்வளவுமின்றிக்கே, அவனை ஒழிய ஜீவிக்கமாட்டாதபடியாலே போனானென்கை. [மாதுலகுலம்] யுதாஜித்து அழைத்தது அவனையாகையாலே, போக் கில் உத்தேச்யதையும் அவனுக்கு; இவனுக்கு அவன் உத்தேச்யனாய் போனானென்கை. [பரதேந] சக்ரவர்த்தியும் துஞ்சி, பெருமானும் ராஜ்யத்தைப் போகட்டுப் போய், இளைய பெருமானும் தொடர்ந்தடிமை செய்யவேணுமென்று போய், சத்ருக்குழ்வா னும் நின்னை யல்லதறியேன் என்றிருக்கும் தசையிலும் ராஜ்யத்தை பார்க்கக்கடவ னென்றாயிற்று பூர்வஜிஷ்டபகவான் திருநாமஞ் சாற்றிற்று. 'பரதஇதி ராஜ்யஸ்ய பரணாத்' என்றானிறே பூசுதாரீகன். [ததா] இருவர்களும் ராஜபுத்திரர்களாய் நகத்தர பேத முண்டானால் பிரித்து முஹூர்த்தமீட்டுப் போக ப்ராப்தமாயிருக்க, அவன் போனதுவே முஹூர்த்தமாகப் போனானென்கை. 'கச்சதா' என்றதில் அததவீர்த்த மன்றோ: 'ததா' என்றதென்னென்னில்—அங்கு மமதாநிவ்ருத்தியைச் சொல்லிற்று, இங்கு அதுக்கு ஆசிரயமான அஹங்காரநிவ்ருத்தி சொல்லுகிறது. ஆகையாலே புநருக்தி தோஷமில்லை சேஷத்வவிரோதியிறே இரண்டும். [அநக:] அகமில்லாதது இவ னுக்கேயிறே. அகமாவது—உத்தேச்யவிரோதியிறே. இவ்விடத்தில் அகமாவது ராம பக்தி. இத்தைப் பாபமென்னப்போமோவென்னில்—பாபத்தில் புண்யம் நன்றா யிருக்க மோக்ஷவிரோதியாகையாலே புண்யமும் 'அச்வ இவ ரோமாணி விதாய பாபம்' என்று பாபசப்தவாச்யமாயிறிறே. ஆகையாலே பரதாநுவ்ருத்தியாகிற உத் தேச்யத்துக்கு விரோதியாகில் ராமஸௌந்தர்யத்தில் கால்தாமுமதுவும் பாபமாமித் தனையிறே 'ராமே ப்ரமாதம் மாகார்ஷி:' என்று ராமாநுவ்ருத்திக்கும் இடைச் சுவராகச் சொல்லிற்றிறே ராமஸௌந்தர்யத்தை. பரதாநுவ்ருத்திக்கு இடைச் சுவ ரென்னுமிடம் சொல்லவேண்டாவிறே. [சத்ருக்கந:]—பிள்ளைகளுடைய ஸந்நிவேசங் களைப் பார்த்துத்திருநாமஞ்சாற்றுகிற பூர்வஜிஷ்டபகவான், பெருமாள் கண்டாரை அழகாலே துவக்கவல்லராகத் தோற்றுகையாலே 'ராமன்' என்றும் இளையபெரு மாளுக்குக் கைங்கர்யமே நிரூபகமாகத் தோற்றுகையாலே 'லக்ஷ்மணன்' என்றும் திரு நாமஞ்சாற்றினுப்போலே இவருடைய ஸந்நிவேசத்தைக்காணவே சத்ருக்கள் மண் ணுண்ணும்படியிருக்கையாலே 'சத்ருக்கன்' என்று திருநாமம் சாற்றினார். [நித்ய சத்ருக்கந:]—பாஹ்ய சத்ருக்களையன்றிக்கே ஆந்தரசத்ருக்களான இந்தரியங்களையும் ஜயித்திருக்குமென்கை. அவ்விந்தரியஜயத்தின் எல்லை எவ்வளவென்னில்—பும்ஸாம் த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரினம்' என்கிற ராமஸௌந்தர்யத்திலும் துவக்கொண்ணு தொழிகை. அதாகிறது—பெருமானைப் பற்றும்போதும், தன்னுக்கப்பாலேயாதல்

அவருடைய வலக்ஷணத்தாலே யாதலன்றிக்கே, 'தனக்கு உத்தேச்யனான இவனுக்கு விஷயம்' என்று பற்றுகை. [நீத:]—ராஜாக்கள் போம்போது உடைவான் மற்றொன்று கொண்டுபோமோபாதி அவன் கொண்டுபோகப் போனான். தர்வ்யத்துக்கு தர்வ்யாந்தரங்களோட்டை ஸம்யோகம் உபயநிஷ்ட்டமாயிருக்குமிதே. அது போலன்றிக்கே ஜாதிகுணங்களோபாதி போனான். [பரிதிபுரஸ்கருத:]—ஜ்யேஷ்ட்டா நவருத்தி கர்த்தவ்யம்' என்று போனான்ல்லன். 'அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி' என்று போன இனாயபெருமானைப்போலே, 'போனவிடத்திலே ஸர்வசேஷவருத்தியும் பண்ணலாம்' என்று பாரித்துக்கொண்டு பரிதி ப்ரேரிக்கப் போனான். படைவீட்டிலிருந்தால் பலருமுண்டாகையாலே விழுக்காட்டோபாதியிதே ஸித்திப்பது. 'நீத:' என்கையாலே சேஷத்வத்தில் அசித்தகல்பனாயிருக்கக்கடவன். 'பரிதிபுரஸ்கருத:' என்கையாலே ஸ்வரூபாநுரூபமான வருத்தியிலே சைதன்யப்ரயுக்தமான தர்மங்களுண்டாயிருக்கை. * படியாய்க் கிடந்துன் பவளவாய் காண்பேனே * என்றிதே அபியுக்தர்வார்த்தை. 'அநக:' 'நித்ய சத்ருக்ந:' என்று பாவநத்வத்தாலும் போக்யதையாலும் அவனையே பற்றினுனென்னவுமாம். 'அநக:', 'நித்ய சத்ருக்ந:' என்றதுக்கு ப்ரயோஜநமென்னென்னில்—ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான் பெருமானுக்கு நல்லனாபடி, அவனையல்லதறியாத ஸ்ரீபரதாழ்வானை யல்லது வேறொன்றறியாதபடியானான்' என்று எம்பெருமானார் அருளிச்செய்தார். இதுவே ப்ரயோஜநமானால் சொன்னமிகையெல்லாம் பொறுக்குமிதே.

௪௬. (தி—வாய். 3. 7. ப்ரவேசம்) [கச்சதா] இதுக்கு எம்பெருமானார் 'பயிலுஞ் சுடரொளியிலும் நெடுமாற்கடிமையிலும் சொல்லுகிற அர்த்தத்தை ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான் அநுஷ்டித்துக்காட்டினான்' என்று அருளிச்செய்வார். இவ்வர்த்தத்துக்கடி திருமக்த்ரமாயிற்றே. அதுமூலமாக அநுஷ்டித்தகவே இதற் சொன்னதைச் செய்ததாயிற்றே. ஆசாப்ரதாநமான அவதாரமாய் அதில் பெருமாள் 'பிதாசொல்லிற்று புத்ரன் செய்யக்கடவன்' என்கிற மர்யாதை குலையாதே அத்தை நிலைநிறுத்துகைக்காக பித்ருவசநபரி பாலநாதிருபமான ஸாமான்யதர்மத்தை அநுஷ்டித்தார். 'இதுதான் ப்ராப்தவிஷயத்திலே செய்யக்கடவது' என்னுமிடத்தை அநுஷ்டித்துக் காட்டினார் இனாயபெருமாள். 'அது செய்யுமிடத்தில் அவனுக்கு அடிமை செய்யக்கடவது' என்னுமிடத்தை ஸ்ரீபரதாழ்வான் அநுஷ்டித்துக் காட்டினான். 'அதுதான் பாகவதசேஷத்வபர்யந்தமாயிருக்கும்' என்னுமிடத்தை ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான் அநுஷ்டித்துக் காட்டினான். பெருமாள் பிதா சொல்லிற்றுச் செய்யக்கடவது என்னுமிடத்தை அநுஷ்டித்தார். அதுதன்னிலும் நேரே பிதாவை அநுவர்த்திக்கக் கடவது என்னுமிடத்தை இனாயபெருமாள் அநுஷ்டித்தார். அதுதன்னிலும் 'குருஷ்வ' என்று நிர்ப்பந்திக்கக் கடவரல்லர்; 'ராஜ்யத்திலே இரும்' என்னில். அது இன்னொருதரிலும் அதிலிருந்து அடிமை செய்யக்கடவது என்னுமிடத்தை அநுஷ்டித்தான் ஸ்ரீபரதாழ்வான். அதின் எல்லையை அநுஷ்டித்தான் ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான் அவன்படி சொல்லுகிறது இசுலோகம். மாத்ருலகுலம் கச்சதா பரதேந நீத:—மாத்ருலகுலம் உத்தேச்யமாய்ப்போனான் அவன். அவன்தான் உத்தேச்யமாய்ப்போனானிவன். யுதாஜித்து அழைத்தது ஸ்ரீபரதாழ்வானையிதே [கச்சதா]—இவ்வர்த்தமானிரிதேசத்தால், பூர்வக்ஷணத்திலும் தன்னெஞ்சிலுமில்லை; பெருமானுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்தமையுமில்லை; சக்ரவர்த்தியைக் கேள்விகொண்டமையுமில்லையென்கை. [பரதேந]—பெருமானும் பொகட்டுப்போய், இனாயபெருமானும் அவரை அநுவர்த்தித்துப்போய், சக்ரவர்த்தியும் துஞ்சி, ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வானும் தன்னையல்லதறியாதேயிருக்க, பெருமான்தான் ராஜ்யத்தை பரித்துக்கொண்டிருக்கையாலே 'பரதன்' என்கிறது. 'பரத இதி ராஜ்யஸ்ய பரணாத:' [ததா]—தானும் ராஜபுத்ரனாய் நானும் வேறுபட்டிருந்தால், பிரித்துத் தனக்குப் பொருந்தும் முஹூர்த்தத்திலே போக ப்ராப்தமிதே; அது செய்யாதே, அவன் புறப்பட்டதே தனக்கு முஹூர்த்தமாகப்போனான். [அநக:] அபாப:—அப்படைவீட்டில் அல்லர்தாரதெல்லாம் பாப

மிச்ரஜீவனம் போலே காணும். அதாவது—ராமபக்தி கலந்திருக்குமே. அதைப் பாபமென்னலாமோ வென்னில்—பாபத்திற்காட்டில் புண்யம் உத்தேச்யமாயிருக்கச் செய்தோடும் இரண்டும் த்யாஜ்யமாகாவின்றதிதே, மோக்ஷவிரோதிதவாத். இங்கும் உத்தேச்யவிரோதியாகையாலே சொல்லலாயிதே. இது பின்னை உத்தேச்யவிரோதியோ வென்னில்—ப்ரதமாவதியில் நிலை விரோதியிதே சரமாவதிபைப்பற்ற. (ப்ராப்பத்தில் ப்ரதமாவதி—பகவச்சேஷத்வத்தளவிலே நிற்கை; சரமாவதி—பாகவதசேஷத்வத்தளவிலேவருகை.) [சத்ருக்ந:]—பிறந்தபோதே 'எதிரிகள் மண்ணுண்ணும்படிவளரும்' என்று தோற்றியிருக்கையாலே இப்படித் திருநாமஞ் சாற்றினான் வளிஷ்ட்டன். நித்ய சத்ருக்ந—பாஹ்ய சத்ருக்நகை வெல்லுகையன்றிக்கே ஆந்தரசத்ருக்களான இந்த்ரியங் களை வென்றிருக்கும். அதாவது 'பும்ஸாம் த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரினம்' என்கிற விஷயத்தில் கண்வையாமை. அங்கும் 'இவனுக்கு இனிது' என்று இவ்வழியாலே புகுமித் தனை. 'அநக்' என்கிறவிதாக்கும் 'நித்ய சத்ருக்ந' என்கிறவிதாக்கும் வாசி என் னென்னில்—பாவநத்வத்தில் பூர்பரதாழ்வானை ஒவ்வார் பெருமாள் என்கிறது—'அநக்' என்கிறவித்தால்; 'நித்யசத்ருக்ந' என்கிறவித்தால்—போக்யதைக்கு பூர்பரதாழ்வானை ஒவ்வார் பெருமாள் என்கிறது. [நீத:]—ஒரு குற்றமுடையவன் சாயையுள்ளிட்டவையோ பாதிப்பாய்ப் போனான். த்ரவ்யத்துக்கு த்ரவ்யாத்ரஸம்யோகம் உபயநிஷ்ட்டமாயிதே யிருப்பது. த்ரவ்யமாயிருக்கச் செய்தோடும் ஜாதிதுணங்களோபாதி பரதத்த்ரவ்யம் போனான். [ப்ரீதிபுரஸ்க்ருத:]—'தமயன் பின்னை தம்பி போகக்கடவன்' என்னும் முறையாலே தேவைபோலேயிருக்குமோ வென்னில்—அங்ஙனன்று. 'படைவீட்டிலே யிருந்தால் ஒருவன் ரோற்றைப் பகுத்துண்ணுமாப்போலே படைவீடு ஆகப் பெரு மாளுக்கு அடிமை செய்வார்கள். ஏகாந்தஸ்தலத்திலே நமக்கு எல்லா அடிமையும் செய்யலாம்' என்று 'அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி' என்று இனையபெருமாள் காடேறப் போனார்போலே, இவனும் 'நமக்கு எல்லாவடிமையுஞ் செய்யலாம்' என்கிற ப்ரீதி பீடரி தள்ளத்தள்ளப் போனான். எம்பெருமானார் இச் சீலாகத்துக்கு வாக்யார்த்த மாக 'ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான் பெருமானுக்கு நல்லனாபடி—பெருமானை காற்கடைக் கொண்டு பெருமானுக்கு நல்லனா பூர்பரதாழ்வானையல்லதறியாதபடியானான்' என் றருளிச்செய்தார். இது ப்ரயோஜகமானபின்பு—சொன்னமிகையெல்லாம் பொறுக்கு மிதே. அல்லது, ஒரு சேதனுக்கு ஒருசேதன் உத்தேச்யனாகையாவது ஒட்டையோடத் தோடு ஒழுகலாடமிதே. 'அநக்' என்கிறகை இவர்களுக்குண்டானால் இவர்களை அதுவாத்திக்குமது அவனை அதுவாத்தித்ததாயிதே.*

२. स हि देवैर्दीर्गस्य रावणस्य वधार्थिभिः ।

अर्थितो मानुषे लोके जज्ञे विष्णुः सनातनः ॥

ஸஹி தேவைருதீர்ணஸ் ராவணஸ்ய வதார்த்திபி;

அர்த்திதோ மாநுஷேலோகே ஜஜ்ஞே விஷ்ணுஸ்ஸநாதந். 1-7.

2

திமிர்த்துத்திரிகின்ற ராவணனுடைய வதத்தை விரும்புகின்ற தேவர்களால் ப்ரார்த்திக்கப்பட்ட நித்யனான விஷ்ணுவன்றோ அவனாகப் (ராமனாக) பிறந்தான்.

பேரி—வ்யா. (திருநெடுந்தாண்டகம்—9) ஸ:—தச்சப்தம் ப்ரக்ருதபராமர்சி யிதே. 'பபூவ குணவத்தர:' என்றிதே கீழ்ச்சொல்லிற்று. அப்படிப்பட்ட குணதிக னாகையாலே பிறந்தான் என்கிறார். அநந்யப்ரயோஜநர்க்காகப் பிறக்கை குணமன்றிதே. [ஹி]—ஹிசப்தம் ஹேதுவிலே. [தேவை:]—வந்துபிறந்தது—திருவடி திருவநந்தாழ்

*(கண்ணி நுண்கிருத்தாம்புக்கு நம்பிள்ளை அருளிச்செய்த ஈட்டிலும், தம்பிரான் படியிலும், இப்படியே சப்தார்த்தவிஷயங்கள் காணப்படுகின்றன)

வான் அர்த்திக்கவோ? ப்ரயோஜநாந்தரபரராய் 'சச்வரோஹம்' என்றிருக்கிற துர்மாகிகள் அர்த்தித்த கார்யஞ்செய்யக்கிடர். கார்யங்கொண்ட ஸமநந்தரம் எதிரம்பு கோக்குமவர்களிறே. [உதீர்ணஸ்ய ராவணஸ்ய வதார்த்திபி:]—தன்னுடைய செருக் காலே லோகத்தையடைய அழித்துக்கொண்டு திரியும் ராவணநிரஸநார்த்தமாக. ஸம் பந்தம் ஸர்வஸாதாரணமாயிருக்க, அர்த்திக்கிறவர்கள் ப்ரயோஜநாந்தரபரராயிருக்க, அவர்களை அழியச்செய்கைக்காகக்கிடர் வந்து பிறந்தது. [அர்த்தித:]—இது கிடர் அவர்கள் பண்ணின தபஸ்ஸு. [மாநுஷேலோகே]—தேவதைகளும்மகப்பட்டுக் கீழ் நோக்கி முகம் நாட்டாத தேசத்திலே கிடர் வந்து பிறக்கிறது. [ஜஜ்ஞே]—நாட்டார் பத்து மாஸம் கர்ப்பவாஸம் பண்ணுவாராகில் பன்னிரண்டு மாஸம் கர்ப்பவாஸம் பண்ணிக் கிடர் பிறந்தது. [விஷ்ணு:]—வ்யாபகவஸ்து கிடர் வ்யாபகதேசத்துக்கு சேஷ மாய்ப்பிறந்தது. [ஸநாதந:]—நித்யவஸ்து கிடர் பிறந்தானென்னும்படி ஒருத்தனுக்குப் புத்ரனாய் வந்து பிறந்தது.

சு. (தி—வாய். 7-5-2) [ஸ: ஜஜ்ஞே ஹி:]—'கர்மநிபந்தநமான ஜன்மமில்லை' என்ற ப்ரமாணப்ரஸித்தானவன் கிடர் கர்மவச்யர்க்கும் இவ்வருகாய் வந்து பிறந்தா னென்றபடி. இப்படி பிறக்கைக்கு அடி என்னென்னில்—'அர்த்தித:' என்கிறது. அவர்கள் இரப்புக்காகவென்றபடி. இரப்புத்தான் இச்சையையும் பிறப்பிக்குமாகாதே! *இச்சாக்குவீதவிறே. [தேவை:]—தங்கள் கார்யத்துக்காக இரந்து பிறக்கப்பண்ணிக் கார்யம் தலைக்கட்டினவாறே எதிரிட்டு, 'சச்வரோஹம்' என்றிருப்பார்க்காகக் கிடர் 'நீணகர் நீளேரி வைத்தருளாய்' என்பார்கள்—லங்கையைச் சுட்டுத்தரவேனுமென்பர். கள். [உதீர்ணஸ்ய ராவணஸ்ய]—பயாவஹனான பையல், தானே, வரபலத்தாலே அழியச்செய்ய வேண்டும்படி விஞ்சினபடி. [வதார்த்திபி:]—தாங்கள் பட்டநலிவாலே திருவுள்ளத்துக்குப் பொருந்தாதவற்றையும் விண்ணப்பஞ்செய்தார்கள் "ஒருவனை அழியச்செய்ய ஒருநாடு ஆகப் பிழைக்குமாகிலாகாதோ" என்றழியச்செய்தானத்தனை. அர்த்தித:—தன்னுடைச்சோதிக்கெழுந்தருளுந்தனையும் திருவுள்ளத்திற்பட்டுக்கிடந்த திதுவே. அர்த்தித:—உபாஸித்தவர்களல்ல. [மாநுஷேலோகே]—ஆக்கரான தேவர் கள், மநுஷ்யகந்தத்துக்குச் சர்தி பண்ணி பூமியிலிழிய அருவருத்து ஒன்றரை யோஜனைக்கு அவ்வருகே நின்று ஹவிஸ்ஸுக்கொள்வார்கள்; அவர்கள் மநுஷ்யஸ்த் தானத்திலேயாம்படியான தத்வம் கிடர் இங்கே வந்து பிறந்ததென்றபடி. மனிசர்க்குத் தேவாபாலத் தேவர்க்குந்தேவனிறே. [ஜஜ்ஞே]—ஆவிர்பூதமான மாத்ரமன்று; நாட்டார் பத்துமாஸம் கர்ப்பவாஸமநுபவிக்கில் பன்னிரண்டு மாஸமிறே இவனநு பவித்தது; 'ததச்ச த்வாதசே மாஸே' என்றும், 'ஜாகோஹம் யத்தவோதராத்' என்றும்.

2. குணதசரதோபம: 1

குணர்தசரதோபம: 1-9.

3

(ஸ்ரீராமன்) குணங்களாலே, தசரதருக்கொப்பானவன்.

பேசி—ல்யா. (நாச்சியார். 9-3) நஞ்ஜியர் ஸுந்தரபாண்டிய தேவரைக் கண்டிரா நிற்கச்செய்தே 'குணர்தசரதோபம:' என்றவிடத்துக்கு 'பிறந்து படைத்த குணங் களும் ஸ்வாபாவிக குணங்களுமெல்லாம் கூடினாலும் அரைமட்டமாய் சக்ரவாத்தித் திருமகன் என்னப் போருமித்தனை' என்றருளிச்செய்ய, அதைக்கேட்டு, 'பரமபுருஷ னுக்கு ஒருவன் வயிற்றிலே பிறந்து ஒரேற்றமுண்டாகவேனுமோ? அவன் பிறக் கையாலே அக்குடிதனக்கும் ஏற்றமாயித்தனையன்றோ' என்றானும். 'நாம்போன ஸமாதி இவன் அறிந்திலன்' என்று பார்த்து, அதெல்லாம் கிடக்கச்செய்தே பரமபுருஷன் என்னும்படி என்னென்றாராம்.

பெரி—வ்யா. (பெரியதிரு. 10-4-1) 'பரமபதத்திலுள்ள ஸ்வாபாவிகுணங் களும், அவதரித்து ஆர்ஜித்தகுணங்களும் கூடினால், சக்ரவர்த்தியோடு உபமானம் மார் மட்டமாய் நிற்குமித்தனை' என்று இத்தை ஜீயர் அருளிச்செய்ய, "பரமபுருஷனுக்கு ஓரிடத்தே பிறந்து ஒரு குணம் தேடவேனுமோ" என்றார் சந்தரபாண்டியதேவர். 'நாமோடுகிற நரம்பு இவன் அறிந்திலன்' என்று அதை விட்டு 'பரமபுருஷன் என்ற போதை அழகு இருந்தபடி என்' என்றாராம். எம்பெருமானார் ஸ்ரீபாதத்திலே அந்வய மில்லாதார் பகவத்விஷயத்தில்சொன்ன ஏற்றமெல்லாம் அர்த்தவாதம் என்றிருப் பார்கள். அதுடையவர்கள் பகவத்ப்ரபாவத்துக்கு அவதி இல்லாமையாலே, 'சொன் னவை சில சொன்னவித்தனை : சொல்லாததுவே பெரிது' என்றிருப்பார்கள்.

8. अभियाता प्रहर्ता च सेनानयविशारदः ।

அபியாதா ப்ரஹர்த்தாச ஸேநாநயவிசாரதஃ. 1-29

4

(ஸ்ரீராமன்) யுத்தத்தில் தானாகவே எதிர்த்துச் செல்லுகிறவன், எதிரிகளைக் கொல்லுகிறவன், ஸேனையை நடத்துவதில் ஸமர்த்தன்.

ஈடு. (தி—வாய். 5-4-3.) [அபியாதா]—எதிரிகள் வரப்பொரவிருக்கை யன் றிக்கே, எடுத்து விட்டுப் பொருகையும் தமக்கே பணியாயிருக்கும். [ப்ரஹர்த்தாச]— தூசித்தலையில் நின்று 'முதல் வெட்டு ஆரது' என்றால், அதில் முற்படும் தம்மதா யிருக்கும். [ஸேநாநயவிசாரதஃ]—தாம் போகாதே, தூசியுமணியும் பேரணியுமாக வகுத்து விட்டால், ஒக்கநின்று பொருவித்தாற்போலே வென்று மீளும்படி படை கோக்கவல்லவர்.

9. त्रैलोक्यमपि नाथेन येन स्यान्नाथवत्तरम् ।

த்ரைலோக்யமபி னாதேந யேந ஸ்யாந்நாதவத்தரம். 2-13.

5

மூன்று உலகமும், எந்த நாதனால் (எந்த ராமன் நாதனாயிருந்தால்) மிகவும் நல்ல நாதனையுடையதாக, இருக்குமோ.

ஈடு. (தி—வாய். 8-1-10) த்ரைலோக்யத்தையும் பெருமானுக்குக் கையடப் பாக்கினாலும், பின்னையும் ரக்ஷயம் சுருங்கி ரக்ஷகத்வத்துடிப்பே விஞ்சியிருக்கும். யேந நாதேந நாதவத்தரம் ஸ்யாத்.

10. बहवो नृप ! कल्याणगुणाः पुत्रस्य सन्ति ते ।

பஹவோ ந்ருப ! கல்யாணகுணாஃ புத்ரஸ்ய ஸந்தி தே. 2-26.

6

ஓ அரசனே, உம்முடைய பிள்ளைக்கு (ஸ்ரீராமனுக்கு) பல மங்களகுணங்கள் இருக்கின்றன.

ஈடு. (தி—வாய். 7. 6 ப்ரவேசம்). சக்ரவர்த்தி, 'பெருமானைத் திருவபிஷேகம் பண்ணுவிக்க' என்று கோலி, 'அறுபதினாயிரம் ஆண்டு ஒரு தலைமிதிக்க ஒருதலை கிளம் பும்படியான ராஜ்யத்தை வருந்தி ஒருபடியடிப்படுத்தினோம். இத்தை ஒரு சிறுபிள்ளை தலையிலே வைத்தால் பொறுக்குமோ, பொறுதோ' என்று விசாரித்து 'இதுதன்னை நாட்டோடே கூட்டிப்பார்ப்போம்' என்று கோலி, ராஜலோகத்தையடையத் திரட்டி 'நான் இங்ஙனே பெருமானைத் திருவபிஷேகம் பண்ணுவிக்கப் பாராநின்றேன். உங்களுக்கிஷ்டமோ அன்றோ' என்று கேட்க; அநந்தரம் 'பிழவா ! போகாய்' என்ன, 'கதம் நு மயி தர்மேண ப்ருதிவீமநுசாஸதி, பவந்தோத்ரஷ்டுமிச்சந்தி யுவராஜம் மமாத் மஜம்' 'நாம் ஒருப்பட்ட கார்யம் நன்றாய் விழுந்தது. ராஜலோகம் இப்படி த்வரிக்கப்

பெறுவதே' என்று அதிலே போர ஹ்ருஷ்டமாய், அந்த ஹர்ஷத்தை நெஞ்சிலே இட்டு வைத்து, 'அதுதன்னை இவர்கள் வாயாலே சொல்லக் கேட்கலாகாதோ' என்று, 'வாரிகோள், அறுபதினாயிரமாண்டு ராஜ்யம் பண்ணுகிறவிடத்து இற்றைவரை எனக்கு என்றொரு ஸுகம் கோலாதே உங்கள் ரக்ஷணத்துக்காமவையே தேடிக்கொடு போந்த நான் ஒரு வார்த்தை சொன்னால், 'இப்போது நீ இருந்தாயாகில் வீகமென்? க்ரமத்திலே செய்து கொள்ளுகிறோம்' என்னுதல். அன்றாகில் 'உனக்கு ப்ரியமாகில் அப்படிச் செய்யலாகாதோ' என்று ஒரு வார்த்தை சொல்லி ஆறியிருத்தல் செய்கையெழிய, படுகொலைக்காரராகையிலே அகப்பட்டார் 'தப்பவேணும்' என்று பார்க்குமாபோலே நீங்கள் இங்ஙனே கூப்பிடுகைக்கு நான் பண்ணின அபராதமென்' என்ன—[பஹுவோ ந்ருப கல்யாணகுணா புத்ரஸ்ய ஸந்திதே]—'எதிரிகளம்பால் அழியப்பெற்றதில்லை உன்னுடைய விஷயம். உன்மகனுடைய குணத்தாலே நாட்டைப் படுகொலைக்குத்தினாய் காண் நீ' என்றார்களாயிற்று. நாங்கள் குணஜிதராய் இவ்வார்த்தை சொன்னோ மித்தனையல்லது ஒரு கார்யபுத்தயா சொன்னோமல்லோம் காண். 'தாதூநாமிவ சைலேந்திரோ குணநாமாகிரோ மஹாந். தாதுக்களானவை 'இன்ன மலையிற்பொன்' என்று விலைபோமாப்போலே, புறம்பே சில குணங்கள் கண்டால் 'பெருமாள் பக்கல் குணம்' என்றிட்டாயிற்று அங்கு விலைபோவது. 'இவ்வயக்தியில் குணம்' என்றாயிற்றுப் புறம்பு விலைபோவது.

நடு. (தி—வாய். 9-6. ப்ரவேசம்) சக்ரவர்த்தி, 'பெருமானைத் திருவபிஷேகம் பண்ணினாலும்' என்று கோலி, 'நாம் அறுபதினாயிரமாண்டு கூட ஒருதலை மிதிக்க ஒருதலை கிளர இப்படி வருந்தி அடிப்படுத்தின ராஜ்யத்தை இன்று சிறியவன் தலையில் வைத்தால் இது பொறுக்குமா' என்று பார்த்து, 'இதுதன்னை நாட்டோடே சேர் விசாரித்துச் செய்வோம்' என்று ராஜலோகத்தோடே கூட்டினவிடத்து 'ஜநௌகோத் குஷ்டஸம்நாதோ விமானம் கம்பயந்திவ' என்று சக்ரவர்த்திமாளிகை அழித்துச் செய்ய வேண்டும்படி ஆர்த்துக்கொள்ள, அதைக் கேட்டு, 'நாம் நினைத்த கார்யம் வாய்க்கப்போய்த்து. ஆனாலும் இவர்கள் நினைவுதன்னை இவர்கள் வாக்காலே சொல்லக் கேட்டாலாகாதோ' என்னுமத்தைப் பற்ற 'வாரிகோள், 'கதம்நுமயி தர்மேண' என்று அறுபதினாயிரமாண்டு சிறியத்தைப் பெரியது நெலியாதபடியாக பூமிப்பரப்படையோக்கிக்கொண்டு, 'பாண்டரஸ்யாதபத்ரஸ்ய சாயாயாம் ஜரிதம் மயா' என்று முத்துக் குடைநிழலிலே திரிந்து எனக்கென்ன ஒருஸுகம் கோலாதே உங்களுடைய ரக்ஷண தர்மத்தையே செய்துகொண்டு போந்தேன். நான் ஒரு வார்த்தை கேட்டவிடத்து 'இப்போது நீ இருக்கச்செய்தே வேணுமோ? க்ரமத்திலே செய்துகொள்ளுகிறோம்' என்னுதல், அன்றியே 'கார்யமாகில் செய்யலாகாதோ' என்று வார்த்தை சொல்லுகை அன்றிக்கே, படுகுலையடித்தவனைத் தப்ப ஒருதாரமிகன்கீழே ஒதுங்க நினைப்பாரைப் போலே என்னை விட்டு என்மகனே அமையும் என்று நீங்கள் விரும்புகைக்கு நான் உங்களுக்குப் பண்ணின அபராதமென்' என்ன, 'நீ எங்களுக்குப் பண்ணிற்றோரபராதமில்லை. உன் மகனுடைய குணபராதங்கள் இதுக்கடி நீ நோக்கிக் கொண்டு போந்த படிகளில் ஒரு குறையில்லை. குணவானாயிருப்பானொரு புத்ரனைப் பெற்று நாட்டைப் படுகுலையடித்தாய் காண்.—[பஹவ:]—உன்னளவல்ல காண் ரக்ஷணதர்மத்தில் அவர்க்குண்டான பாரிப்பு. தாதூநாமிவ—நாட்டிலே சிலரை குணஹீநரென்று நிந்திக்கிறதும் சிலரை குணவான்களென்று கொண்டாடுகிறதும் 'இன்ன ஆகரத்திற்பொன்' என்று விலைபெறுமாப்போலே 'இவ்வாச்யத்திலே கிடக்கிற குணம்' என்றாய்த்து புறம்பு விலை போவது. 'ஹ்ருதயாந்யாமமந்தேவ ஜநஸ்ய குணவத்தயா."

9. மியவாதி ச மூதானா சத்யவாதி ச ராஹ: ।

ப்ரியவாதீச பூதாநாம் ஸத்யவாதீ ச ராகவ: 2-33.

ராமன் ப்ராணிகளுக்கு ப்ரியமானதைப் பேசுபவன், உண்மையானதைச் சொல்லுபவன்.

ஈடு. (தி—வாய். 7- -1) [ப்ரியவாதீச]—பெருமாள் ஒன்றை அருளிச் செய்தால் அது செவிப்படாதொழியில் செய்யலாவதில்லை. செவிப்படில் இனிதர்யன்றி யிராது. ஆர்க்குத்தானென்றால்—[பூதாநாம்]—ஸத்தாரேயி: ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும். அஸத்வ்யாவ்ருத்திமாத்ரமே வேண்டுவது. அபிபேகாது ப்ரியமாய் விபாகத்திற் வேறென்றை பரிப்பிக்குமோ என்னில்—ஸத்தவ்யவாதீச அருளிச் செய்துமதுதான் பூத ஹிதமாய்நிபிராதென்கிறது. ஓர் ஸத்திபே இரண்டொருவருவின் அல்லாததுக்குச் சொல்லவேண்டாவிதே.

௮. வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாநாம் ப்ருசம் பவம் துக்கீத: 1

வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாநாம் ப்ருசம் பவம் துக்கீத: 2-41

8

(ஸ்ரீராமன்) மனிதர்களுடைய வ்யஸநங்களில் மிகவும் துக்கமுள்ளவனாக ஆகிருன்.

ஈடு. (தி—வாய். 7-9-7.) திவ்யாந்தப்பூரத்திலுள்ளார்க்காதல் திருத்தாய் மார்க்காதல் ஒரு வ்யஸநம் வந்தாலோ துக்கிதராவதென்றால்—[மநுஷ்யாநாம் ப்ருசம் துக்கிதோ பவதி]—துக்கிதனானவனளவிலன்றிக்கே, ஆகை அன்றுபட்டாப்போலே நோவுபடுவாயிற்று துக்கிதோ பவதி—இன்று ஒருபடியாய், பிறறைநான் ஒருபடியாய், அநந்தரம் ஆறிப்போயிவர்களுக்கு: இவர்கள் க்லேசத்தில் நான்தோறும் புதியராயிருப் பர். வ்யஸநம் இவனதானால் துக்கமும் இவனதாக வேண்டியிருக்க, இவர் துக்கிதராகைக்கு ஹேது என்னென்னில்—‘இவன் படுகிற க்லேசம் இவன்காவற்சோர்வால் வந்ததொன்றன்றே. நம் காவற்சோர்வால் வந்ததொன்றன்றே’ என்று ரக்ஷகராகையாலே நான்தோறும் புதியராயிருப்பர். ‘ஹ்?ரேஷாஹி ம்மாதூலா’ என்னக்கடவதிதே. இவனளவல்லவாயிற்று பிற்பாட்டுக்கு அவன் லஜ்ஜிக்கும்படி.

௯. சைத்ர: ச்ரீமானயம் மாஸ: புண்ய: புஷ்பிதகாநந: 1

சைத்ர: ச்ரீமானயம் மாஸ: புண்ய: புஷ்பிதகாநந: 3-4

9

இந்த சித்திரை மாஸம் ஸம்ருத்தியுள்ளது புனிதமானது பூத்தகாடுகளை யுடையது.

பேசி—வ்யா. (திருப்பாவை 1.) ஒரு ஸம்ருத்தியைப் பற்ற காலத்தைக் கொண்டாடிற்றிதே. [சைத்ர:]—அல்லாதாரிற் காட்டில் பெருமானுக்குள்ள ப்ராதரந் யம்போலே மாஸந் எல்லாவற்றுக்கும் முதலான மாஸம். [ஸ்ரீமாந்]—அவர் எல்லாருக்கும் ராஜாவாக ப்ரப்தராநாப்போலே, சைத்ரமாஸம் ஸர்வர்க்கும் ஸுககரமாகையாலே மாஸங்களுக்கெல்லாம் ராஜாவென்கிறது. [அயம் மாஸ:]—அபிஷேகமநோரத ஸமயத்திலே ஸந்திஹிதமான தன்னேற்றம். அங்கு, சேஷியை சேஷபூதர் லபிக்கைக்குக் கொண்டாடுகிற கொண்டாட்டம். இங்கு, சேஷபூதரை சேஷி லபிப்பிக்கைக்குக் கொண்டாடுகிற கொண்டாட்டம். [புண்ய: புஷ்பிதகாநந:]—‘பாவந: ஸர்வலோகாநாம் த்வமேவ’ என்றும், ‘பும்ஸாம் த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரிணம்’ என்றும் அவர்க்கு இரண்டா காரமுண்டாநாப்போலே, இக்காலமும் பாவநமாய் பேக்யமுமாயிருக்கை. [புஷ்பிதகாநந:]—படைவீடுபோலே நாம் அலங்கரிக்கவேண்டாதே தானே அலங்கரிக்கை. புஷ்பிதகாநந:—பெருமாள் பொன்முடி குட, காடு பூமுடி குடிற்று.

௧௦. ரூபீதய்முன: பூசா ஃஹிசிவாஹரிணம் 1

ரூபீதய்முன: பூசா ஃஹிசிவாஹரிணம் 3-28.

10

அழகு தாநம் சீலம் ஆகிய இவைகளால் புருஷர்களுடைய கண்ணையும் மனத்தையும் பறிக்கின்ற (ஸ்ரீராமனைக் கண்டு தசரதன், பார்த்தது போருமென்று த்ருப்தி அடையவில்லை).

௩௫. (தி—வாய். 5-3 6) [ருபௌதார்யகுணை:]—ருபமென்கிறது—வடிவழகை. ஓளதார்யமென்கிறது—அத்தை எல்லார்க்கும் அநுபவிக்கலாம்படி ஸர்வஸ்வதாநம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கை. குணமாவது—கொள்ளுகிறவனிலும் தாம் தாழ்வின்று கொடுக்கும் சீலம். தன் மேன்மை தோற்ற இருந்துகொடுக்கும்படி ஆள் பற்றுகிறே, அதுக்காகத் தாழ்வின்றுத் தன்னைக் கொடுப்பது. [பும்ஸாம்]—அந்த ஸௌந்தர்யமும் ஓளதார்யமும் சீலமும் வயிரவுருக்காயிற்று. அபலைகள் படுமத்தை வன்னெஞ்சரையும் படுத்தவற்றாயிற்று. அன்றியே, 'ப்ரக்ருதிபுருஷர்கள்' என்றப்போலேயாய், அசித் விலக்ஷண ரெல்லாரையும் ஈடுபடுத்தவற்றென்னவுமாம். த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரினம்—கண்ணுக்கு மநஸ்ஸஹகாரம் வேண்டாதே, கண்ணைப் பின்செல்லுமத்தனை நெஞ்சு. தாய் வேறு கன்று வேறுக்கும் விஷயமே.

११. सह परया विशालाक्ष्या नारायणमुपागत ।

ஸஹ பத்யா விசாலாக்ஷ்யா நாராயணமுபாகமத். 6-1.

11

(ஸ்ரீராமன்) விசாலமான கண்ணையுடைய பத்யோடுகூட நாராயணனை (ஸ்ரீரங்க நாதனை) அடைந்தான்.

௩௬. (தி—வாய். 5-8-1) [ஸஹ பத்யா]—ஆழங்காலிலே இழிவார் ஒரு கொம்பைக்கொடியைப் பிடித்திழியுமாப்போலே. பத்யா ஸஹ—கண்ணகத்தில் இழிவார் தேசிகரைக் கைப்பிடித்துக்கொண்டு இழியுமாப்போலே, பெருமாள் பெரிய பெருமானை அநுபவிக்கும்போது பிராட்டியைக் கூடக்கொண்டாயிற்று இழிவது. [விசாலாக்ஷ்யா]—இவர்க்குப் பெரியபெருமாள் பக்கலுண்டான ப்ரேமாதிசயத்தைக் கண்டு, தன்னை அணைக்கும் போதையிற்காட்டிலும் உடம்பெல்லாம் கண்ணாளைபடி. [நாராயணமுபாகமத்]—இவர் நியதி இருக்கிறபடி. இக்கண்ணுக்கு இலக்காய் ஆழங்காற்படாதே அவ் வருகு பட்டார். இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று—தானதன்னை அநுபவிக்கும்போதும் கூட்டுத்தேடவேண்டுமபடியாயிற்று ஆராம இருக்கும்படியென்கிறது.

१२. ज्ञातिदासी यतो जात ।

ஜ்ஞாதிதாஸீ யதோ ஜாதா. 7-1.

12

(கைகேயினுடைய) பந்துவின் வேலைக்காரியும் எங்கேயோ பிறந்தவளுமாகிய (மந்தரை என்பாள், அகஸ்மாத்தாய் கைகேயினுடைய அழகிய மாளிகைமேலே ஏறினாள்).

௩௭. (தி—வாய். 7-5-1) [யதோ ஜாதா]—இத்தேசத்திலே பிறந்தாளாகில் பெருமானுக்கு விரோதம் செய்யாளாகையாலே, எங்கேனுமோரிடத்தில் பிறந்தாள். ஒரு விழுந்தான் கிடக்கை என்கிறது. 'யத:குதச்சிஜ்ஜாதா' என்று வ்யாக்யானம் பண்ணினான் உடாலி. இன்னிலத்திற் பிறவாமை இவளுக்குக் கொடுமை விளைந்ததென்கிறுனிறே. தேசந்தானே எல்லா நன்மைகளையும் பிறப்பிக்கவற்றாயிருக்குங் காணும்.

१३. अहं पुनर्वैकुमाररूपमलंकृतं तं सुतमावजन्तम् ।

நந்நாமி பஸ்யந்பி டர்சனேன பவாமி டுஷ்டா ச புநர்யுவேவ ॥

அஹம் புநர்தேவகுமாரரூபமலங்க்ருதம் தம் ஸுதமாவ்ஜந்தம், நந்தாமி பச்யந்பி தர்சனேன பவாமி த்ருஷ்ட்வாச புநர்யுவேவ. 12-106. 13

நானோ மன்மதனுடைய அல்லது ஸுப்ரஹ்மண்யனுடைய ரூபம்போன்ற ரூபத் தையுடையவனும் அலங்கரிக்கப்பட்டவனுமான அந்தப் பிள்ளையை (ராமனை) எனது ஸம்பத்திற்கு வருகிறவனாக அகக்கண்ணால் கண்டுகொண்டும் (என்ஸம்பம் வருகிறவனாக மனோரதித்தவனாயிருந்தும்) ஸந்தோஷப்படுகிறேன். நேரில் பார்த்து விட்டோ வாலிபனைப்போல ஆகின்றேன்.

*6. (தி—வாய். 7-4 ப்ரவேசம்) [அஹம்புங்]—என் பாக்ருதியை அறிந்து என் வழியே போந்தான்? பெருமாள் காடேறப் போக' என்றால் நான் தீவிப்பேனென்று சொன்னேயே. [தேன்குமாரரூபம்]—அது கிடக்க, இவரையே நான் காடேறப்போக' என்கிறது. இவர்க்குமல்லவளவேயோ' என்று சிறியாத்தான் கேட்க' கண்ணெச்சி வாய் என்று தரம்போராதாரை ஒப்பாகச் சொல்லி ரிஷி கரிபுகுகிறான் என்றார். [அலங்க்ருதம்]—அத்தாலும் வெறும்புறங்கிமரொரு போலி சொல்லவாவது, ஒப்பித்தால் ஒக்கச் சொல்லவாவாரில்லை. [தம் ஸுதம்]—இவனுக்கு இரண்டுபடியும் உத்தேச்யமாயிருக்கிறபடி. [ஆவ்ரஜந்தம்]—புஷ்பம் அலரும்போது எங்கும் ஒக்கப்பிறக்கும் விகா ஸம்போலே. அதுவும் வண்டை நோக்கியிறே; இவரும் போக்தாக்களைக் குறித்திறே. [நந்தாமீத்யாதி]—கண்டபடியே இருக்கச்செய்தே காணுது கண்டாரைப்போலே ஆயிற்று நான்தோறும் நான்தோறும் க்ஷணம்தோறும் க்ஷணம்தோறும் உகக்கும்படி. [தர்சநேந]—அணைத்தல், வார்த்தைசொல்லுதல் செய்யவேண்டா; காட்சியே அமையும். கரைபுரண்டு அநுபவமுள்ளவீடத்திற்போலே காணும் ப்ரயோஜனம். ஸதா பச்யந்தியிறே. [பவாமித்ருஷ்ட்வாச புநர்யுவேவ]—அறுபதினாயிரம் ஸமவத்ஸரம் வயஸ்ஸைப் புக்கு வருத்தனுன சக்ரவர்த்தி. பெருமானைக் கண்டபின்பு பெருமானுக்கும் தனக்கும் வாகி தெரியாதபடியானான்: *காமனைப்பயந்தகாளை* என்னுமாப்போலே. தன்னை அநுபவிப்பாரையும் தன்னைப்போலே யாக்கி உஜ்ஜீவிப்பிக்கும் விஷயம்போலே காணும். 'யுவேவ வஸுதேவோபூத் விஹாயாப்யாகதாம் ஜராம்' என்னும்படியானானிறே வஸுதேவரும்.

१४. सत्र काषायिणो वृद्धान् वेत्रपाणिन् स्वर्कुतान् ।

ददर्श विष्टितान् द्वारि खद्युचक्षान् सुसमाहितान् ॥

தத்ர காஷாயிணோ வ்ருத்தாந் வேத்ரபாணீந் ஸ்வலங்க்ருதாந்,

ததர்ச விஷ்டிதாந் த்வாரி ஸ்த்ரயத்யக்ஷாந் ஸுஸமாஹிதாந். 16-3.

14

(ஸ்ரீராமன்) அங்கே (தசரதரந்தப்புரத்தில்) காஷாயவஸ்த்ரங்களை தரிக்கின்ற வர்களும் பிரம்பு கையிலுள்ளவர்களும் நன்றாக அலங்கரிக்கப்பட்டவர்களும், வாயிலில் இருக்கின்றவர்களும் மிகவும் ஜாக்கிரதையுள்ளவர்களுமான கிழக்கஞ்சகிகளைக் கண்டான்.

*6. (தி—வாய். 5-9-3) [தத்ர காஷாயிண:]—தந்தாமைப் பேணுமவர்களல்லாமையாலே அழுக்குச் சட்டையும் தாங்களுமாயிறேயிருப்பது. [வ்ருத்தாந்]—தொண்ணூற்றஞ்சு வயஸ்ஸுக்கு மேலாய் வீதராகராயிருப்பாரையிறே அந்தப்புரங்களுக்கு வைப்பது. [வேத்ரபாணீந்]—பெருமாள் விற்பிடித்தாப்போலே அவர்கள் பிரம்பு பிடித்தபடி. விற்பிடித்து ரக்ஷகராயிருப்பாரும் பிரம்பு பிடித்து ரக்ஷகராயிருப்பாரும் காணும். [ஸ்வலங்க்ருதாந்]—பேணுத பரிவட்டங்களை உடையராய் வ்ருத்தருமாயிருந்தார்களாகில் இவர்களுக்கு அலங்காரமாவதென்னென்னவிக்—பெருமாள் சக்ரவர்த்தி மாளிகையிலே போய் திருமஞ்சனம் பண்ணி அழுதுசெய்து மீண்டு திவ்யாந்தப்புரத்திலே எழுந்தருளும்போது, சக்ரவர்த்தியோபாதி, பழையராகையாலும் தங்கள் பரிவாலுமாக இவரை மடியிலே வைத்தணைத்து உச்சியை மோந்து விடுவார்கள். அத் தாலே குங்குமக்குழம்பும் கோயிற்சாந்துமாயிருப்பார்கள். பெருமானுடையவும் பிராட்டியுடையவுமொப்பனைபோலன்று இவர்களொரப்பனை.

१५. पतिसंमानिता सीता भर्तारमसितेक्षणा ।

आद्वारमनुववाण मङ्गलान्यभिदध्युषी ॥

பதிஸம்மானிதா ஸீதா பர்தாரமஸிதேக்ஷணா,
ஆத்வாரமனுவவாண மங்கலாந்யபிதத்யுஷீ. 16-21.

15

அழகிய கருவியுள்ள எனைகூடாதுதலினால் வெகுமானிக்கப்பட்டவளாய் மங்களங்களை பார்த்தனை செய்யவல்லாய்க்கொண்டு தணவனை வாயில்வரையில் பின் தொடர்ந்து வந்தாள்.

பேரி—வ்யா. (திருவிருத்தம் 24) [பதிஸம்மானிதா]—பெருமாள் சக்ரவர்த்தி பாடு ஸுமந்த்ரனழைக்க எழுந்தருளுகிறபோது, தொடர்ந்து பின்னே புறப்பட்ட பிராட்டிக்குத் திருத்தோளில் மாலையை வாங்கியிட்டு 'நாம் வருமளவும்' வருத்தகீர்த்த நம் பண்ணியிரு' என்று எழுந்தருளினார் என்று பழையவர்கள் நிர்வாஹம். 'மாலையை யிட்டுத் திருவடிகளைப் பிடித்துக்கொண்டு எழுந்தருளினார்' என்று பட்டர். [அஸிதேக்ஷணா]—இவர் தோளில் மாலையிட்டதுக்கு இவள் கண்ணாலே மாலையிட்டபடி.

१६. दीक्षितं व्रतसंपन्नं वराजिनपरं शुचिम् ।

कुरङ्गशृङ्गाणि च पर्यन्ती त्वा भजाम्यहम् ॥

தீக்ஷிதம் வ்ரதஸம்பந்நம் வராஜினதரம் சுசிம்,
குரங்கச்சுங்கபாணிஞ்ச பச்யந்தீ த்வா பஜாம்யஹம். 16-28.

16

நான் தீக்ஷையுள்ளவரும் நன்றாக வ்ரதமுடையவரும் நல்ல மான்தோலை தரிக் கின்றவரும் பரிசுத்தரும் மான் கொம்பு கையிலுள்ளவருமாகிய உம்மைப் பார்க்கின்ற வளாய் (பார்ப்பதற்காக) பஜிக்கின்றேன்.

பேரி—வ்யா. (நாச்சியார் திருமொழி. 14-2.) [தீக்ஷிதம்]—திருமேனியிலே பூசின வெண்ணெயும், போர்த்த உறுப்புத் தோலும், யஜமானவேஷம் தோற்றும்படியாக விருக்கும்படி. [வ்ரதஸம்பந்நம்]—ரிஷிசொன்ன வளவன்றிக்கே, அவன் ஒரு பட்டினி விடச்சொல்லுமாகில் தாம் இரண்டுபட்டினிவிடுவர். [வராஜினதரம்]—நல்லபரிவட்டங் கள் சாற்றுகின்றிக்கே, வராஜினதரராயிருப்பர். [சுசிம்]—ஒருவரையும் ஸ்பர்சிக்க வாகாது; பிராட்டியொருத்தியையும் செய்யலாவதில்லையிறே என்றால், அவள்தன்னை ஸ்பர்சிக்கிலும் அடுத்தடுத்து முழுகாநிற்பர்.

१७. (தி—வாய். 4-8-4) [தீக்ஷிதமித்யாதி.]—பிராட்டி ஆசாரப்ரதானமான ஐந்த குலத்தில் பிறப்பாலே அவ்வுடையை விரும்பினாள். [தீக்ஷிதம்]—உறுப்புத்தோலும் வெண் ணெய் பூசின உடம்புமான யஜமானவேஷத்தோடே நின்ற நிலையைக் காண ஆசைப் படா நின்றேனென்கிறாள். [வ்ரதஸம்பந்நம்]—ரிஷி ஒரு பட்டினிவிடச்சொன்னானானில் 'இவன் நம்முடைய வெள்குமார்யத்துக்கு 'பொருது' என்று சொன்னானித்தனை' என்று நாலுபட்டினி விட ஒருப்படுவராயிற்று தர்மச்ரத்தையாலே. [வராஜினதரம்]— கூறையுடையையும் காற்கடைக் கொள்ளவேண்டும்படியாயிருக்கை. [சுசிம்]—'ஒரு ஸ்த்ரீகளையும் தீண்டலாகாது. தர்மபத்ரியாகையாலே பிராட்டியைத் தீண்டினால் வருவதொரு சேதமில்லையிறே; ஆனபின்பு அதொழிய பரிஹரிப்பது' என்றால் அது தன்னிலும் அதிசங்கைபண்ணி, பிராட்டியுடைய திருப்பரிவட்டம் தாக்கினாலும் முழுகத் தேடாநிற்பர். [குரங்கச்சுங்கபாணிஞ்ச]—'ஏகவஸ்த்ரதரோ தந்வி' என்னுமதிற் காட்டிலும், கையும் கலைக் கொம்புமாயிருக்குமதுதானே போந்திருக்கை. [பச்யந்தீ த்வா பஜாம்யஹம்]—'மேல்வரும் பலத்தை அபேக்ஷிக்கவே நடுவுள்ளது ஆநுஷங்கிக மாய் வருமிறே' என்னுமத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறாள். பச்யந்தீ த்வா பஜாம்ய ஹம்—பகவத்பஜநம் பண்ணுவார் பண்ணுவதெல்லாம் தருஷ்டத்துக்கிறே. ஆகை

யாலே த்ருஷ்டத்துக்காக பஜிக்கிறாள் காணும். ஸதா பச்யந்தியிறே அங்கும். 'வழிப் போக்கில் கண்ணெச்சில் வாராதொழியவேணும்' என்றிறே மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறது. அது தன்னடையே வருமிதே மேல் வரும் பலத்தை அபேக்ஷிக்கவே. ஸாவீத்ரி தன் பர்த்தாவைக் காட்டி 'இவனுக்கு நான் அநேகம் பிள்ளைகளைப் பெற வேணும்' என்று வேண்டிக்கொண்டாள்.

१७. यश्च रामं न पश्येत्तु यं च रामो न पश्यति ।

निन्दितः स वसेत्लोके स्वात्माऽप्येन विगर्हते ॥

யச்ச ராமம் ந பச்யேத்து யம் ச ராமோ ந பச்யதி,
நிந்தித: ஸ வஸேல்லோகே ஸ்வாத்மாப்யேநம் விகர்ஹதே. 17-14. 17

விசேஷமுள்ளவனானாலும் யாவனொருவன் ராமனையும் பார்க்கிறதில்லையோ; ராமனும் எவனொருவனைப் பார்க்கிறதில்லையோ; அவன் உலகத்தில் நிந்திக்கப்பட்டவனாய் வளிக்கவேண்டும். தன்மனதும் இந்த மனிதனை நிந்திக்கிறது.

பே—வ்யா. (பெரிய திருமொழி, 1-1-1) [யச்ச ராமம் ந பச்யேத்து]—'ராமம்' என்கிறது கண்ணுக்கு வகுத்த விஷயத்தை. [ய:]—காணுகிறாள் யாவனொருவன். [து]—எத்தனையேனும் உயர்ந்தவனாகவுமாம். இது தப்பினாலும், தப்பாது தப்பினால் வரும்து இவ்வளவன்று என்கைக்காக விசேஷிக்கிறது—[யம் ச ராமோ ந பச்யதி]—எத்தனையேனும் சிறியாரும் இவர் கண்பார்வைக்கு இலக்காகாதாரில்லை. [யம்]—எத்தனையேனும் சிறியவனென்கிறது. எத்தனையேனும் சிறியாரிறே இவர் கண்ணிற் பார்வைக்கு இலக்காவார். 'யாருமோர் நிலைமையென வறிவரிய வெம் பெருமான் யாருமோர் நிலைமையென வறிவெளிய வெம்பெருமான்.' ப்ரஹ்மாதி களுடைய ஞானத்துக்கும் அவிஷயமாயிருக்கும்; ஓரிடைச்சிக்கும் வேடனுக்கும் கைபுகுத்திருக்கும். எத்தனையேனும் உயர்ந்தவனாகிலும் பெருமானுடைய ஒருநாளைப் புறப்பாடு காணானில், அவன் பெரியவனல்லன். எத்தனையேனும் சிறியனானவன் பக்கலிலும் தப்பாது அவருடைய பார்வை. தப்புகிறான் யாவனொருவன், அவன் அவஸ்துக்களோடும் எண்ணப்படான். எண்ணப்படாமையிலே எண்ணப்படும். எல்லாரும் நிந்தித்து 'சீ, சீ' என்னப்படும். இவனை நிந்திப்பார் வளிஷ்டாதிகள் தொடக்கமாக னர் நால்வரிருவரோ வென்னில்—[நிந்தித: ஸ வஸேல்லோகே.] லோகே நிந்தித:—இவனை நிந்திக்கைக்குரியரல்லாதாரில்லை. விஷயப்ரவணானவன் இப்போது பழியாய் மேல் நரகமாயிருக்கச்செய்தே, தான் 'நல்லது செய்கிறேன்' என்றிருக்குமிறே, அப்படி தான் 'நல்லது செய்கிறேன்' என்றிருக்குமோவென்னில்—[ஸ்வாத்மாப்யேநம் விகர்ஹதே]—தானும் தன்னை நிந்தித்துக்கொள்ளும். இருக்கைத்தலம் இழந்தவன் 'இந்நிறைப் புறப்பாடு காணப் பெருத நாம் கர்ப்பூரமும் எலுமிச்சங்காயும் பெற்றோமாகில் முடிந்த பிழைக்கலாயிற்று' என்றிருக்குமிறே.

१८. न नूनं मयि कैकेयि ! किचिदाशंससे गुणम् ।

यद्राजानमवोचस्त्वं ममेश्वरतरा सती ॥

நனும் மயி கைகேயி ! கிஞ்சிதாசம்ஸஸே குணம்,
யத்ராஜானமவோசஸ்த்வம் மமேஸ்வரதராஸதீ. 19-24. 18

ஓ கைகேயி ! என்னிடத்தில் குணத்தை கொஞ்சம்கூட (நீர்) அறியவில்லை. (இருக்கிறதாக நினைக்கவில்லை) நிச்சயம். யாதொரு காரணத்தால் நீர் எனக்கு (என்னை) நியமிக்க மிக்க பாத்தியதையுள்ளவராயிருந்தும் அரசரை (தசரதரோடு) சொன்னீரோ.

பே—வ்யா. (பெரிய திருமொழி. 2-3-1) [நநாநம் மயி கைகேயி]—சக்ர வர்த்தி ஸார்த்தை சேஷமாட்டாமை இருக்கிருனத்தனை. உம்முடைய தம்பிக்கு ராஜ்யத்தைக் கொடுத்தான். உம்மைக் காடேறப்போகக்காணு மவன் நினைத்திருப் பது' என்று சக்ரவர்த்தி கருத்தைச் சொல்ல, அதைக்கேட்டு 'நடுவிலாய்ச்சி திருவடி களிலே அழநோக சுச்சுஷித்தோ மென்றிருந்தோம். நம் பக்கல் ஒருகுணமுண்டாக நினைத்திராமையிறே தாம் போகச்சொல்லாமே ஐயர் கருத்தாக அருளிச்செய்தது' என்று 'ஐயரோபாதிபாகவோ உம்மை நினைத்திருப்பது? அவரை ஈச்வரராகவும் உம்மை ஈச்வரதரையாகவுமிறே நினைத்திருப்பது' என்றாரிறே.

१९. राज्यं च तव रक्षेयमहं वेलेव सागरम् ।

प्रतिजानामि ते वीर ! मा भूवं वीरलोकमाक् ॥

ராஜ்யஞ்ச தவ ரக்ஷேயமஹம் வேலேவ ஸாகரம்,
ப்ரதிஜானாமி தே வீர ! மாபூவம் வீரலோகபாக். 23-28.

19

பே—வ்யா. தேவரீருடைய ராஜ்யத்தையும் கரை ஸமுத்திரத்தைப்போலே காப்பாற்றுவேன். ஓ வீர ! தேவரீரின் பொருட்டு (தேவரீரிடத்தில்) ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணுகிறேன். (இல்லாவிடில்) வீரர்களுக்குரிய லோகத்தை அடைபவனாய் (நான்) ஆகக்கடவனல்லன்.

பே—வ்யா. (கண்ணி நுண்சிறுத்தாம்பு ப்ரவேசம்) [ராஜ்யஞ்ச தவ ரக்ஷே யம்]—'ராக்ஷ தர்மண பவே' என்றபடியே உம்முடைய ரக்ஷணம் பண்ணுகை யன்றிக்கே, உம்முடைய ராஜ்யத்தையும் ரக்ஷிக்கக்கடவேன். எனக்கு தாதர்த்த்யம் ஸ்வரூபமானாலும் உம்மால் என்னை மீறவொண்ணாது காணும். [அஹம் வேலேவ ஸாகரம்]—கடலுக்குக் கரை சேஷமாயிருக்கச் செய்தேயும், கரையை அதிக்ரமிக்க மாட்டாதிறே கடல். அப்படியே 'நீர் பெரியர்' என்க, உம்மாலென்னை விஞ்ச வொண்ணாது காணும். [ப்ரதிஜானாமி]—நானிப்படி ப்ரதிஜ்ஞையைப்பண்ணுகிறேன். தே வீர—ஒரு கோரை முன்னேயோ நான் ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணிற்று : ப்ர திஜ்ஞை பண்ணினால் அத்தந்த நிலக்கட்டித்தரவல்ல ஆண்பிள்ளைத்தனமுடைய உம் முடைய ஐயரையென்பது. [மா பூவம்]—இப்படிச்செய்திலேனாகல், உம்முடைய ஸன்னிதிக்ஷி வர்த்திக்கப்படுதொழுகையுமன்றிக்கே, உம்முடைய ராஜ்யத்திலும் வர்த்திக்கப்பெறுதலாகுகிறேன். [வீரலோகபாக்]—உம்மை முடிசூடி அநுபவிக்கப் பாரித்து அதுபெறுதே போன சக்ரவர்த்தி புக்க லோகம் புகுகிறேன்.

२०. ईष्यारौपौ नहिक्ल्य भुक्तेषामिवोदकम् ।

नय मां वीर विषयः पापं मयि न विद्यते ॥

ஈஷ்யாரோபௌ பஹிக்ல்ய புக்தேஷாமிவோதகம்,
நய மாம் வீர விஸயத்ஃ பாபம் மயி நவித்யதே. 27-8.

20

ஓ வீர ! அஸௌக்ய கோபம் ஆறிய இவைகளை, குடித்து மிச்சமுள்ள ஜலத்தைப் போல தள்ளிவிட்டு நம்பிக்கையுள்ளவராய் என்னை அழைத்துக்கொண்டுபோம். என் னிடத்தில் பாபம் கிடையாது.

பே—வ்யா. (பெரியதிருவந்தாதி. 9) [ஈஷ்யாரோஷாவித்யாதி] "அதிலே துஷ்டஸத்வங்களும் ராக்ஷஸருமுண்டு : ஸுகுமாரையாயிருக்கிற உன்னைக் கொடுபோக வொண்ணாது" என்று பெருமாள் அருளிச்செய்ய, ப்ரணயரோஷத்தாலே பிராட்டி விண்ணப்பம் செய்கிறாள்—உம்முடைய பின்னே போந்தேனென்று எனக்கொரு உயர்த்தி உண்டாங்காட்டில் உமக்கு இத்தனை பொருமையும் சீற்றமும் வேணுமோ?

‘பிதாவினுடைய வசந்தத்தை அநுவர்த்தித்துக் காடேறப் போனார்’ என்று உமக்கு ஒரு உயர்த்தி தேடுகிறவோபாதி உம்முடைய பின் போந்தேனென்று எனக்கொரு உயர்த்தி உண்டானாலாகாதோ? [சர்ஷ்யாரோஷௌ பஹிஷ்க்ருத்ய புக்தசேஷமிவோதகம்]—வஸிஷ்ட சிஷ்யராய் ஜ்ஞானவான்களானால், த்யஜிக்கப்படுமவை த்யஜிக்கவேணும் காணும். [நய மாம்]—அஸுயையும் கோபமும் போனால் பரஸம்ருத்தியேயேயேயுள்ளது; ஆனபின்பு என்னைக் கொடுபோகீர். [வீர]—பரஸம்ருத்தி உண்டானால் கொடு போகாதொழிகைக்கடி வீர்யத்தில் கொத்தையே; அதில்லையே உமக்கு. [விஸ்ரப்த:]—உம்மை நீரறியீர். என்னை விச்வஸித்துக் கொடுபோம். [பாபம் மயி ந வித்யதே]—உம்மைப் பிரிந்து ஜீவிக்கைக்கடியான பாபமெனக்கில்லை காணும். பாப மாவது க்லேசஹேதுவிதே. உம்மைப் பிரிந்து க்லேசப்படுமதில்லை காணுமெனக்கு.

சுடு. (தி—வாய். 6-2. ப்ரவேசம்) [சர்ஷ்யாரோஷௌ பஹிஷ்க்ருத்ய]—பிறருயர்த்தி கண்டால் பொறுக்கவேண்டாவோ. நான் ‘உம்மோடேகூடப்போர’ என்று புறப்பட்டு நாலடியிட்டால், எனக்கு அத்தால் வரும் ஏற்றம் கண்டு பொறுக்க மாட்டாமையால் உண்டான கோபாஸுயைகளைப் பொகடும். [புக்தசேஷமிவோதகம்]—இதுவுமப்படியாகாதே தான். ப்ரணயிகள் கோஷ்டியில் இங்ஙனே காணும் பரிமாற்றம். ப்ரணயிக்குண்டான தன்னேற்றம் தன்னதாயிருக்க வேண்டாவோ. [நய மாம் வீர]—என்னை அறியாதாப்போலே உம்மையும் அறிந்திலீராகில், நான் சொல்லக் கேளும். உமக்கு ஒரு குறைகளுமில்லை காணும்; என்னைக் கொடுபோகப் பாரும். [விஸ்ரப்த:]—தந்தாமை அறியாவிட்டால் ஆப்தர்வாயிலே கேட்டறிய வேணும் காணும். [பாபம் மயி ந வித்யதே]—பொகடும்; இங்ஙனன்றாகில், நீர் என்னை இங்கே நிறுத்திப்போனால், நீர் மீண்டும் வருந்தனையும் தரித்திருக்கைக்கு வேண்டும் ஹேது எனக்கில்லை காணும். இப்படியே ப்ரணயரோஷம் தலையெடுத்தா விருக்கும்படி.

२१. किं त्वाऽमन्यत वैदेहः पिता मे मिथिलाधिपः ।

राम ! जामातरं प्राप्य स्रियं पुरुषविम्वहम् ॥

கிந்த்வாமன்யத வைதேஹ: பிதா மே மிதிலாதிப:,

ராம ! ஜாமாதரம் ப்ராப்ய ஸ்த்ரியம் புருஷவிக்ரஹம். 30-3.

21

ஓ ராமா ! விதேஹ குலத்தில் பிறந்த மிதிலாநகரிக்கு அதிபதியான என் தகப்ப னார் (ஜநகமஹாராஜன்) பெண்ணாய் (பெண்போல தைரியமில்லாத) புருஷசரீரமுள்ள உம்மை மணவாளனாக (மாப்பிள்ளையாக) அடைந்து என்ன நினைப்பர்.

திருவாய்மொழிப்பிள்ளை வ்யாக்யானம். (பெரியாழ்வார் திருமொழி. 2-1-2) [ஸ்த்ரியம் புருஷவிக்ரஹம்]—“எங்கள் ஐயர் கேட்கில் ‘பெண்ணுக்குப் பெண்ணைக் கொடுத்தோம்’ என்று என்னை நிறுத்திப் போகில் போர வெறுத்துச் சொல்லுவர். அது என்னால் கேட்கப் போகாதென்று கிடர் எனக்கு க்லேசம். நீர் நிறுத்திப்போனால் நிற்கும் பாபம் எனக்குமில்லை; நீர் தாமும் நிறுத்திப் போகிறவருமல்ல. ஆயிருக்க இந்த நெஞ்சொழிந்த பலவார்த்தை சொல்லி அலைவலையாகவேணுமோ” என்றுளிறே. (அலை வலை என்பது—அர்த்தகௌரவமும் அதிகாரி குணகுணமும் பாராதே தன்நெஞ்சில் ப்ரதிபந்நமானவற்றைச் சொல்லுமவனிறே)

சுடு. (தி—வாய். 6-2. ப்ரவேசம்) [ப்ரணயாச்சாபிமாநாச்ச பரிசிகேஷப ராகவம்] அவரோடுண்டான சிரபரிசயத்தாலும் கலவியாலும் ‘என்னுடையவரன்றோ’ என்கிற வேண்டப்பாட்டாலும் பெருமானை மேலிட்டு வார்த்தை சொன்னான். என் சொன்ன னென்னில்—[கிந்த்வாமன்யத வைதேஹ: பிதா மே மிதிலாதிப:, ராம ஜாமாதரம் ப்ராப்ய ஸ்த்ரியம் புருஷவிக்ரஹம்]—வாரீர், ஒருவனுக்காற்றுவொருத்தி உண்டோ? என்னை

ஒருத்தியையும் நோக்கமாட்டாமையே வைத்துப் போகப் புகுந்றது. இந்நதனை எங்கள் ஐயர் கேட்கில் போரவெறுப்பர். ஒரு பெண் பெண்டாட்டி. ஆணுடை உடுத்து என் மகளைக் கைப்பிடித்துக் கொண்டு போனவித்தனையாகாதே என்றிராமே கடுகக் கொண்டு போகப் பாரும்.

२२. यस्त्वया सह स स्वर्गो निरयो यस्त्वया विना ।

इति जानु परां प्रीतिं गच्छ राम मया सह ॥

யஸ்த்வயா ஸஹ ஸஸ்வர்கோ நிரயோ யஸ்த்வயாவிநா,
இதிஜானந் பராம் ப்ரீதிம் கச்ச ராம் / மயாஸஹ. 30-18.

22

ஓ ராம்! உம்மோடுகூடி யாதொரு (வாஸம் உண்டோ) அது ஸுவர்க்கம். உம்மைப் பிரிந்து யாதொரு (வாஸமுண்டோ) அது நரகம். என்கிற சிரேஷ்டமான ப்ரீதியை அறிந்தவரான நீர் என்னோடு கூடிப்போம் (புறப்படும்).

நடு. (தி—வாய். 2-10-7.) [யஸ்த்வயாஸஹஸஸ்வர்க:]—“காட்டிலே போமது துக்கம், படைவீட்டிலே இருக்குமது ஸுகம்” என்றாயிற்று பெருமாள் அருளிச்செய்தது. அங்ஙனல்ல—ஸுகதுக்கங்கள் வ்யக்திதோறும் வ்யவஸ்த்திதமாய் காணுமிருப்பது. யாதொன்று உம்மோடே பொருந்துகிறது, அது ஸுகமாகிறது. உம்மை ஒழியப் படைவீட்டிலிருக்கு மிருப்பு துக்கமாகிறது. [இதிஜானந்]—தந்தாமுக்நில்லாதவை, பிறர் பக்கனிலே கற்றறியவேணும் காணும். [பராம் ப்ரீதிம்]—உம்மைப்போலே நிறுத்தல்ல காணும் என் ப்ரீதியிருப்பது. நம்மில் உனக்கு ப்ரீதி பரையாகச் சொன்னாய்; அதுக்கு நம்மைச் சொல்லுகிறதென்னென்ன—[கச்ச ராம் மயாஸஹ]—அக்ரதஸ்தே கமிஷ்யாமி” என்று நான் புறப்பட்டபடியே எனனை முன்னே போக விட்டுப் பின்னே வரப் பாரும்.

२३. न देवलोककमणं नामरत्वमहं वृणे ।

ऐश्वर्यं वाऽपि लोकानां कामये न त्वया विना ॥

நதேவலோகாக்ரமணம் நாமரத்வமஹம் வருணே,
ஐச்வர்யம் வாபி லோகானாம் காமயே நத்வயாவிநா. 31-5.

23

உம்மை விட்டு பரமபதப்ராப்தியையும் கைவல்யத்தையும் உலகங்களுக்கெல்லாம் அதிபதியாயிருப்பதையும் விரும்பமாட்டேன்.

பேரி—வ்யா. (பெரிய திருவந்தாதி. 79) [நதேவலோகாக்ரமணம்]—பரமபதச் சேரியிலடியிடுமாபோலே ஸ்வர்க்கத்திலடியிடுகை வேண்டேனென்றார். தன்யாத் தராயோ மைத்ரேய தேவேந்த்ரத்வாதிகம் பதம்.—பகவத்விஷயத்திலே கைவைத்தானுக்கு அந்தராயமாவது இந்த்ரனாயிருக்குமிருப்பிறே.

நடு. (தி—வாய். மஹாப்ரவேசம்) ‘வானவர்நாடு’ என்கிற பரமபதம், ஆத்மலாபம், லோகானாம் ஐச்வர்யம் இவையித்தனையும் உமக்குப் புறம்பாய் வருமன்று வேண்டேன்.

२४. कुरुष्व मामनुचरं वैषम्यं नेह विद्यते ।

குருஷ்வ மாமநுசரம் வைதர்ம்யம் நேஹலித்யதே. 31-24.

24

என்னை வேலைக்காரனாகச் செய்துகொள்ளும். இந்த விஷயத்தில் எதிரிடை யானது இல்லை.

நடு. (தி—வாய். 2-9. ப்ரவேசம்) இனைய பெருமாள், ‘நில்’ என்ன [குருஷ்வ] என்றாரிறே. அந்வயத்தாலே தரிக்கக் கடவ வஸ்துவை வ்யதிரேகித்து நிற்கச் சொல்

லுகையாவது அழிக்கையிறே. 'குரு' என்னுதே 'குருஷ்வ' என்றாரிறே. ஆருடைய ப்ரயோஜனத்துக்கு ஆர்தான் இருக்கிறார். உம்முடைய இழவுக்கு நீர் பதறுதிருக்கிற தென்! [அநுசரம்]—பண்ணும் ப்ரகாரத்தை விதிக்கிறார். நீர்தாம் 'நில்' என்று அருளிச்செய்தது—நான் நிற்கச் சொல்லுகைக்கு யோக்யனும்படியிருக்கையிறே. உம் முடைய சாயையை 'நில்' என்று சொல்லிறிறீரே. சாயையோபாதி உம்மைப் பின் செல்வேனுகவேணும்.

२५. सृष्ट्वं वनवासाय स्वनुरक्तः सुहृजने ।

रामे प्रमादं मा कार्षीः पुनः प्रीतिरि गच्छति ॥

ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாய ஸ்வநுரக்தஸ்ஸுஹ்ருஜ்ஜநே,
ராமே ப்ரமாதம் மாகார்ஷீ: புத்ர! ப்ராதரி கச்சதி.

25

ஓ புத்ர! நீ மித்திரர்களிடத்தில் விசேஷமாகப் பிதியுள்ளவன். காட்டில் வளிப் பதற்காக உண்டுபண்ணப்பட்டாய். ஸ்வேஹாதரனான, ராமன் போகும்போழுது தவறு தலைச் செய்துவிடாதே.

ஈடு. (தி—வாய். 3-3-10) [ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாய]—ஐயர் சொல்லிற் றுச் செய்யவேண்டுகையாலே பெருமாள் காடேற எழுந்தருளாதினார். நானும் கூட சேவித்துப்போவேனென்ன, அவர் காட்டிலே எழுந்தருளாதற்கப் படைவீட்டிலே இருக்கைக்கோ நாம் உம்மைப்பெற்றது? நீர் இப்படிச் செய்தீராகில் நான் உம்மைப் பெற்ற ப்ரயோஜனம் பெற்றேனாகிறேன். அவர்க்கு யாதொருபோது துணைவேண் டிற்று, அப்போது நீர் துணையாகைக்காகவன்றோ நானும்மைப்பெற்றது. [ஸ்வநுரக்தஸ் ஸுஹ்ருஜ்ஜநே]—நீர் ஸுஹ்ருஜ்ஜநத்தின் பக்கல் ஸ்வநுரக்தரல்லீரே. ஆகையாலே எல்லார்க்கும் வேர்ப்பற்றான பெருமானேநோக்கித் தாரீர். அன்றிக்கே, [ஸுஹ்ருஜ்ஜநே ராமே]—என்றாய் பெருமாள் பக்கல் பண்டே ஸ்வேஹித்தன்றோ நீர் இருப்பது. இப் போது 'போம்' என்று நான் உமக்குச் சொல்லவேண்டியிருந்ததோ. [ராமே ப்ர மாதம் மாகார்ஷீ:]—இப்படி யிருக்கிற உம்மை நியமிக்கவேண்டுமென்றுண்டு— ப்ரமாதத்தைப் பண்ணுதே கொள்ளும். ஏன்றான், ப்ரமாதம் என்னென்னில்—[புத்ர ப்ராதரி கச்சதி]—உங்கள் தமையனார் நடப்பார்கிடர். அவர் நடையிலே நட நட கொள்வர். அவர் நடையழகிலே கணவைத்துக் காவற் சோர்வு படவிடாதே கொள்ளும்.

ஈடு. (தி—வாய். 3-9 9) [ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாய]—“ஐயரையும் ஆய்ச்சியையும் அநுவர்த்தித்துப் பெருமாள் காடேற எழுந்தருளாதினார். நானும் அவரை அநுவர்த்தித்துப் போகிறேன்” என்று இளையபெருமாள் அறிவிக்க, உமக்கு முடிவேனுமென்று அபேகை உண்டாகில், முடி குடுகைக்கு யோக்யனாயிருப்பா னொருவன் வேனுமென்றதுக்கீடாக நோன்பு நோலேனோ, அவரை அநுவர்த்திக்கைக் காகவன்றோ நான் உம்மைப்பெற்றது. [ஸுஹ்ருஜ்ஜநே ராமே ஸ்வநுரக்த:]—உப தேசநிரபேக்ஷமாகப் பெருமாள் திருவடிகளுக்கு நீரே பரிவாரிறே, நான் இன்றிருந்து சொல்லவேண்டுமென்றுண்டோ, அடிமையிலுண்டான ருசி செவிகண்ணைக்கண்ட டிமை செய்யுமவாரிறே, அன்றிக்கே, ஸ்வநுரக்தஸ்ஸுஹ்ருஜ்ஜநே—‘கருமுகை மாலையை வெய்யிலிலே இட்டாற்போலே, பெருமாள் தம் ஸௌகுமார்யம் பாராதே பித்ரநுவர்த்தனம் பண்ணிக் காட்டிலே போகாதினார். ‘என்புகுகிறதோ’ என்று வயிறொறிந்திருக்கிற ஸுஹ்ருஜ்ஜநங்களுக்கு நல்லீரிறே. ஸுஹ்ருஜ்ஜநமென்கிறது— திருத்தாயார் தொடக்கமிருந் படை வீட்டிலுள்ளாரை. அவர்களுக்கு வேர்ப்பற்றான இவரை நோக்கித் தாரீரென்றும். ராமே—‘உக்கை மிகையாம்படி, வெறுமனையிருந் தாலும் ஆகர்ஷகமான, வடிவழகையுடையவர். [ராமே ப்ரமாதம் மாகார்ஷீ:]—‘பால் யாத்ப்ரப்ருதி ஸுஸ்நிக்த’ என்று அவதாரகாலமே தொடங்கி அந்வயத்தில் தரித்து

வ்யதிரேகத்தில் தரியாதவர்க்கு, இன்னுக் ஒரு ப்ரமாதம் புகருகைக்கு சங்கையில்கை யிறே. ஸம்பாவிதமானதொன்றைச் சொல்லுகிறானாகவேனுமே; [ப்ராதரி கச்சதி]— அவர் உம்முடைய முன்னே நடப்பர் கிடர். அவ்வழிகிலே கணவைத்து, நீர் அதிகரித் ததுக்குச் சோர்வு பிறவாதபடி குறிக்கொள்ளும். அக்ரத: ப்ரயயெள—நடைச் சக்ரவத் துப் பிடிக்கலாம்படி.

२६. रामं दशरथं विद्धि मां विद्धि जनकात्मजाम् ।

अयोध्यामदवीं विद्धि गच्छ तत यथासुखम् ॥

ராமம் தசரதம் வித்தி மாம் வித்தி ஜனகாத்மஜாம்,

அயோத்யாமடவீம் வித்தி கச்ச தாத! யதாஸுகம். 40-9.

26

அப்பனே! ராமனை தசரதனாக அறிந்துகொள். (நினைந்து நடந்துகொள்) ஸீதையை நானாக அறிந்துகொள். காட்டை அயோத்தியாக அறிந்துகொள். ஸுக மாக போ.

பே—வ்யா. (நான்முகன் திருவந்தாதி. 47) ரக்ஷணத்துக்கு உறுப்பாகையாலே திருவயோத்யையிலும் காட்டை விரும்பினாரிறே பெருமாள். அவர் விரும்பின காட்டை விரும்பிப்போகிற இனையபெருமானை அக்காட்டோபாதி இப்படைவீட்டையும் நினையுங் கிடரென்றாரிறே திருத்தாயார்—[ராமம் தசரதம் வித்தி]—வத்தயதாம் பத்தயதாம் என்று அருவராதே உங்கள் தமையனாரோபாதியாக உங்கனையரையும் நினையுங்கிடர். [மாம் வித்தி ஜனகாத்மஜாம்]—உங்கள் தமையனருகந்த பிராட்டியோபாதி என்னையும் நினையுங்கிடர் என்கிறார்.

२७. ये तु रामस्य सुहृदः सर्वे ते मूढचेतसः ।

शोकभारेण चाक्रान्ताः शयन न जुहसुः ॥

யேது ராமஸ்ய ஸுஹ்ருத: ஸர்வே தே மூடசேதஸ:

சோகபாரேண சாக்ரந்தா: சயநம் ந ஜஹஸ்ததா.

27

ராமனுக்கு ஸ்நேஹிதர்கள் எவர்களுள்: அவர்களெல்லாரும் அறிவுழிந்த மன முடையவர்களாய் அதிகதுக்கத்தால் ஆக்ரமிக்கப் பட்டவர்களாய் அப்பொழுது படுக் கையை விடவில்லை. (விட்டெழுந்திருக்கவில்லை)

பே—வ்யா. (நா சியார் திருமொழி. 3-1.) [யேது]—சக்ரவர்த்தி போக்கை அநுமதிபண்ணினான். புநீ கௌஸலையார் மங்களாசாஸனம் பண்ணிவிட்டார். அவ்வள வன்றிக்கே, பத்தொன்பதாம் பாஷையாய்த்து தோழன்மார்படி. [ராமஸ்ய ஸுஹ்ருத:]—தாய்தகப்பனுக்கு மறைத்தவையும் வெளியிடும்படி உட்புக்கவர் களிறே தோழன்மாராகிறார். தங்களைப் பேணுதே அவனுக்கே நன்மை எண்ணிப் போந்தவர்கள் படுகலைப்பட்டார்களென்கிறது. [ஸர்வே தே]—ஒரு விபூதியாக ஸாம் யாபத்தி பெற்றிருக்குமாபோலே. [மூடசேதஸ:]—ஸுஹ்ருத்துக்களாகில் எழுந் திருந்து காலேக்கட்டி மீளாதொழிவானென்னென்னில்—அறிவு கலந்தால் செய்யுமத்தை நெஞ்சில் வெளிச்செறிப்பில்லாதபோதும் செய்யப்போகாதினே. அறிவு கெடுகைக்கு ஹேதுவென்னென்னில்—[சோகபாரேண சாக்ரந்தா:]—மகி அழுக்கினுப்போலே சோகம் அழுக்காறிகச் செய்வதென்? [சயநம் ந ஜஹஸ்ததா]—படுக்கையை விட் டெழுந்திருந்தார்களாகில் மீட்டுக் கொடு புகுந்த வாசியன்றே. தாந்தாமே படுக்கை யில் கிடந்து போந்தவர்களன்றே.

२८. पुत्रद्वयविहीनं तत् स्नुषया च विवर्जितम् ।

अपश्यद्वनं राजा नष्टचन्द्रमिवाम्बरम् ॥

புத்ரத்வயவிஹீனம் தத் ஸ்நுஷயா ச விவர்ஜிதம்,
அபச்யத் பவநம் ராஜா நஷ்டசந்த்ரமிவாம்பரம். 42-30.

28

அரசன் (தசரதன்) இரண்டு பிள்ளைகளுமில்லாததும் நாட்டுப் பெண்ணுமில்லாததுமான அந்த கிருஹத்தை சந்த்ரனில்லாத ஆகாசத்தைப்போலே கண்டான்.

பே—வ்யா. (திருமாய். 6-7. ப்ரஸேசம்) [புத்ரத்வயவிஹீனம் தத்]—சக்ரவர்த்தி பிள்ளைகளிருவரையும் கேட்புப் போர நேரத்தான். [ஸ்நுஷயா ச விவர்ஜிதம்]—‘மீண்டு மிவவிடத்தை’ விரும்புவார்கள் என்று நினைவாதபடி குழைசரக்கறுத்துக்கொண்டு போனபடி. [அபச்யத் பவநம் ராஜா நஷ்டசந்த்ரமிவாம்பரம்]—நிலவோடும் நகைத் தாராகணங்களோடுங்கூட சந்த்ரன் குடிவாங்கின ஆகாசம்போலே கிடந்தது.

२९. रामं मेऽनुगता दृष्टिरद्यापि न निवर्तते ।

न स्वा पश्यामि कौसल्ये साधु मा पाणिना स्पृश ॥

ராமம் மேனுகதா த்ருஷ்டிரத்யாபி ந நிவர்த்ததே,

ந த்வா பச்யாமி கௌஸல்யே ஸாது மா பாணிநா ஸ்ப்ருச. 42-34. 29

ராமனைப் பின்தொடர்ந்து சென்ற என்கண் இன்னமும் திரும்பவில்லை. ஓ கௌஸலை! உன்னைக் காணுகிறேனில்லை. (உனது) கையினால் என்னை நன்றாகத் தொடு.

பேரி—வ்யா. (திருமாயை 17) [ராமம் மேனுகதா த்ருஷ்டி:]—கர்த்தாவை ஒழி யவே கரணங்களுக்கே அந்வயவ்யதிரேகங்களிலே சோகஹர்ஷங்களுண்டாம்படியிறே விஷயஸ்வபாவமிருப்பது.

பே—வ்யா. (நாச்சியார். 10-7) [ராமம் மே இத்யாதி]—கொண்ட வஸ்து இனி மீளப் புகுகிறதோ? [மே]—அக்கடலிலே இழியாதிருக்கமாட்டாதார்க்கு ஏறப் போமோ? [அத்யாபி ந நிவர்த்ததே]—அவரைக் காணப்பெருவிட்டால் அவரைப் பெற்ற ஸௌபாக்யமுடைய உன்னைக்காண்கைக்கு நல்ல காலமிதே; இவ்வளவிலும் மீளுகிறதில்லை. [நத்வா பச்யாமி கௌஸல்யே]—பெருமாள் முகத்திலே விழிக்கப் பெருதே, கைகேயிமுகத்திலே விழித்தத்தால் வந்த தாபமெல்லாம் ஆறும்படி உன்னைக் காணவேணுமென்று ஆசைப்படாநின்றேன்; அது செய்யப்பெறுகிறிலேன். [ஸாது மா பாணிநா ஸ்ப்ருச]—இந்த்ரியங்கள் தான் நித்யாதீந்த்ரியவஸ்துக்களாகையாலே கார்யகல்ப்யமிதே. ரூபக்ரஹணபாவத்தாலே சக்ஷுரிந்த்ரியம் குடிபோய்த்ததென் றிருந்தேன்; த்வகிந்த்ரியம் கிடந்ததோ இல்லையோ என்று ஸ்பர்சித்துப் பார்க்க வல்லையோ? ஸாது ஸ்ப்ருச—“கைகேயியோடே க்ருதஸங்கேதனாய்ப் பெருமானைக் காடேறப் போகவிட்டான். அவர் கை கழியப்போனார்; இனி மீளார்’ என்றறிந்த வாறே, பொய்யே கூத்தடிக்கிருன்” என்றிரர்தே, ‘இவனுக்கு இது ஸம்ஸர்க்கத்தாலே வந்தது. ஐயோ என் செய்வான். பாவி அகப்பட்டான்’ என்னும் நெஞ்சோடேகூட என்னை ஸ்பர்சிக்க வல்லையே.

பே—வ்யா. (திருநெடுந்தாண்டகம். 2) [மே த்ருஷ்டி: ராமம் அநுகதா]— என்னுடைய கண்ணானது அபிராமதையைப் பற்றிப் பெருமாள்பின்னே போயிற்று. ஆத்மயத்தை விட்டு விஷயத்தின் பின்னே போயிற்றது. பிறந்தகத்தில் ஸம்பந்தம் விஷயம் பெறுமளவும்போலே காணும். மே த்ருஷ்டி: என்று கண்ணைக் கொண்டாடு கிருன். நான் விசுலேஷத்தாலே தளர்ந்து தரைப்பட்டுக் கிடந்தேன்; கண் கூடப்

போகப் பெற்றதிதே. கத்தாவாயிராதே கரணமாகப் பெற்றிலேனென்கிருன். [அத்யாபி ந நிவர்த்ததே]—இவ்வளவிலும் மீண்டதில்லை; உன்னுடைய தர்சனத்தாலே ஆச்வஸிப்பிக்க யோக்யதை உண்டானதையிலும் மீண்டதில்லை. [நத்வா பச்யாமி]—ஆச்ரயமான நீர் இங்கே யிருக்கக் கண் அவர்பின்னே போகையாவதெனென்னில்—கார்யத்தைக்கொண்டு காரணத்தைக் கல்பித்தேனென்கிருன். வந்து நிற்க உன்னைக் காணப்பெற்றிலேனே; அத்தாலே சொல்லுகிறேன். நித்யாநுமேயமாயிதே இந்திரி யங்களிருப்பது. [கௌஸல்யே]—கைகேயியாயிட்டுக் காணாதொழிகிறேனென்தே. [ஸாது மா பாணிநா ஸ்ப்ருசு]—என்னுடைய அதிக்ரமத்தை நினைவாதே துர்க்கதியைப் பார்த்து 'ஐயோ' என்றிரங்கி ஸ்பர்சியாயென்கிருன். "கண்ணானது அவன் பின்னே போயிற்று. த்வகிந்த்ரியம் போயிற்றோ இல்லையோ என்று அறியும்படி உன் கையாலே தடவிப் பாராயென்கிருன்" என்று அருளிச்செய்வார் பட்டர்.

௪௫. (தி-வாய். 3-8-3) [ராமமித்யாதி]—கடல்கொண்ட வஸ்து மீளுமோ? அநுபதினாயிரமாண்டு மலடு நின்று பட்டினி விட்ட என்கண்கள் மீளுமோ? நல்லது கண்டு கால் தாழ்ந்தத்தை இனி 'நம்மது' என்று வழக்குப் பேசினால் பசையுண்டோ? [அத்யாபி]—தன்னைக்கொண்டு கார்யங் கொள்ளவேண்டு மிறறைக்கும் உதவுகிற தில்லை. அவரைக் காணாவிட்டால், அவரைப் பெற்ற ஸௌபாக்யமுடைய உன்னைக் கண்டு தரிக்க வேண்டு மிவ்வளவிலும் மீளுகிறதில்லை.

௩௦. कथं दाशरथौ भूमौ शयाने सह सीतया ।

शक्या निद्रा मया लब्धुं जीवितं वा सुखानि वा ॥

கதம் தாசரதௌ பூமௌ சயானே ஸஹஸீதயா,

சக்யா நித்ரா மயா லப்தும் ஜீவிதம் வா. ஸுகானி வா. 51-9.

30

தசரத புத்ரனாகிய ஸ்ரீராமன் ஸீதையோடு கூட தரையில் படுத்திருக்கும்போது என்னால் தூக்கம் அடையப்பட எப்படி முடியும்? ஜீவிதமாவது ஸுகங்களாவது எப்படி அடையப்பட முடியும்?

பே—வாய். (திருவிருத்தம். 30.) "நிசாமதிஷ்டத் பரிதோஸ்ய கேவலாம்" என்று பெருமாள் ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் பரிஸரத்தே கண் வளர்ந்தருளுகிற விடத்திலே ஜடதமமான மதிள்போலே கையும் வில்லுமாய் இனையபெருமாள் திரிகிறபடியைக் கண்டு ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் "இயம் தாத ஸுகா சய்யா த்வதர்த்தமுபகல்பிதா" என்று உமத்தத் தகுதியாம்படி பெருமாள் திருவடிகளிலே தளிராலே படுக்கை படுத்தேன். கண்வளரேன்ன—[கதம் தாசரதௌ பூமௌ சயானே]—என்று அநுபதினாயிரம் ஸுகத்தஸரம் மலடு நின்று பெற்ற-பிள்ளை ஸுகுமாரமான வடிவைக்கொண்டு தரைக் கிடை கிடக்கக் கண் உறங்குமோ? [சயானே ஸஹ ஸீதயா]—இவர் வளையிட்டசிவ்ய ராகையாலே இக்கிடை கிடக்கவும் பொறுக்கும். படி நடந்து புறப்பட்டறியாத செவ்வப் பெண்பிள்ளை தரைக்கிடை கிடப்பதே! [சக்யா நித்ரா மயா லப்தும்]—என் கண் தன்னில் நித்ரை குடி புகுகிறதில்லை காணும்.

௪௫. (தி—வாய். 5-9-4) பெருமானும் இனையபெருமானும் பிராட்டியும் ச்ருங்கி பேரபுரத்திலே விட்டருளினவன்று ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் இனையபெருமானைப் பார்த்து, "பெருமானும் பிராட்டியும் கண்வளரா நின்றார்கள். உமக்கிடாம்படி திருவடிகளிலே தலையாம்படி படுக்கை படுத்தேன். நாங்கள் காடராய் அங்கேயிங்கே திரிகையாலே எங்களுக்கு உறக்கம் வராது. நீர் ராஜபுத்ரராகையால் ஸுகுமாரர். 'பரதாதிகள் வருவர்கள்' என்று அஞ்சவேண்டா. நானும் என் பரிகரங்களுமுண்டு. நீர் கண் வளர்ந்தருளும்" என்ன—[கதம் தாசரதௌ பூமௌ சயானே ஸஹ ஸீதயா]—வாரீர்,

மஹாராஜனான சக்ரவர்த்தி அறுபதியிரமாண்டு அபத்யனாய் வருந்திப் பெற்ற ஸுகுமாரனான பெருமாள் தரைக்கிடை கிடக்க, எனக்குக் கண்ணுறங்குமோ? அவர் தாம் வளிஷ்டாதிகள் கீழே தரையிலே யிருந்துமறிவர். அதுவுமின்றிக்கேயிருக்கிற பிராட்டியோடே கூடக் கிடக்கிற கிடை பாரீர். ஆனபின்பு, எனக்கு உறக்கமுண்டாய் அது போகைக்கு அபிஷந்தி, பண்ணியிருக்கிறேனல்லேன் காணும். உறக்கம் தேட்ட மாய்க் கிடையாமையாலே யிருக்கிறேன்.

३१. न च सीता स्वया हीना न चाहमपि राघव ।

सुहृन्मित्रविवो विद्वान्मत्स्याविबोद्धृतौ ॥

நச் சீதா த்வயா ஹீனா நசாஹமபி ராகவ,

முஹந்தமம் த்ஸ்யாவோ ஜலாந்மத்ஸ்யாவோ த்த்ருதேள. 5-31. 31

ஓ ராமா! ஸீதை உம்மோடு பிரிந்தவளாய் உயிருடனிருக்கமாட்டாள். நானும் (உம்மை விட்டுப் பிரிந்தவனாய்) ஜீவிக்கமாட்டேன். ஜீவிப்போமேயானால் ஜலத்தி லிருந்து எடுக்கப்பட்ட இருமீன்களைப்போலே கொஞ்சகாலந்தான் பிழைத்திருப்போம்.

பே—வயா. (பெரியதிருமொழி. 4-9-1) [நசஸீதேத்யாதி]—தேவரை ஒழிந்த வன்று பிராட்டியும் உள்ளாகாள், அடியேனும் உளானேன். தேவரை ஒழிந்தவன்று முதலிலே ஜீவிக்குமதுதானில்லை. [அபிஜீவாவயதி ஜீவாவ:— முகூர்த்தம்]—ஒரு ஷண்காலம். [ஜலாந்மதஸ்யாவிவ]—ஜலத்தைப் பிரிந்த மத்ஸ்யம் ஜீவிப்பது அந்நீர் நசை அறுமளவுமிதே. அப்படியே நில் என்று சொன்ன வார்த்தை உம்முடைய திரு வுள்ளத்திலேயும் உண்டென்று அறியுமளவும் காணும் நாங்கள் ஜீவிப்பது. இவருடைய ஸத்தை உண்டு உண்மை. அது நிலா தென்றல் சந்தனம் தண்ணீர்போலே பரார்த்தமா யாய்த்து இருப்பது. சேஷிக்கு அதிசயத்தைப் பண்ணியாய்த்து இவர்க்கு ஸ்வரூபஸித்தி.

நடு. (திருவாய்மொழி ப்ரவேசம்). [நசேத்யாதி]—உம்மை ஒழிந்தவன்று பிராட்டியுமில்லை, அடியேனுமில்லை. ஜீவித்தோமோ, முஹந்தம். என்போலே என்றால்—ஜலாத் உத்த்ருதமான மத்ஸ்யம் நீர்நசை அறுமளவும் ஜீவிக்குமாப்போலே. நீர் நிறுத்திப் போகிறோமென்கிற வார்த்தை உம்முடைய திருவுள்ளத்திலே உண் டென்றறியுமளவும் காணும் நாங்கள் ஜீவிப்பதென்றாரிதே. அத்தலையில் நினைவாலே யிதே இத்தலை ஜீவிப்பது. 'எத்தேவர் வாலாட்டுமெவ்வாறு செய்கையுமப்போ தொழியும்' என்கிறபடியே அவன் நினைவல்லாதவன்று இவையுமில்லையிதே.

३२. दानयज्ञविवाहेषु समाजेषु महत्सु च ।

न दक्ष्यामः पुनर्जातु धार्मिकं राममन्तरा ॥

தாநயஜ்ஞவிவாஹேஷு ஸமாஜேஷு மஹத்ஸு ச,

ந த்ரக்ஷ்யாம: புநர்ஜாது தார்மிகம் ராமமந்தரா. 5-13. 32

தாநம் யாகம் விவாஹம் ஆகிய இவைகளிலும் பெரிய கூட்டங்களிலும் நடுவில் தர்மபுத்தியுள்ள ராமனை மறுபடியும் ஒருநாளும் காணப்போகிறோமல்லோம்.

நடு. (தி—வாய். 6-1-2) [தாநயஜ்ஞவிவாஹேஷு]—தாநங்கள் பண்ணு மிடத்தே எழுந்தருளியிருப்பராயிற்று தேசத்திலே காலத்திலே ப்ராப்தவிஷயங்களிலே இடுவிக்கைக்காக. யாகங்களிலே எழுந்தருளியிருப்பராயிற்று, ந்யாயார்ஜிதநங் கொண்டு செய்விக்கைக்காகவும், சடங்குகளில் தப்பினவை உண்டாகில் அவை யெடுத் துக்கொடுக்கைக்காகவும். [விவாஹேஷு]—இரண்டு தலையையும் பொருந்தவிட்டு பொருந்தாதார்க்கு வேண்டுவன செய்து ஹோமம் பண்ணுவித்துத் தலைக் கட்டிக் கொடுக்கைக்காக, விவாஹம் பண்ணுமிடங்களிலெழுந்தருளி யிருப்பர். [ஸமாஜேஷு]

மஹத்ஸு]—தீர்க்க ஸத்ரங்களிலேயாதல், உத்ஸவங்களிலேயாதல். [ச]—யாவனொரு வன் ஓரிடத்தே அத்ருஷ்ட கார்யங்கள்செய்யும், அங்கேயிருப்பரென்கிறது. [மத்ரக்ஷ யாம: புநர்ஜாது]—அவரை அவ்வோ இடங்களிலே இருக்கக்காண்கிறிலோம். [தார் மிகம் ராமமந்தரா]—ஏன்றான் இவரிவ்விடங்களிலிருக்கிறதென்னில்—தர்மஸம்சயம் அறுத்துக் கொடுக்கைக்கும், அவை தப்பாமே அறுஷ்டிப்பிக்கைக்குமாக. இப்படியே யிறே அவன் படிகள்.

३३. मम त्वथा निवृत्तस्य न प्रावर्तन्त वर्मेनि ।

उष्णमश्रु विमुञ्चन्तो रामे संप्रस्थिते वनम् ॥

மம த்வச்வா நிவ்ருத்தஸ்ய ந ப்ராவர்த்தந்த வர்த்மநி,

உஷ்ணமச்ரு விமுஞ்சந்தோ ராமே ஸம்ப்ரஸ்திதே வநம். 59-7.

33

ராமன் காட்டைக்குறித்து புறப்பட்டுப்போனபோது திரும்பின என்னுடைய வழியிலே குதிரைகள் செல்லவில்லை.

பே. வ்யா. (நாச்சியார் 12-4) [மம]—அச்வஹ்ருதயம் அறிகைக்குத் தன்னைத் தான்மடுத்தபடியாலே 'மம' என்கிறான். [து]—இற்றைக்கு முன்பினறிக்கே, இற் றைக்கு உள்ளதொரு விசேஷமாய்த்து இது. [அச்வா:]—என் கருத்தாலே நடந்து போனவை. [நிவ்ருத்தஸ்ய]—பெருமானே எழுந்தருளிவித்துக்கொடுப்போகிறபோது போய்த்தின. [த்ப்ராவர்த்தந்த வர்த்மநி]—வழிசெய்து கிடக்கிற பெருவழியை விட்டுக் காடுபோகத் தொடங்கிற்றான்.

३४. गुहेन साधं तत्रैव स्थितोऽस्मि दिवसान् बहून् ।

आशया यदि मां रामः पुनः शब्दापयेदिति ॥

குஹேந ஸார்த்தம் தத்ரைவ ஸ்திதோஸ்மி திவஸாந் பஹூந்,

ஆசயா யதி மாம் ராம: புநச்சப்தாபயேததி. 59-7.

34

ராமன் என்னை மறுபடியும் கூப்பிட்டாலோ என்கிற ஆசையால் அங்கேயே குஹேனோடுகூட நெகு நாள் வரையில் வளைந்துக்கொண்டிருந்தேன்.

பே. (தி—வாய். 3-8 ப்ரஸேசம்) [குஹேநஸார்த்தமித்யாதி]—ஸ்ரீகுஹப்பெரு மானோடுகூட பெருமானைப் பிரித்தவிடத்தினின்றும் கால் வாங்கமாட்டாதே நின்றா னாயிற்று ஸம்மத்தான். அங்கு நின்றது ஒன்றிரண்டுநாளாயிருக்கச் செய்தே [பஹூந்] என்னு கின்றதாயிற்று பிரிவாலே காலம் நெடுகினபடி. 'ஸ்ரீகுஹப்பெருமானோடு கிற்க காலம் நெடுவானென்' என்று பிளகாழ்வானைக் கேட்க 'ஸ்மாரகஸன்விதியில் ஆற்றுமை இரட்டிக்குமிதே' என்றருளிச்செய்தாராம். 'மேகக்குழாங்கள்காள் காட் டேன்பின்னும் முதலென் னாயிரக்கது காலன்' என்றாரிறே.

३५. विषये ते महाराज रामव्यसनकृशिताः ।

अपि वृक्षाः परिभ्रानाः सपुष्पाङ्कुरकोरकाः ।

उपतप्तोदका नद्यः पल्वलानि सरांसि च ।

परिशुष्कपलाशानि वनान्युपवनानि च ॥

விஷயே தே மஹாராஜ ராமவ்யஸநகர்சிதா: ,
அபிவ்ருக்ஷா: பரிம்லாநா: ஸபுஷ்பாங்குரகோரகா: .
உபதப்தோதகா நத்ய: பல்வலாநி ஸராம்ஸிச,
பரிசுஷ்கபலாசாநி வநாந்யுபவநாநி ச. 59-8, 9.

35

ஓ மஹாராஜரே! உம்முடைய தேசத்தில் ராமனைப் பிரிந்த துக்கத்தால் இளைத் தவைகளான மரங்களும் பூ இளந்தளிர் மொட்டு ஆகிய இவைகளுடன் கூடி வாடி விட்டன. ஆறுகள் கொதிக்கின்ற ஜலமுடையவைகளாக (ஆயின.) சிறுகுட்டைகளும் பெரியகுளங்களும் (கொதிக்கின்ற நீருடையவைகளாய் ஆயின) காடுகளும் தோட்டங் களும் உலர்ந்த இலையுள்ளவைகளாக (ஆயின).

ஈடு. (தி—வாய். 2-1-1) [உபதத்தோதகா இத்யாதி]—ஆறுகளோடு சிறு குழிகளோடு பெருங்குழிகளோடு வாசியற கரையருகும் சென்று கிட்டவொண்ணாத படி ராம விரஹத்தாலே கொதித்ததினே. [பரிசுஷ்கபலாசாரீத்யாதி]—சிறுகாட்டோடு பெருங்காட்டோடு வாசியற வரலாறு கொண்டுதிற்று.

ஈடு. (தி—வாய். 2-1-2) [உபதத்தோதகா நத்ய:]—தாபார்த்தனுக்கு நீரிலே விழுந்தால் தரமற்றது என்று மிவ்வாஸனையைக்கொண்டு 'ராமவிச்லேஷத் துக்கும் இது பரிஹாடமோ' என்று ஜலத்திலே விழுவதாகக் கொண்டு செல்ல, கரையிலுங்கூடக் கிட்டவரிதாயிருந்தது. 'நிலைநீர்கள் தான் குளிரவற்றோ' என்று பார்த்தார்கள்; அவையுமப்படியேயாயிருந்தன. [பல்வலாநி ஸராம்ஸிச]—வ்ருக்ஷங்களோடு வலிஷ்டாதிக்களோடு வாசியற அழியுமாப்போலே.

ஈடு. (தி—வாய். 7-5-1) சேதநரெல்லாம் கண்ணநீர் விழவிட்டு நிற்கக் கழுத்து மட்டு நீரிலே நிற்கிற மரங்களினே வாடிநின்றது—[அபிவ்ருக்ஷா: பரிமலாநா: உபதத் தோதகா நத்ய:]—நீரோடு, அந்நீரில் விழுகிற ஆறோடு வாசியற்றபடி, உபதத்தமாக யாவது—கரையருகும் கிட்டவொண்ணாதபடியாயிருக்கை. [பல்வலாநி ஸராம்ஸிச] இதில், சிறுமை பெருமை என்றொரு வாசியில்லை, 'வகாந்யுபவநாநி ச' போலே.

३६. अतो नु किं दुःखतरं सोऽहमिदं वाकुनन्दनम् ।

इमामवस्थामापन्नो नेह पश्यामि राघवम् ॥

அதோடு கீம் து:க்கதரம் ஸோஹமிக்ஷவாகுநந்தநம்,

இமாமவஸ்த்தாமாபந்நோ நேஹ பச்யாமி ராகவம். 59-30.

36

இந்த தசையை அடைந்த அந்த நான் இக்ஷ்வாகுவம்சத்தில் பிறந்த ராமனை இங்கு காண்கிறேனில்லை. இதனைக்காட்டிலும் மிக்க துக்ககரமான விஷயம் (வேறு) ஏது?

ஈடு. (தி—வாய். 9-7-9) [இமாமவஸ்த்தாமித்யாதி]—ஆற்றாமை எல்லாம் சொல்லுவிக்குமினே. "எனக்கு ஓராற்றாமைகள் உண்டானவளவில் கிட்டிநின்ற முகங் காட்டி ஈரக்கையாலே தடவி நோக்குகைக்கன்றோ தம்மைப் பெற்றது. தம்மைப் பிரிந்து நோவுபடுகிற இற்றைக்கு மேற்பட ஆற்றாமை இல்லையினே எனக்கு. இவ்வள வில் நான் பெருமானைக் காண்கிறிலேன்" என்றானினே.

ஈடு. (தி—வாய். 6-7-8) [அதோடு கிமித்யாதி]—"நான் நெடுங்காலங்கூடி வருந்தித் தம்மைப் பெற்றது, தம்மைப் பிரிந்து நான் இவ்வவஸ்த்தையைப் பராபித்த இற்றைக்கு அன்றோ. இன்று தம்மை நான் காணுதொழிவதே" என்றானினே.

३७. गज वा वीक्ष्य सिंह वा न्याग्रं वा वनमाश्रिता ।

नाहारयति संत्रासं बाहू रामस्य संश्रिता ॥

கஜம்வா வீக்ஷ்ய ஸிம்ஹம்வா வ்யாக்ரம் வா வநமாச்ரிதா,

நாஹாரயதி ஸந்த்ராஸம் பாஹ-ராமஸ்ய ஸம்ச்ரிதா. 60-20.

37

காட்டை அடைந்தவளான (ஸீதை) ராமனுடைய கைகளைப் பற்றினவளாய் (இருப்பதால்) யானையோ சிங்கத்தையோ புலியையோ பார்த்தும் பயத்தை ஏதற்குக் கொள்வதில்லை.

௩௭. (தி—வாய் 5-4-7) [கஜமவேத்யாதி]—ஸ்வரூபப்ரயுக்தமான ஸ்திரீத்வம் பெய்ந்து. [பாஹு ராமஸ்ய ஸம்சரிதா]—பயவேததுக்களுக்கு அஞ்சுவார்களோ கணயததுக்குள்ளே யிருப்பார். ஆனைத்திரிதக்ஸ் ஸிமமத்திரிதக்ஸ் எவல்லவிறே இது.

௩௮. तथाऽपि सूतेन सुयुक्त्वादिना निर्वार्यमाणो सुतशोककश्चिता ।

न चैव देवी विरराम कूजितास्येति पुत्रेति च राघवेति च ॥

ததாபி ஸூதேந ஸுயுக்தவாதீநா நிவார்யமாணா ஸுதசோககர்சிதா,
ந சைவ தேவீ விரராம கூஜிதாத் ப்ரியேதி புத்ரேதி ச ராகவேதி ச. 38

பிள்ளையைப் பிரிந்த துக்கத்தால் வளர்ந்து இளைத்துப்போன கௌஸல்யா தேவியானவள் மிகவும் உசிதமாகப் பேசின ஸாரதியால் (ஸுமந்தரரால்) அவ்வாறு (சொல்லி) தடுக்கப்பட்டவளாயிருந்தபோதிலும் ஓ ப்ரியமானவனே என்றும் ஓ பிள்ளையே என்றும் ஓ ரகுசுலத்தில் பிறந்தவனே என்றும் உள்ள கூவுதலில் நின்றும் ஒழிவடையவையிலலை.

௩௯. (தி—வாய். 4-7. ப்ரவேசம்) [ததாபி ஸூதேநேத்யாதி]—இது கௌஸல்யா யார் பெருமானைப் பிரிந்தவாற்றாமையாலே கூப்பிடி, ஸ்ரீஸுமந்தரன் "அவரைப் பிரிந்தோம் என்று கூப்பிடவேண்டா காணும். தாமே வந்து புதுவர் காணும்" என்று ஆச்வாஸவசகம் பண்ணினான். [ஸூதேந]—சொன்னவார்த்தை 'ஆப்தம்' என்று கைக்கொள்ள வேண்டும்படி அந்தரங்கனாவது. ஸாரதிகள் சொல்லுவதெல்லாம் அப்தமிதே. [ஸுயுக்தவாதீநா]—அதில்கையே யாகிலும் வார்த்தையைக் கேட்டால் 'இது அப்படியே' என்று விசுவஸித்து ஒடுகிற சோகம் தீரும்படி வார்த்தை சொல்ல வல்லவாவது. [நிவார்யமாணா]—இவனாலே 'இது வேண்டா' என்று தடுக்கப்பட்டதாகச் செய்தையும். [ஸுதசோககர்சிதா]—இப்படி இவன் இவனைப் பிரிப்போல் நிகழச் சொல்லுகாட்டில் நின்றுத்தமாகாதிதே இவன் பிரிந்த விஷயத்தினாற்றினான். [நசைவ தேவீ]—நாள்சுடிப் பெற்ற பிள்ளையைப் பிரிந்தால் தரிக்கப் போகாதிதே. [ராகவேதி ச]—ராம கூஜிதாத்—பிறர் கண்ணீரையுமாற்றி, இதுக்கு முன்பு சோகம் புதியதுண்ணுதே போந்தவன், கூப்பிடுகிற கூப்பிட்டிலின்றும் ஒவிற்றிலன். கூப்பிடுகிறபோது தாமதேட்டார்க்கு அடைய இரக்கம் பிறக்கும்படி குயில் கூவினாப்போலே காணும் கூப்பிடுவது. கூப்பிட்ட பாசரம்—[ப்ரியேதி புத்ரேதி ச ராகவேதி ச]—பிரிந்தால் தடுக்கவோண்ணாதபடி எனக்கு இனியவரே, உம்மைப் பிரிந்தாருடைய ஆற்றமைக்குறிக்கிற கரானவரே, ஸர்வரக்ஷகர் குடியிலே பிறந்து பெற்ற தாயை நலியலாமோ? 38

௩௯. न ते मनुष्या देवास्ते ये चारुणकुण्डलम् ।

मुखं द्रक्ष्यन्ति रामस्य वर्षे पञ्चदशे पुनः ॥

ந தே மனுஷ்ய தேவாஸ்தே யே சாருகபகுண்டலம்,

முகம் த்ரக்ஷ்யந்தி ராமஸ்ய வர்ஷே பஞ்சதசே புந: 64-10.

39

எவர்கள் அழகிய மங்களமான குண்டலத்தையுடைய ராமனுடைய முகத்தை பதினைந்தாம் ஆண்டில் மறுபடியும் காணுவார்களோ; அவர்கள் மனிதர்கள் அல்ல; அவர்கள் தேவர்கள்.

ஈடு. (தி-வாய். 9-8-9) [நதே மநுஷ்யா:] அவர்கள் செத்துப் பிறக்கிறவர்களுக்குக் கூட்டல்லர்கள். [தேவா:] அவர்கள் நித்யாநுபவம் பண்ணுகிறவர்களுக்குக் கூட்டாமித்தனை. [யேஇத்யாதி]—பதினாவாண்டும் ஒருபடி தப்பிக் கிடந்து அவர் மீண்டு வந்தால் அவ்வொப்பித்த முகத்தைக் காணப் பெறும் பாக்யாதிகர் ஆரோ? இங்கே காதாசித்காநுபவம் பண்ணுமவர்கள் நித்யாநுபவம் பண்ணுமவர்களிலும் சீரியரே. 'விண்ணுளாரிலும் சீரியரே.' [வர்க்ஷே பஞ்சதசே புந:]—பதினாவாண்டும் கழித்துப் பதினைந்தாமாண்டைக்கு இருப்பாரிறே காணப்பெறுவார். காலம் முடிந்ததென்றிருக்கிறானாய்த்து சக்ரவர்த்தி. ... 39

४०. स वाष्पकल्या वाचा कलहंसस्वरो युवा । विललाप समामध्ये जगहं च पुरोहितम् ॥
चरित्रज्ञचर्यस्य विद्यास्नातस्य धीमतः । धर्मं प्रयतमानस्य को राज्यं मद्विधो हरेत् ॥
राज्यं चाहं च रामस्य धर्मं वक्तुमिदार्हसि । कथं दशरथाज्जातो भवेद्राज्यापहारकः ॥

ஸ பாவ்பகலயா வாசா கலஹம்ஸ்ஸ்வரோ யுவா,
விலலாப ஸபாமத்யே ஜகர்ஹே ச புரோஹிதம்.
சரிதப்ரஹ்மசர்யஸ்ய வித்யாஸ்நாதஸ்ய தீமதஃ,
தர்மே ப்ரயதமானஸ்ய கோ ராஜ்யம் மத்விதோ ஹரேத்.
ராஜ்யஞ்சாஹஞ்ச ராமஸ்ய தர்மம் வக்துமிஹார்ஹஸி,
கதம் தசரதாஜ்ஜாதோ பவேத் ராஜ்யாபஹாரகஃ. 82-10 12.

40

அன்னத்தின் தொனிபோன்ற குரலையுடைய யுவாவாகிய அந்த பரதன் கண்ணீர் டைப்பினால் ஸ்பஷ்டமல்லாத வாக்கினால் ஸபைமத்தியில் கதறினான். புரோஹிதனான வளிஷ்ட்டனையும் குறைகூறினான். 'ப்ரஹ்மசர்யத்தை அநுஷ்டித்தவரும் (குரு குலவாஸம் செய்தவரும்) வித்யாப்யாஸம் முடிந்து ஸ்காநம் செய்தவரும் புத்திமானும்தர்மாநுஷ்ட்டாநத்தில் முயன்றுவருபவருமான (ராமனுடைய) ராஜ்யத்தை என்னைப் போலுள்ள எவன் அபஹரிப்பன்? ராஜ்யமும் நானும் ராமனுடைய ஸோத்து. இந்த விஷயத்தில் தர்மத்தை சொல்லக் கடவீர். தசரதரிடமிருந்து பிறந்தவன் ராஜ்யத்தை வழிப்பறி கொள்ளுபவனாக எப்படி ஆகக்கூடும்?

ஈடு. (தி-வாய். 2-9-1) கைகேயி 'ராஜந்' என்ற சொல் பொறுக்கமாட்டாமே திரளிலே வந்து கூப்பிட்டானிறே—[விலலாப ஸபாமத்யே]—ஒரு திரளாகவிருந்து என்னுடைய சேஷத்வத்தை அபஹரிப்பதே. 'தஸ்யுபிர்முஷிதேநேவ யுக்தமாக்ரந்தி தும ப்ருசம்' என்னும்படி இழந்த வஸ்துவைக்குத் தக்கபடியாயிருக்குமிதே கூப்பிடும். [ஜகர்ஹேச]—ஸந்த்யாவந்தநத்துக்குப் பிற்பாடரை சிஷ்டகர்ஹைபண்ணுவாரைப் போலே கர்ஹித்தான். புரோஹிதம்—அழகியதாக இக்குடிக்கு முன்னோடி ஹிதம் பார்த்தாய். [ஸபாமத்யே புரோஹிதம் ஜகர்ஹே]—'நியமாதிக்ரமம் ரஹஸி போத யேத்' என்கிற நிலையும் பார்த்திலன். [ராஜ்யஞ்சாஹஞ்ச ராமஸ்ய]—ஒருவனுக்கு இரண்டு வஸ்து சேஷமானால் ஒன்றை ஒன்று நிர்வஹிக்குமோ? ஆனால் ராஜ்யம் தான் என்னை ஆண்டாலோ. [தர்மம் வக்துமிஹார்ஹஸி]—'பெருமாள் கர்டேறப் போனார்; சக்ரவர்த்தி துஞ்சினார்; நாடு அராஜகமாய்க் கிடக்கவொண்ணாது; நின்றாரில் ப்ரதாகர் தலையிலே முடிவைக்கவேணும்' என்று பார்த்தாயித்தனை போக்கி இதுக்கு விஷயபூதனான என்னைப் பார்த்து வார்த்தை சொல்லிற்றில்லை. [கதம் தசராத் ஜாதோ பவேத் ராஜ்யாபஹாரகஃ]—அவர் பொகட்டுப்போன ராஜ்யத்தை அபஹரித்து, அவரைப் பிரிந்தவநந்தரத்திலே முடிந்தவன் வயிற்றிலே பிறந்தேனும்படி எங்ஙனே நான்?

ஈடு. (தி-வாய். 6-7-3) சக்ரவர்த்திக்கு சாஸ்த்ரார்த்தங்கள் பண்ணினவன் ஞாயிறுபாடு 'கைகேயி பண்ணின கச்மலத்துக்கு நாமும் கீழோலையிட்டோமென்று

நாட்டார் நினைத்திருப்பதொன்றுண்டு. அத்தோஷம் நமக்கில்லை என்று அறிவிக்கவேணும்' என்று புக்கான். ராஜலோகமடங்கலும் திரண்டு 'கர்த்தாவானவனை இழந்தோம்; அந்தரம் ப்ராப்தரானவர் காடேறப்போய்க்கொடுகின்றார். இனி ராஜபுத்ரர்களில் நின்றாரைக்கொண்டு நிர்வஹிக்குமத்தனையிறே' என்று பார்த்து, மங்களாவஹமான தூர்யகோஷங்களையும் பண்ணிக்கொண்டிருந்தார்கள். இத்தவநி செவிப்பட்டபோது கருமாணிக்கமலையில் பிராட்டிஸ்வயம்வரத்துக்கு மணமுரசு அறைந்தபோது தோழிப்பட்டதெல்லாம் பட்டான். [விலலாப ஸபாமத்யே]—தனியிடத்திலன்றோ பரிகொடுப்பது. தனக்கு சேஷத்வமிதே ஸ்வரூபம். ஸ்வரூபத்தையிறே அபஹரிக்க நினைக்கிறது. [ஜகர்ஹே ச]—ஸந்த்யாவந்தநத்துக்குப் பிற்பட்டாரை சிஷ்டகர்ஹை பண்ணுமாபோலே. [புரோஹிதம்]—இக்குடிக்கு நாங்கள் கைவாங்கியிருக்க, நீ முன்னோடிக் காரியங்கள் நடத்தக்கடவதாகச் சமைந்தபடி சாலவழகியதாயிருந்தது. [ஸபாமத்யே ஜகர்ஹே]—நியமாதிக்ரமம் ரஹஸி போத்யேத் என்ற நிலையைக் குலைத்தான், புரோஹிதத்வமாகிற ஹேது கழிகையினாலே. [ராஜ்யஞ்சா ஹஞ்ச மாஸ்ய]—சேஷவஸ்துக்களிலே ஒன்றை ஒன்று ஆளுமோ? அங்ஙனையாமன்று ராஜ்யம் தான் எனக்குக் கடவதானாலோ. [தர்மம் வக்து மிஹார்ஹஸி]—'லோகத்திலே தமப்பன்மாரையும் தமையன்மாரையும் அழியச்செய்து தாந்தாம் ராஜ்யத்தைக் கைக்கொண்டு றோருவதொன்றுண்டு; அது இந்த வ்யக்தியிலும் செய்யும்' என்றிராதே கொள்ளாய். என் ப்ரக்ருதி அறிந்து அதுக்கிடாக வார்த்தை சொல்லப் பாராய். [கதம் தசரதாத் ஜாதோ பவேத் ராஜ்யாபஹாரக:]—அவர் பிரிந்தவந்தரம் முடியவல்லவன் வயிற்றிலே பிறந்தேனும்படு எங்ஙனே அவர் பொகட்டுப் போன ராஜ்யத்தை நான் அபஹரித்தால்? ... 40

४१. कचिन्न दुष्टो व्रजसि रामस्याक्रिष्टकर्मणः ।

கச்சிந்ந துஷ்டோ வ்ரஜஸி ராமஸ்யாக்ரிஷ்டகர்மணஃ. 85-7.

41

மேன்மையுள்ள காரியங்களைச் செய்யாநின்ற ஸ்ரீராமனுடைய (விஷயத்தில்) (நீர்) கெட்ட எண்ணமில்லாதவராய் செல்கின்றீரோ? (என்று குறைபரதனோடு சொன்னான்.)

நடு. (5-7-1) தாய்வழிகொண்டே ஸ்வபாவங்கள் அறுதியிடலாமாகாதே. பெருமானைக் கண்டல்லது துநிகமமாட்டாதானாய் வருகிற ஸ்ரீபரதாழ்வானைக் கண்டு வைத்தேழும், திகைலஜ்ஞான ரிஷிபுங்குட "கச்சிந்ந துஷ்டோ வ்ரஜஸி" என்று தாயாரையிட்டு வழக்குப் பேசவித்துக்கொண்டு அவரைக் காடேறப் போகவிட்டாயால், இன்னம் 'பெருநாளிருக்கில் கீழ்வயிற்றில் கழலையாகிறது' என்று அங்குப் போய் கலியத் தேடுகிறாயல்லையிறே—என்னுனிறே. அவன்படிகள் காணுகிறகச் செய்தேழும் மாத்ருஸம்பந் கொண்டு சங்கித்த விறே. பதார்த்தஸ்வபாவங்களைக் கொண்டு பத்தும் பத்த உநிமித்தங்களை அறியக்கடவராயிருப்பார்களாயிற்று வேடர்; இங்ஙனையிருக்கச் சொல்தோழும், தம்மெல்லையிலே இவன் வந்து புதுந்ததுக்கு ஹ்ருஷ்டராய் 'அடிச்சேரியிலே வந்து புதுவதே' என்பது, 'ஆனாலும் ராஜாக்களாயிருப்பார் வன்னியர் பற்றிலே புகுரும்போது கேள்விகொண்டன்றோ புதுருவது' என்றரப்போலே யிருக்க வெளிறும் காழ்ப்புமாகச்சொல்லி, தாய்வழியை நினைத்து அசிர்த்தாரிறே ஸ்ரீகுஹப்பெருமானும். ... 41

४२. आचक्षेऽथ सद्भावं लक्ष्मणस्य महात्मनः ।

भरतायाप्रमेयाय गुहो गहनगोचरः ॥

ஆசக்ஷேத ஸத்பாவம் லக்ஷ்மணஸ்ய மஹாத்மநஃ,

பரதாயாப்ரமேயாய குஹோ கஹநகோசரஃ. 36-1.

42

பிறகு காட்டையே விஷயமாகக்கொண்ட குறன் அறிய முடியாத நிலைமையிலுள்ள பரதனின் பொருட்டு மஹாத்மாவான லக்ஷ்மணனுடைய நல்ல ஸ்வபாவத்தைச் சொன்னான்.

பே—வ்யா. (பெரியதிருமொழி. 8-2-5.) ஸ்ரீபரதாழ்வான் வாராநின்றனென்று ஸ்ரீகுறப்பெருமாள் கேட்டவநந்தரம், இனையபெருமாள் செய்தத்தையெல்லாம் சொல்லிச் சொல்லுகிறார். “வந்தபோது செய்யும்படி சொல்லுகிறதென், ஓடும் நின்றதே, தானும் தன்பரிகரமும் அக்கரைப்படும்படி காண்கிறேன்” என்று அந்நந்தரத்தையிருந்தான். அநந்தரம் ஸ்ரீமந்தரனுள்ளிட்டா வந்து இனையபெருமாள் ஸ்வபாவம்போலே காண் பரதாழ்வானுடைய ஸ்வபாவமிருப்பது. அவனை நீ காணவேணும் காண் என்ன, இவன் போய்க் கண்டவநந்தரம் இவருடைய ஸ்வபாவமிருந்தபடி என்’ என்று ஆச்சரியப்பட்டு இவருக்கு நம்மால் கொடுக்கலாம் உபஹாரமென்னென்று பார்த்து, இவருக்கு ஸத்ருசமான உபஹாரம் இனையபெருமாள் ஸ்வபாவங்களாமித்தனை என்று அவற்றைச் சொல்லத்தொடங்கினான்—[ஆசச்சேஷத ஸத்பாவம்]—ஸத்பாவமாகிறது—ஸத்துக்களுடைய ஆசாரம். ‘ஸச்சபதஸாதுவாசகஸாதவஃ க்ஷீணபாபாஸ்யு’ என்கிறபடியே ஸத்துக்களாவார் க்ஷீணதோஷரிதே. பாவம் ஆசாரம். ஒருவன் அர்த்தவான், அபிலாசன், வித்வான் என்றறிவது அவர்கள் அநுஷ்டானங்கொண்டிருக்கிறே. அப்படியேயே இவருடைய அநுஷ்டானமும். பெருமாள் கண்வளர்ந்தருளுகைக்குப் புல்கள் அறுப்பது, படுக்கை படுப்பது, தாமசரயிலையைப் பறித்துத் தண்ணீரை முகந்து திருவடிகளை விளக்குவது, பின்னையும் தண்ணீரை முகந்து அமுதுசெய்யப் பண்ணுவது, சேஷித்தத்தை பிராட்டியை அமுதுசெய்யப் பண்ணுவது, கண்வளர்ந்தருளப்பண்ணி கையும் வில்லுமாய்க்கொண்டு நம்மையுங்கூட அசிரத்தாடுவதாய்க் காணும் அவருடைய ஆசாரமிருந்தபடி’ என்று அவர் வருத்தாதததைச் சொல்லத்தொடங்கினான். [லக்ஷ்மணஸ்ய மஹாத்மநஃ]—கடலைக் கையாலே இறைக்கத் தொடங்கினான். [லக்ஷ்மணஸ்ய மஹாத்மநஃ ஸத்பாவம் அப்ரமேயாய் பரதாய ஆசச்சேஷ]—கழியின் பெருமையைக் கடலுக்குச் சொல்லத்தொடங்கினான். [பரதாய அப்ரமேயாய ஆசச்சேஷ]—சேஷபூதனானால் ‘நான் பணிசெய்யக் கடவேன்’ என்று சொல்லியோ பணிசெய்வது. அதுகிடக்க, ‘அஹம் ஸம்மம் கரிஷ்யாமி’ சொல்லிற்றெல்லாம் செய்யக் கடவேனென்று பிரதிஜ்ஞைபண்ணி ‘சாஸ்திரத்திலே இரீர்’ என்ன, ‘மாட்டேன்’ என்று பின்போகை சேஷத்வகருதயமோ? நெருப்பிலே புகச்சொன்னாராகில் அதைச் செய்தல், அதில் நன்றும்படி ராஜ்யத்திலேயிருக்கச் சொன்னாராகில் அதைச் செய்தல், பின்போகச் சொன்னாராகில் அதைச் செய்தல் இப்படி சொல்லிற்றுச் செய்கையன்றோ சேஷத்வகருதயம். [குறஃ]—குறன் பரிசயித்த பரதனுக்கு ஒரு நாள் சீலித்த குறன் சொல்லுமபடியாவதே. இன்னான் இன்னார்க்குச் சொல்லுகை என்றில்லையாகாதே கற்றவர்களாமித்தனை யாகாதே வேண்டுவது. [கஹநகோசரஃ]—‘காட்டில் மரத்திலும் மட்டையிலும் பழகிப்போந்த இவன் இனையபெருமாள்படிகளைப் பேசிப்போந்தபடி கண்டதே’ என்று ரிஷிகொண்டாடுகிறான். அங்ஙனன்றிக்கே பெருமானுடைய வ்யதிரேகத்தில் தூற்றிலே தலை மடுத்துக் கொண்டு கிடந்தவன், பரதனைக் கண்டவாறே புறப்பட்டானென்னுதல்.

நா. (தி—வாய். 5-5. ப்ரவேசம்) பகவத்விஷயத்துக்கு ‘பழையார், புதியார்’ என்றில்லை. தேசிகர் சொல்ல ஆதரமுடையார் கேட்குமித்தனை. [ஆசச்சேஷத ஸத்பாவம் லக்ஷ்மணஸ்ய மஹாத்மநஃ] என்று இனைய பெருமாள்படியை ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு ஸ்ரீகுறப்பெருமானிறே சொல்லுகிறார். [ஆசச்சேஷ]—வாகிரந்தரியத்துக்கு நிலமல்லாததுமே சொல்லலாமாகாதே. [அதஃ]—ஸ்ரீபரதாழ்வான் ஸ்வபாவமறிந்த பின்பு [ஸத்பாவம்]—‘பாலயாத் ப்ரப்ருதி ஸுஸ்நிகதஃ’ என்றும், ‘பரவானஸமி’ என்றும் ஸத்தையோடு வ்யாப்தாரான ஸ்வபாவத்தைச் சொன்னான். [லக்ஷ்மணஸ்ய மஹாத்மநஃ]—கடலைக் கையாலே இறைக்கத்தொடங்கினான். [பரதாய அப்ரமேயாய]—

‘இன்னாரின்னார்க்குபதேசிக்க’ என்றில்லையாகாதே. [குடுஹாகஹநகோசர:] - காட்டில் மாங்களில் வாசியறியுமவர் இவர்கள் நிலை அறியும்படி. நிலவரானார். அன்றிக்கே, ராம வீரனந்தாலே ஒரு தூற்றடியிலே கிடந்தவன், தேசிகரைப் பெற்றவாதே தலையெடுத்துப் புறப்பட்டானென்றுமாம். ... 42

४३. तदवस्थं तु भरतं शत्रुघ्नोऽनन्तरस्थितः ।

परिष्वज्य हरोदोच्चैर्विसृजः शोककर्षितः ॥

ததவஸ்தம் து பரதம் சத்ருக்நோநந்தரஸ்திதஃ,

பரிஷ்வஜ்ய ஹரோதோச்சைஃ விஸம்ஜஞஃ சோககர்சிதஃ. 87-5.

43

துக்கத்தால் இளைத்த சத்ருக்கன் அடுத்து நிற்கின்றவனாய், (இருந்து) அந்த ஸ்திதியிலுள்ள பரதனை அணைத்துக்கொண்டு ப்ரஜ்ஞையற்றவனாய் உரக்க அழுதான்.

பெ—வ்யா. (திருநெடுந்தாண்டம் 12) ஸ்வாமி தரைப்பட்டுக்கிடந்து ப்ரலாபியாநிற்க சேஷபூதன் தரித்து நின்றானென்கை ஓரர்த்தமன்றே. க்ருத்யாக்ருத்யவிலே கம் பண்ணமாட்டாமையாலே ஸ்தப்தனாய் நின்றானென்கை. இவனுடைய ப்ரலாபத்தைத் தவிர்க்கமாட்டான் : பெருமானை அழைக்கமாட்டான் : ஆகையாலே ஸ்தப்தனாய் நின்றானென்கை. ... 43

४४. अथ राजकुलस्यास्य त्वदधीनं हि जीवितम् ।

पुत्र व्याधिर्न ते कचिच्छरीरं परिवाधते ॥

அத்ய ராஜகுலஸ்யாஸ்ய த்வததீநம் ஹி ஜீவிதம்,

பத்ர வ்யாதிர்த தே கச்சித் சரீரம் பரிபாததே. 87-9.

44

இன்று இந்த அரண்மனையிலுள்ளானுடைய உயிர் உன் வசமன்றோ பிள்ளாய்! உன்னுடைய சரீரத்தை ரோகம் பாதிக்கவில்லையே?

பெ—வ்யா. (திருவிருத்தம் 99) ரஸவாதம் கீழ்ப்போமாபோலே ப்ரபரதாழ்வான் மோஹித்துக்கிடக்க திருத்தாய்மார் வந்து சொல்லுகிறார்கள்—‘அப்படைவீடு ஆக உன்னைக் கொண்டன்றோ ஜீவிக்கவிருக்கிறது. சக்ரவர்த்தி துஞ்சினான்; பெருமாள் பொகட்டுப்போனார். நீ இருந்தாயென்கிறார்களன்று; உன்முகத்தில் பையாப்புக்கண் டால் அவர் பிழுவரென்னுமத்தாலையன்றோ இது ஜீவித்துக்கிடக்கிறது. நீ இவ்வையென்று கேட்கில் இத்திக்கு என்றும் நோக்குவரோ? [புத்ர வ்யாதிர்த தே கச்சித் சரீரம் பரிபாததே]—‘அபிவ்ருக்ஷா:’ என்கிறபடியே படைவீட்டில் ஸ்ததாஸரங்களாகப்பய நோவொன ருயிருக்கச் செய்தே : பிள்ளாய், உனக்கு நோயென்’ என்று கேட்கவேண்டும்படியிதே சடக்கென மோஹித்து விழுந்தபடி.

பெ—வ்யா. (காச்சியார் திருமொழி. 12-5) ‘பெருமாள் காடேரப்போனார்; சக்ரவர்த்தி துஞ்சினான்; இனி நோக்குமித்தனையிறே எங்களை? என்கிறார்களல்ல. ‘உன்முகத்தில் பயிர்ப்பைக் கண்டுபோனவர் உன்னை இழக்கமாட்டாமையாலே மீள் வர்’ என்னுமிது பற்றுசாகவிறே நாங்கள் ஜீவித்திருக்கிறது. [புத்ர வ்யாதிர்ததே கச்சித்]—நின்றுப்போலே நில்லா, ரஸவாதிகள் போமாபோலே மோஹித்துக்கொண்டு நிற்கக் கண்டார்கள். ‘பிள்ளாய்’ உனக்கோடுகிற நோயென்? என்று கேட்கிறார்கள். ராமவிரஹம் ஸர்வஸாதாரணமாய்த்து, தங்களுக்குமுண்டாயிருக்க ‘உனக்கோடுகிற தைச என்? என்று கேட்கும்படியாய்த்து இவன் மோஹித்த சடக்கு. தங்களளவிலே யாகிலிறே இவனுக்கு மதுவே என்று நினைத்திருக்கலாவது. ‘அபிவ்ருக்ஷா:’ என்னுமா

பேலே மரங்களும் வாடாநிற்க, இவனைக்கேட்கவேண்டாவிடே. ஒரு வ்யக்திகதமான விசேஷமுண்டானால் அந்த வ்யக்திதன்னையே கேட்டறியவேணுமிடே. ... 44

४५ वैदेहि रमसे कश्चित् चित्रकूटे मया सह ।

पश्यन्ती विविधान् भावान्मनोवाक्यायसंयता ॥

வைதேஹி! ரமஸே கச்சித் சித்ரகூடே மயாஸஹ,
பச்யந்தீ விவிதாந் பாவாந் மனோவாக்காயஸம்யதா. 94-18.

45

ஸீதாய் (நீ) மனம் வாய் மெய் ஆகிய த்ரிகரணங்களையும் ஒருப்படுத்தினவளாய் (இருந்துகொண்டு) சித்ரகூடத்தில் பலவிதமான பதார்த்தங்களை பார்க்கின்றவளாய் என்னோடு கூடி, களிக்கின்றாயா? ... 45

ஈடு. (2-6 ப்ரவேசம்) மைதிலி, உன்னை அறிந்தாயே, நம்மை அறிந்தாயே, கலக்கிற தேசமறிந்தாயே? என்றாரிரே பெருமாள்.

४६. तथोक्तो धर्मशीलेन आत्रा तस्य हिते रतः ।

लक्ष्मणः प्रविवेक्षेव स्वानि मात्राणि लज्जया ॥

ததோக்தோ தர்மசீமலேந ப்ராத்ரா தஸ்ய ஹிதே ரதஃ,
லக்ஷ்மணஃ ப்ரவிவேசேவ ஸ்வாநி காத்ராணி லஜ்ஜயா. 97-19.

46

அந்த ராமனுடைய ஹிதத்தில் ஈடுபட்ட லக்ஷ்மணன் தர்மஸ்வபாவமுள்ள பிராதரவான ராமனால் அப்படி சொல்லப்பட்டவனாய் வெட்கத்தால் தன்னுடையதுகளான அவயவங்களை புகுந்தனன்போலும் (வெட்கத்தால் ஒடுங்கி நின்றான்).

பே—வ்யா. (நாச்சியார் 12-4) [ஸ்வாசி காத்ராணி லஜ்ஜயா]—ஒருவர்க்கொருவர் அம்பேற்றுப் பெறப்படுகிற ராஜ்யம், இவர்கள் கையிலே படுகிறபாடிதே இது. பரதனை 'கொல்லுவன், குத்துவன்' என்றுப்டே ராலே இளையபெருமாள் முனிதல் தீரச்சிலவாதே சொல்ல, பெருமாள் பல படிகளாலும் மாற்றிப் பார்த்தார். பின்னையும் மீண்டிலர். 'பாடமித்தேயவ வக்ஷ்யதி' என்று 'அதுபோல பிள்ளைக்கு ராஜ்யச்சரத்தை ஒடுகிறது. 'பிள்ளாய், அதைத் தவிர என்று நான் சொன்னவாதே தலைசகமையோ பாதி பொகட்டுப்போகிறான்' என்றவாதே இளையபெருமானைக் கண்டுவிட்டதில்லை. 46

४७. यावत्त चरणौ भ्रातुः पार्थिवव्यञ्जनान्वितौ ।

शिरसा धारयिष्यामि न मे शान्तिर्नविष्यति ॥

யாவந் சரணௌ ப்ராதுஃ பார்த்திவவ்யஞ்ஜநாந்விதௌ,
சிரஸா தாரயிஷ்யாமி நமே சாந்திர் பவிஷ்யதி. 98-8.

47

(நான்) ராஜலக்ஷணம் பொருந்திய பிராதரவான ராமனுடைய திருவடிகளை தலையினால் எவ்வளவுக்குள் தாங்கமாட்டேனோ, (அவ்வளவுக்குள்) எனக்கு நிம்மதியானது உண்டாகமாட்டாது.

ஈடு. (தி—வாய் 2-9-1) [யாவந் நசரணாவித்யாதி]—பிள்ளாய், உன் உள் வெதுப்பு ஆறுவதெப்போது? என்றார்கள். பெருமானும் தமக்கு வகுத்த முடி குடி, நானும் எனக்கு வகுத்த முடிக்குடி அன்றென்றாரிரே. ... 47

४८. सुमगश्चिकूटोऽसौ गिरिराजोपमो गिरिः ।

यस्मिन्वसति काकुत्स्थः कुबेर इव नन्दने ॥

ஸுபகச்சித்ரகூடோஸௌ கிரிராஜோபமோ கிரி:
யஸ்மிந் வஸதி காசூத்ஸ்த: குபேர இவ நந்தநே. 98-12.

48

இமயமலைக்கு ஒப்பான இந்த சித்ரகூடமலையானது அழகியது; எந்தமலையில்
நூராமன் பூங்காவில் குபேரனைப்போல வளிக்கின்றானே.

பே—வ்யா. (பெரியதிருமடல் 7.) [ஸுபகச்சித்ரகூடோஸௌ கிரிராஜோபமோ
கிரி:]—இந்த சித்ரகூடத்தினத்தனை வீறுடையாரில்லை. கண்ணுக்கழகாயிருக்கச்
செய்தே, விருப்பயில்லாதன சில உண்டிறே, அங்ஙனல்லவிறே இதன்படி; திருமலை
களையுடாக்கச் சேர்க்கலாம். [காசூத்ஸ்த: யஸ்மிந் வஸதி]—நல்லதுகண்டால் விட
மாட்டாமல் விருப்பத்தைப்பண்ணியிருக்கிறார். [யதத்யாஸ்தே மஹாதேஜா:
குபேர இவ நந்தநே]—துஷ்டஸத்வப்ரசரமான இந்த ப்ரதேசத்திலே குபேரன் தன்
பூததோட்டத்தை விடாதே வர்த்திக்குமாபோலே விடாதே வர்த்திக்கிறார். அப்படிப்
பட்ட சித்ரகூடத்தோபாதி வீறுடையாரில்லை.

பே. (தி—வாய். 33-7) [ஸுபக:]—வீறுடைத்தாயிருக்கை. [கிரிராஜோ
பம:]—திருமலையோடொத்திருக்கை. [யஸ்மிந் வஸதி]—அதுக்கு ஹேது சொல்லு
கிறது. [காசூத்ஸ்த:]—போகத்துக்கு ஏகாந்தமான ஸ்தலம் தேடி அநுபவிக்கும்
குடியிலே பிறந்தவர் விடாதே விரும்பி வர்த்தித்தாரென்பது யாதொன்றுண்டு.
[குபேர இவநந்தநே]—துஷ்டஸத்வப்ரசரமான தேசத்திலே செருக்கனான வைச்ர
வணன் போதுபோக்கைக்காக தன்னுத்யானத்திலுலாவுமாபோலே ஸஞ்சரித்தார். 48

४९. ऋटिं चीरवसनं प्राञ्जलिं पतितं भुवि ।

ददर्श रामो दुर्दर्शं युगान्ते भास्करं यथा ॥

ஜடிலம் சீரவஸநம் ப்ராஞ்ஜலிம் பதிதம் புவி,
ததர்ச ராமோ துர்தர்சம் யுகாந்தே பாஸ்கரம் யதா. 100-1.

49

சடைபுள்ளவனும் மரவுரியை உடுத்துக்கொண்டிருப்பவனும் கைகூப்பியவனாய்
பூமியில் விழுந்தவனும் யுகமுடிவில் ஸூர்யனைப்போலே காணமுடியாமலிருப்பவனு
மான (பரமன்) ராமன் பார்த்தான்.

பே. (தி—வாய். 1-4-8) [ஜடிலம்]—நல்ல மலை வந்தால் 'பிள்ளை பரதன்
மயிருக்காயிருந்தது' என்றயிற்று சக்ரவர்த்தி வாய்விடுவது; அவனயிற்று சடை
புனைந்திருக்கிறான். [சீரவஸநம்]—நல்ல பரிவட்டம் கண்டால் 'இது பிள்ளைக்கு ஆம்'
என்று வாய்விடுவார்கள்; அவனன்றோ மரவுரி உடுத்திருக்கிறான். [ப்ராஞ்ஜலிம்]—
அவர்கள் இரந்து கொடுக்கப்பெறுமவன், தன்னபிமதத்துக்குத் தாரிரப்பாளனாயிருந்
தான். [பதிதம் புவி]—'அங்கே பரதமாரோப்ய' என்னும் நிலை பெற்றதில்லை.
'படுக்கை உறுத்தும்' என்று மடியிலே கண்வளருமவனாயிற்று தரைக்கிடை கிடக்
கிறான். [ததர்ச ராமோ துர்தர்சம்]—வைத்தகண் வாங்காதே கண்டுகொண்டிருக்கும்
பெருமானுக்கும் கண்வைக்கவொண்ணாதபடியிருக்கிறவனை. [யுகாந்தே பாஸ்கரம்
யதா]—பெருமானொருவர்க்கும் கண்வைக்கவொண்ணாமையன்றிக்கே, 'ஜகதுபஸம்
ஹாரம் பிறக்கப்புகுகிறதோ' என்னும்படியாயிருந்தான்.

५०. एभिश्च सचिवैः सार्धं शिरसा याचितो मया ।

आतुः शिष्यस्य दासस्य प्रसादं कतुमर्हसि ॥

ஏபிச்ச ஸசிவைஸ்ஸார்த்தம் சிரஸா யாசிதோ மயா,

ப்ராதுச் சிஷ்யஸ்ய தாஸஸ்ய ப்ரஸாதம் கர்த்துமர்ஹஸி. 104-12.

50

என்னால் இந்த மந்திரிகளோடுங்கூடி தலையால் (தேவரீர்) ப்ரார்த்திக்கப்படுகிறீர்; ஸ்வேஹாதரனும் சிஷ்யனும் தாஸனுமான (எனக்கு) கிருபையை செய்யக் கடவீர்.

¶ ௫. (மஹாப்ரவேசம்) அவன் (பரதன்) திருச்சித்ரகூடத்திலே பெருமாள் எழுந்தருளியிருந்தாரென்று கேட்டு 'ஏபிச்ச ஸசிவைஸ்ஸார்த்தம்' என்கிறபடியே என் ஒருவன் கண்ணில் கண்ணீர் பொறுக்கமாட்டாதவர் இத்தனைபேராற்றுமை கண்டால் மீளாதொழிவரோ! [சிரஸா யாசிதோ மயா]—என் அபேதம் தம் தலையாலே இரந்து செய்யக்கடவர் நான் என் தலையாலே இரந்த கார்யத்தை மறுப்பரோ! [ப்ராது:]—நான் தம் பின் பிறந்தவனல்லேனோ; [சிஷ்யஸ்ய]—பின் பிறந்தவனென்று கூறுகொள்ளவிருக்கிறேனோ; மந்த்ரஸம்பந்தமும் தம்மோடேயன்றோ. [தாஸஸ்ய]—சிஷ்யனாய் க்ரயவிக்ரயார்ஹனன்றிக்கே இருக்கிறேனோ. [ப்ரஸாதம் கர்த்து மா ஹஸி]—ஆனபின்பு என்பக்கல் ப்ரஸாதத்தைப் பண்ணியருளாரோ! என்று மனோரதித்துக்கொண்டுபோகிற போதை தரிப்புப்போலே திருவாசிரியத்தில் நிகல.

¶ ௫. (தி—வாய். 3-1-1.) ஸ்ரீ பரதாழ்வானை கைகேயி 'ராஜந்' என்ன, அப்போது அந்த ஸ்வாதந்தர்யம் பொறுக்கமாட்டாமே படுகுலைப்பட்டார்போலே 'விலலாப' என்று கூப்பிட்டானிறே. பரதந்தர்யரஸமறிவர்க்கு 'ஸ்வாதந்தர்யமநர்த்தம்' என்று தோற்றுமிதே. [ஏபிச்ச ஸசிவைஸ்ஸார்த்தம்]—தன்னிற் காட்டிலும் கண்குழிவுடையார் இத்தனைபேர் உண்டாயிற்று. தன்னோடொத்த ஆற்றுமை யுடையாரநேகரைக் கூட்டிக்கொண்டு போந்தான். எனக்கன்றோ 'இவன் தம்பி' என்று ஸ்வாதந்தர்யம் பண்ணி அவர்க்குக் கண்ணழிக்கலாவது; இவர்கள் சொல்லிற்றுச் செய்ய வேணுமே. இவர்கள் தாங்களே கார்யத்தை விசாரித்து அறுதியிட்டு 'நீர் இப்படிச் செய்யும்' என்றவர்களேவினால் அப்படிச் செய்யவேண்டிவருமிதே அவர்க்கு. அவருடைய வ்யதிரேகத்தில் தனக்குண்டான ஆற்றுமையை அறிவிக்கப்போகிருனாகில் தலையே போயறிவிக்கவும் ஆமிதே; இவர்களை யல்லாம் திரட்டிக்கொண்டு போனதுக்குக் கருத்தென்னென்னில்—நம்மொருவர் முகத்துக் கண்ணீர் கண்டால் பொறுக்க மாட்டாதவர், தம்மைப் பிரிந்த பிரிவுபொறுக்க மாட்டாதேகண்ணுங்கண்ணிருமா"பிருப்பாரித்தனைபேரைக்கண்டால் மீளாரோ வென்னும் கருத்தாலே. பூசலுக்குப் போகாரைப் போலே யானே குதிரை யகப்படக்கொண்டு போகிறானிறே அவற்றுக்கும் அவ்வாற்றுமையுண்டாகையாலே. [சிரஸா யாசித:]—என்பேற்றுக்குத் தாம் அபேக்ஷித்துத் தருமவர், நான் என் தலையாலே இரந்தால் மறுப்பரோ. [மயா]—அத்தலை இத்தலையானால் செய்யாதொழிவரோ. [ப்ராது:]—'பஸ்மஸாத் குருதாம் சிகி' எனனுமபடி தம்பின் பிறந்தவனல்லேனோ நான். என் தம்பிமார்க்கு உதவாத என்னுடைமையை அக்ரிக்கு விருந்திட்டேனென்றாரிறே—யத்விநா இத்யாதி. [சிஷ்யஸ்ய]—ப்ராதாவாகக் கூறுகொண்டு முடிசூடுயிருக்குமவனேனான்; அசேஷரஹஸ்யமும் தம்மோடேயன்றோ அதிகரித்தது. [தாஸஸ்ய]—சிஷ்யனாய் க்ரயவிக்ரயார்ஹனன்றிக்கேயிருந்தேனோ. ஆனபின்பு நான் அபேக்ஷித்தகார்யத்தை மறுப்பரோ! இதிறே கைங்கர்யத்தில் சாபல முடையாரிருக்கும்படி.

¶ ௫: (தி—வாய். 9-2-2) [ஏபிச்ச ஸசிவைஸ்ஸார்த்தம்]—தானொருவனுமே போகவமைந்திருக்க, ஆர்த்தர் பலரையும் கொண்டுபோனான். அதுக்கடி—'நாமொரு

வருமே யன்றிக்கே, பலர் கண்ணீர் கண்டால் மீளாரோ' என்று மத்தைப்பற்ற, வீணை செய்யப் போவாரைப்போலே, ஆணைகுதிரைகளையகப்படத் திரட்டிக்கொடுப்போனாயிற்று. பிரிவாற்றாமையுக்குத் தன்னிற்குறைந்தாரொருவருமில்லையாயிற்று பரிசுரத்தில். [சிரஸாயாசிதோ மயா]—நான் தலையாலே இரந்த கார்யத்தையும் மறுப்பரோ. 'சிரஸாயாசத ஸ்தஸ்ய வசநம் நக்ருதம்மயா' என்றாரிதே அவரும். 'அவனும் தனக்குக்கும்படி செய்தான். நாமும் நமக்கக்கும்படி செய்தோம்' என்றாரிதே. 'அவன் தலையாலே இரந்த கார்யத்தை மறுத்துப் போனதோம்' என்றாரிதே. அவர் திருவுள்ளம் புண்பட்டது. [பாது]—பாதுகா ஸ்வரூபத்திராசுமநு' என்கிறபடியே அவர் தம் திருமேனியாகவன்றோ ஏனையினைத்திருப்பது.

५१. निवस्युवित् आदित्ये नयन्सन्तमिते रवौ ।

आत्मनो नावबुध्यन्ते मनुष्या जीवितक्षयम् ॥

நந்தகீத்யுத ஆதித்யே நந்தந்த்யஸ்தமீதே ரவேள,

ஆத்மனோ னாவபுத்த்யந்தே மநுஷ்யா ஜீவிதக்ஷயம். 105-24.

51

மனிதர் ஸூர்யன் உதித்தபோது ஸந்தோஷிக்கிறார்கள். ஸூர்யன் அஸ்தமித்தபோது கொண்டாடுகிறார்கள். தங்களுடைய ஆயுஸ்ஸு குறைவதை அறிகிறார்கள் இல்லை.

பே—வ்யா. (பெரியதிருமொழி 6-2-5) அஸ்தமித்தவாறே போகோபகரணங்களைக்கொண்டு அபிமதவிஷயங்களைப் பிறர்காணாதபடி புலிக்கைக்குக் காலம் வந்ததென்று உகவாறிப்பார்கள். உதித்தவாறே, அதுக்கு தர்வ்யார்ஜனகாலம் வந்ததென்று ஹ்ருஷ்டராகாறிப்பார்கள். சாலிலெடுத்த நீர்போலே தங்கள் ஆயுஸ்ஸு கழிகிறபடியை அறிந்து நடுவுப்பட்ட நாளிலே அவ்வருகில் எளிவரவு வாராதபடி பரிஹரித்துக்கொள்ள வேணுமென்றிருப்பார் ஒருவருமில்லை.

५२. पतिसंयोगसूक्ष्मं वयो दृष्ट्वा च मे पिता ।

चिन्तामभ्यगमदीनो वित्तनाशादिवाचनः ॥

பதிஸம்யோகஸூக்ஷ்மம் வயோ த்ருஷ்ட்வா ச மே பிதா,

சிந்தாமப்யகமத் தீனோ வித்தநாசாதிவாதநஃ. 118-34.

52

என்னுடைய தகப்பனார் பர்த்தாவுடன் கூடத்தகுதியான பிராயத்தைக் கண்டும் பணத்தை இழந்தமையால் தரித்திரன்போல மங்கினவராய் கவலையை அடைந்தார்.

ஈடு. 2-1-1. ஒரு உபகந்தத்திலே கொண்டுபோய்ச் சேர்த்து நோக்கில் நோக்காய், இல்லையாகில் கிடையாதபடியான பருவமாயிராநின்றது. இவளுக்கிடையிருப்பார்களு வனைப்பெற்று அவன் கையில் காட்டிக்கொடுத்தோமாகவல்லோமே என்று எங்கள் ஐயர் சிந்தார்ணவகதரானாரென்றாரிதே பிராட்டி.

அயோத்யாகாண்டம் முற்றிற்று.

ஆரண்யகாண்டம்

१. रूपसहननं लक्ष्मीं सौकुमार्यं सुवेषताम् ।

ददृशुर्विस्मिताकारा रामस्य वनवासिनः ॥

ரூபஸம்ஹநநம் லக்ஷ்மீம் ஸௌகுமார்யம் ஸுவேஷதாம்,
தத்ருசர்விஸ்மிதாக்காரா ராமஸ்ய வநவாஸிந: 1-12.

காட்டில் வளிக்கின்ற ரிஷிகள், ஆச்சர்யப்பட்டவர்களாய் ராமனுடைய உருவத் தின் அமைப்பையும் சோபையையும் மிருதுத்தன்மையையும் அழகிய வேஷத்தையும் பார்த்தார்கள்.

பே—வ்யா. (திருவிருத்தம். 43) [ரூபஸம்ஹநநம்]—ஸம்ஸ்தானத்தை. [லக்ஷ்மீம்]—ஸமுதாயசோபை இருந்தபடி. [ஸௌகுமார்யம்]—பிராட்டியும் இனைய பெருமானும் அடுத்துப் பார்க்கவும் பொருதிருக்கை. [ஸுவேஷதாம்]—தாபஸவேஷ மிருந்தபடி. [தத்ருசர்விஸ்மிதாக்காரா:]—விஸ்மிதாந்த:கரணராய்க் கொண்டு கண்டார் கள். [ராமஸ்ய வநவாஸிந:]—அயோத்யாவாஸிகளுக்குக் கிடையாதது கிடர் நெடுங் காலம் சரகிலை தின்றுகிடந்தபலம் பெற்றார்களென்றான் ரிஷி.

[ஈடு 3-1-2-லும் இப்படியே இருக்கிறது.]

२. ते वयं भवता रक्षया भवद्विषयवासिनः ।

தே வயம் பவதா ரக்ஷயா பவத்விஷயவாஸிந: 1-19.

உம்முடைய தேசத்தில் வளிக்கின்ற அந்த நாங்கள் உம்மால் காப்பாற்றப்பட வேண்டியவர்கள்.

ஈடு. (தி—வாய். 3-5-2) [தே வயம் பவதா ரக்ஷயா:]—ஆர்த்தரான நாங்கள் ஆர்த்தரக்ஷணத்திலே அதிகரித்த தேவர்க்கு ரக்ஷயர். உங்களை நமக்கு ரக்ஷிக்கவேண்டு கிறதென்? பண்ணின உபாஸனங்கொண்டு வளைக்கிறிகளோ என்ன, அது சொல்லில் தேவர்க்குக் கண்ணழிவு சொல்லிலிடலாம். [பவத்விஷயவாஸிந:]—தேவருடைய விஷயத்திலே நாங்கள் கிடக்கிறமையுண்டே, இதில்சொல்லலாம் கண்ணழிவில்லை யிறே. 'நாம் காக்கிற எல்லைக்குப் புறம்பு காண்' என்று சொல்லலாமாகில் சொல்விக் காணும். 'இவற்றின் புறத்தாளென்றெண்ணே' என்னக்கடவகிறே.

३. रक्षितव्यास्त्वया शश्वद्भूमतास्तोषनाः ।

ரக்ஷிதவ்யாஸ்த்வயா சச்வத் கர்ப்பபூதாஸ்தபோதநா: 1-20.

குழந்தைகளான ரிஷிகள் உம்மால் எப்போதும் காப்பாற்றப்படவேண்டி யவர்கள்.

பே—வ்யா. (பெரி—திரு. 11-5-1) எங்களுடைய ரக்ஷணம் உமக்குத் தவிர வொண்ணாதது. உமக்குத்தலையோட்டில் பொறி. உங்கள் தபஸ்ஸும் பிரபாவமும் கிடக்க நான் ரக்ஷிக்கவேண்டுவதென் என்ன—[கர்ப்பபூதா:]—எங்களுக்குக்கை முத லுண்டானாலும் ரக்ஷணத்தில் ப்ராப்தியில்லை காணும், ராஜமஹிஷியானவள் சக்தியுண் டென்ன, அவகாதம் பண்ணாஸிறே. ஜகநி தானே கைச்சதும் புனித்ததும் தவிரந்து நோக்குமித்தனையன்றே. இவ்வாத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை உணர்ந்தாலும் உம்மைக் குறித்து நித்யஸ்தநந்தயமாய் காணுமிருப்பது. இப்படிச்சொன்ன வார்த்தைக்கு ஒரு மறுமாற்றமில்லாமையிறே—'ப்ரஸீதந்து' என்றது.

8. प्रसीदन्तु भवन्तो मे ह्रीरेषा हि ममातुला ।

यदीदृशैरहं विप्रैरुपस्थैर्यैरुपस्थितः ॥

ப்ரஸீதந்து பவந்தோ மே ஹீரேஷா ஹி மமாதுலா,

யதீத்குசைரஹம் விப்ரைகுபஸ்தீதேயைருபஸ்தீதித: 10-9.

4

நீங்கள்..என்பொருட்டு கிருபைபண்ணுவீர்களாக. நான்போய் அணுகவேண்டிய இப்படிப்பட்ட பிராமணர்களால் (நான்) அணுகப்பட்டேனென்பது யாதொன்றுண்டோ இந்த வெட்கமே எனக்கு நிகரற்றது.

பே—வ்யா. (பெரியதிருமொழி. 11-5-1) ‘பூர்ணராயிருக்கிற நீங்கள் குறைவாளரளவில் இரங்குமத்தனையன்றோ. நாங்களும் பிறர் கையிலே நோவுபட்டு நிற்கையாலே குறைவாளரன்றோ’ என்ன, உங்களுக்கு நோவு வந்தது உங்களாலன்றே. நோவு பட்ட உங்களளவல்ல நோவுக்கு ஹேதுபூதரான நம்முடைய லஜ்ஜை. [யதீத்குசைரஹம் விப்ரை:]—ஈத்ருசமான விலக்ஷணபுத்தியையுடையவர்களாலே. ‘நெருப்பைக்குளிருக’ என்ற வாயைக்கொண்டு ராவணனை ‘நஷ்டமாவாய்’ என்று சொல்ல மாட்டாமையன்றிதே இருந்தது. நம்முடைய ரக்ஷணத்திலே நமக்கு ப்ராப்தியில்லை. ‘தத்தஸ்ய’ என்றிருந்தவனைப்போலேயிதே இவர்களும் சிலர். நோவுபட்டால் அங்கே வந்து அவர்கள் குறைதீர்க்கை ரக்ஷணத்துக்கு ஸ்வரூபமாயிருக்க, நோவுபடுதிகோளும் நீங்களாய் பட்டகுறை அறிவிப்பிகோளும் நீங்களாம்படி நாம் பிற்பாடராணோமென்பது யாதென்று.

9. एवमुक्तस्तु रामेण लक्ष्मणः संयताञ्जलिः । सीतासमक्षं काकुत्स्थमिदं वचनमब्रवीत् ॥

परवानसि काकुत्स्थ त्वयि वर्षशतं स्थिते । स्वयं तु रुचिरे देशे कियतामिति मां वद ॥

ஏவமுக்தஸ்து ராமேண லக்ஷ்மண: ஸம்யதாஞ்ஜலி:

ஸீதாஸமக்ஷம் காசுதஸ்த்மிதம் வசநமப்ரவீத்,

பரவாஸஸி காசுதஸ்தத் த்வயி வர்ஷசதம் ஸத்திதே,

ஸ்வயம்து ருசீரே தேசே க்ரியதாமிதி மாம் வத. 15-6, 7.

5

ராமனால் இப்படி சொல்லப்பட்ட லக்ஷ்மணனோ கைகூப்பினவனாய், உத்தையின் முன்னிலையில் ராமனை (குறித்து) இந்தவார்த்தையைச் சொன்னான். ஓ ராமா! தேவரீர் நூறுவருஷகாலம் இங்குவளித்தபோதிலும் தேவரீருக்கு அடியானாக இருக்கிறேன். பிடித்த இடத்தில் (பர்ணசாலை) கட்டப்படட்டும் என்று தாமாகவே என்னை சொல்லுவீராக.

நடு. (2-2. ப்ரவேசம்.) ‘நீரும் நிழலும் வாய்த்திருப்பதொரு ப்ரதேசத்தைப் பார்த்துப் பர்ணசாலையைச் சமையும்’ என்ன, ‘நம் தலையிலே ஸ்வாதந்தர்யத்தை வைத்தபோதே பெருமான் நம்மைக்கைவிட்டார்’ என்று வேறுபட்டார். [ஏவமுக்தஸ்து ராமேண]—‘இதுக்கு முன்பெல்லாம் நம்குறையாலே இழந்தோம் என்றிருந்தோம்; இவர்தாமே நம் ஸ்வரூபமழியக்காரியம் பார்த்தார்; இனி நம் ஸ்வரூபம் என்றொன்றுண்டோ’ என்று வேறுபட்டார். [லக்ஷ்மண:]—பாரதந்தர்யத்தை நிரூபகமாகவுடையவர். [ஸம்யதாஞ்ஜலி:]—நாம் நம்ஸ்வரூபத்தை அழித்துக்கொண்டவன்று நோக்குகையன்றிக்கே, சேஷிதானே அழித்தவன்றும் ஸ்வரூபத்தைத் தரவற்றாயிற்று அஞ்ஜலி; ஸர்வாபிமதஸாதநமாயிற்று. [ஸீதாஸமக்ஷம்]—பண்ணின அஞ்ஜலிக்கு அந்யபாரதை பாவிக்கவொண்ணாதவள் ஸன்னிதியிலே. [காசுதஸ்தம்]—பிராட்டிஸந்நிதியும் மிகையாம்படியான குடியிற்பிறப்பையுடையவரை. [இதம் வசந

மப்ரவீத்]—‘இவ்வார்த்தையைச் சொல்லுவானே’ என்று கொண்டாடுகிறார் ரிஷி.
[பரவாநஸமி]—உம்முடைய அஸ்மிதை போலல்ல காணும் என்னுடைய அஸ்மிதை.

६. इह वक्ष्यामि सौमित्रे सार्वभौतेन पक्षिणा ।

இஹ வக்ஷ்யாமி சௌமித்ரே ஸர்வத்தமேதேந பக்ஷிணா. 15-18. 6

இலக்ஷ்மண! இந்த விஷயத்தில் இந்த ஐடாயுவோடு கூட வளிக்கப்போகிறேன்.
[தி-வாய். 9-4-6] ஐயர் கண்வட்டத்திலே வர்த்திக்கவேண்டுமென்று நினைத்திருந்தோம். நடுவிலாய்ச்சிக்கு பரியஞ்செய்யவேண்டுகையாலே அது செய்யப் பெற்றாலோம். இனிமேலுள்ள சிறகின்கீழேயாகிலும் வர்த்திக்கப் பாராநின்றோமென்றானிறே.

७. (தி-வாய். 10-8-6) ஐயர் கோற்கீழே வர்த்திக்கவேண்டுமென்று நினைத்திருந்தோம். நடுவிலாய்ச்சிக்கு பரியமில்லாமையாலே போந்தோம். இனிமேலுள்ள நாள் இவர் சிறகின் கீழே வர்த்திக்கப் பாராநின்றோமென்றானிறே.

७. भावनेन कृतज्ञेन धर्मज्ञेन च लक्ष्मण ।

त्वया पुत्रेण धर्मात्मा न संवृतः पिता मम ॥

பாவஜ்ஞேந க்ருதஜ்ஞேந தர்மஜ்ஞேந ச லக்ஷ்மண !

த்வயா புத்ரேண தர்மாத்மா நஸம்வ்ருத்த: பிதா மம. 15-28. 7

இலக்ஷ்மண! குறிப்பறிபவனும் நன்றியுள்ளவனும் தர்மம் தெரிந்தவனுமான பிள்ளையாகிய உன்னால் (நீ பிள்ளையாயிருப்பதால்) தர்ம புத்தியுள்ள என் தகப்பனார் இறக்கவில்லை.

பே—வயா. (பெரிய திருமொழி. 1-2-6) [பாவஜ்ஞேந]—‘க்ரியதாம்’ என்று சொல்லுகிறவரிதே இனையபெருமாள். இப்படிச் செய்யவல்ல நீர் நம்மைக்கேட்டதென் னென்கிறார். பர்ணசாலையைச் சமைத்தவநந்தரம் சொல்லுகிற வார்த்தையிதே. [பாவஜ்ஞேந]—அல்லாதவை சொன்னாலும், தாமும் பிராட்டியுமாய் ஏகாந்தமா யிருக்குமிடங்கள் சமைக்கும்படி இனையபெருமானுக்குப் பெருமாள் அருளிச்செய்யா ரிதே. நெஞ்சாலே நினைக்குமித்தனையிதே. இந்நினைவறிந்து செய்தார். [க்ருதஜ்ஞேந]—அறுபதியிரமாண்டு ஜீவித்த சகரவாத்தி நெடுநாள் மலடுநின்று பிள்ளை பெற்றவனாகையாலே, ‘இவர் என நினைத்திருக்கிறாரோ’ என்று நினைவை ஆராய்ந்தும், ‘இவர்க்கு எத்தாலே என்ன குறை வருகிறதோ’ என்று பொருந்துமிடங்கள் பார்த்தும் அவன் செய்து போருமடைவு அறிவராயிற்று. [தர்மஜ்ஞேந]—நினைவறிந்தா தாலும், செய்து போருமடைவு அறிந்தாலும், தானும் ராஜபுத்திரனானபின்பு ‘எனக்கு மூரிருப்பிடம் வேண்டாவோ’ என்றிருக்குமவனுக்கு இது செய்யவொண்ணாதிதே. அவன்வன்றிக்கே ‘அத்தலையில் தாதர்த்தபமே நமக்கு ஸ்வரூபமானபின்பு பினை அத்தலைக்குறுப்பாகச் செய்து போருமதே நமக்கு வகுத்தது’ என்று அத்தலைக்காகச் செய்யுமதையே தமக்கு கர்த்தவ்ய மென்றிருப்பார். [த்வயேத்யாதி]—தாமுள்ள வன்று தாமுளராய், தர்ம போர்வனவன்றைக்கும் உம்மை வைத்துப் போனாரே என்கிறார். [புத்ரேண]—‘பிதா’ என்று ஒரு நரக விசேஷமாய், அதில் புகாதபடி நோக்கும் என்றாயிற்று பிதரென்றே பேராகிறது. ஐயர்க்கு நம்முடைய அபிமத ஸித்தியின் றிக்கே பொய்கைதனக்கு மேற்பட நிரயமில்லைபிறே. அவர்க்கு அது விராதபடி நோக்குவதில் னிறே. [தர்மாத்மா]—சகரவாத்தி ப்ரஸ்துதனானவரே நம் ஐயரை ஒப்பிடுகிறோம். அவருமொருவரே! தாம்ருந்தநாள் தாம் வேண்டுவன் எனக்குச் செய்து

தாம் போனவன்று நமக்கு வேண்டுவன செய்கைக்கு உம்மைப் பெற்றுத் தண்ணீர்ப்பந்தல் வைத்துப்போவதே! [மம]—இருவருக்கும் பிரதவானமை ஒத்திருக்கச் செய்தே 'மம' என்கிறாராயிற்று. அவர் நமக்குச் செய்யுமவை நீரிருந்து செய்கையாலே நாம் அவரை இழந்திலோம். நீரிழந்திராகிலித்தனையிதே. 'அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி' என்கிறவிடத்திலே சேஷியுடைய வ்யாபாரமும் புகாதாகில் 'ஸர்வம்' என்ன வொண்ணுதிதே.

சு. (தி—வாய். 5-4-8) [பாவஜ்ஞேந]—ஸ்ரீபர்ணசாலை சமைக்கும்போது இனியபெருமாள், ரிஷிகளுக்கு ஓலக்கம் கொடுத்திருக்குமிடம் பண்ணும்படியும், அக்ரிசாலை சமைக்குமிடமும் இவையிதே பெருமானருளிச் செய்வது. பிராட்டியும் தானும் ஏதாந்தமாக விருக்கும்படிகள் இவருடன் தாம் அருளிச்செய்யாரே. அவையடையக் கருத்தறிந்து செய்வாராயிற்று. அவர் தூது செய்கண்கள் கொண்டு ஒன்று பேசினால், இவரும் செவிக் கண்ணாகக்கேட்டுச் சமைக்குமித்தனை. [கருதஜ்ஞேந]—வருந்தி இவர் நினைவைப் பின் சென்றமாத்ரமன்றிக்கே, அறுபதினாயிரமான்டு மலடுநின்று பிள்ளைபெற்ற சக்ரவர்த்தி பெருமானுக்குப் பொருந்துமிடம் பார்த்து மாளிகை சமைத்து முன்பு செய்துபோந்த கட்டளைகளறிந்து அப்படியே செய்தாராயிற்று. [தர்மஜ்ஞேந]—இதுதான் தம்பியாயிருந்து இப்படிச்செய்தார் என்று குணமாகையன்றிக்கே, இது கர்த்தவ்யம் என்று செய்தார்; 'உஜ்ஜீவந ஹேதுவான அநுஷ்டேய தர்மமிது' என்று செய்தார். [த்வயா புத்ரேண]—போன ஐயர்க்கு நீரயநில்தாரகர் நீரேயிதே. 'நாமுள்ளதனையும் இவருடைய ரக்ஷணமிப்படி செல்லுகிறது. நமக்குப் பின்பு இவர்க்கு ரக்ஷகர் ஆர், என் செய்யக்கடவது' என்று இதுவேயாயிற்று அவர்க்கு எப்போதும் நெஞ்சாரல். அவர் செய்யுமவற்றை நீர் செய்கையாலே அவர்க்கு துக்க நிவர்த்தகர் நீரேயிதே. [தர்மாத்மா]—ஐயருமொருவரே! தான் பரமதார்பிகர் கிடர். தாயிருந்த நாளும் நமக்கு வேண்டும் டக்ஷணங்கள் பண்ணி, தாம்போன நாளைக்கும் தண்ணீர்ப்பந்தல் வைப்பாரோபாதியும் வைத்துப்போவதே! [நஸம்வ்ருத்த: பிரதாமம]—நாம் ஐயரை இழந்திலோமிதே, நீரிழந்திராகிலித்தனையிதே.

௨. अत्यन्तसुखसंयुतः सुकुमारः सुखोचितः ।

कथं न्वपररात्रेषु सरयूमवगाहते ॥

அத்யந்தஸுகஸம்வ்ருத்த: ஸுகுமார: ஸுகோசித:

கதம் ந்வபரராத்ரேஷு ஸரயூமவகாஹதே. 16-30.

3

மிக்க ஸுகத்துடன் வளர்ந்தவரும் மெல்லிய சரீரமுடையவரும் ஸுகத்திற்கே தகுதியுள்ளவருமான (பரதர்) ராத்திரியின் சிற்பகுதிகளில் எப்படி ஸரயூ நதியை (நதியில்) ஸ்நானம் பண்ணுகிறாரோ?

பே—வயா. (திருவிருத்தம். 24) [அத்யந்த ஸுகஸம்வ்ருத்த:]—சக்ரவர்த்தி அறுபதினாயிரம் ஸம்வத்ஸரம் மலடு நின்று பெற்றவனாகையாலே அவன் கொண்டாடின ஸுகமிதே உம்முடைய ஸுகம். நீர் கொண்டாடப்பட்ட ஸுகமிதே இவனுடைய ஸுகம். [ஸுகுமார:]—உம்முடைய கண்ணுலேபார்க்கவும் பொருத ஸௌகுமார்யம். [ஸுகோசித:]—உம்மோடு கலவிக்கு உசிதனத்தனை யல்லது பிரிவுக்கு உசினன்றிதே. [கதம்நு]—தன்படியே என்று நினைக்கிறார். பிரிவில்லாமையாலே தமக்கு நீர் குளிருகிறபடியாலே சுடுமென்றறியாதே குளிருமென்றஞ்சுகிறார். [அபரராத்ரேஷு]—அகாலத்திலே போவானென்னென்னில், புதிசாக வைதவ்யம் வந்தவர்கள் ஆள்கிளம்புவதுக்கு முன்னே மனிதர் முகத்திலே விழியாமே போமாபோலே 'கைகேயி மகன்' என்றும், 'இவனுலேயிதே இப்படி புகுந்தது' என்றும் சொல்லுமதற்கஞ்சி. [ஸரயூமவகாஹதே]—நீரிலே முழுகினால் தடவி எடுக்கவேண்டும்படி.

९. न तेऽम्बा मध्यमा तात गर्हितव्या कथञ्चन ।

तामेवेक्ष्वाकुनाथस्य भरतस्य कथां कुरु ॥

நதேம்பா மத்யமா தாத ! கர்ஹிதவ்யா கதஞ்சந,
தாமேவேக்ஷ்வாகுநாதஸ்ய பரதஸ்ய கதாம் குரு. 16-37.

9

அப்பனே உன்னால் நடுத்தாயார் (கைகேயி) ஒரு விதத்திலும் நிர்திக்கத்தக்கவ
ளல்ல. இக்ஷ்வாகு வம்சத்திற்கு பதியாகிய பரதனுடைய அந்த வார்த்தையையே
பண்ணு (சொல்லு).

நடு. (தி—வாய். 9-1-4) இனையபெருமாள், கைகேயியுடைய படிகளை அநுஸந்
தித்து 'ஆத்மகாமாஸ்தா சண்ட க்ரோதநாப்ராஜ்ஞமாநிநீ' என்றப்போலே சிலவற்
றைச் சொல்ல, வாராய் பிள்ளாய், நீதானிவையெல்லாம் சொல்லுகிறது நடுவிலாய்ச்
சியையே; [நதேம்பா மத்யமா தாத கர்ஹிதவ்யா கதஞ்சந]—ஒருபடியாலும் நீ அவளை
இவ்வார்த்தை சொல்லக்கடவையல்ல. [தாமேவ]—வேணுமாகில் கைகண்ட மருந்
தைச் செய்யப்பாராய். [இக்ஷ்வாகு நாதஸ்ய பரதஸ்ய]—ஐயரோ பொகட்டுமுடிந்து
போனார். நாம் பொகட்டுப் போந்த ராஜ்யத்தை இக்குடியில் மர்யாதை குலையாதபடி
யாக நோக்கிக்கொண்டு கிடந்த பிள்ளை பரதனன்றோ இக்குடிக்கு நாதன். [பரதஸ்ய
கதாம் குரு]—நாநீர் வரும்படியான வார்த்தை சொல்லப் பாராய்.

१०. कदा न्हं समेष्यामि भरतेन गहात्मना ।

शत्रुघ्नेन च वीरेण त्वया च रघुनन्दन ॥

கதாந்வஹம் ஸமேஷ்யாமி பரதேந மஹாத்மநா,
சத்ருக்நேந ச வீரேண த்வயாச ரகுநந்தந. 16-40.

10

ரகுலபுத்ரானகிய லக்ஷ்மணா! மஹாத்மாவான பரதனோடும் சத்ருக்நனோடும்
ஞான உன்னோடும் எப்பொழுது கூடப்போகிறேனோ?

நடு. (தி—வாய். 2-4-1) ஸ்ரீபரதாழ்வானோடும் ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வானோடும் கூடப்
பெருத கிழிக்குறையாலே, கூடநிற்கிற இனையபெருமானோடும் கூடிற்றாய்த் தோற்றிற்
றில்லையிறே பெருமானுக்கு.

११. विभीषणस्तु धर्मात्मा न तु राक्षसचेष्टितः ।

विप्रीक्षणस्तु தர்மாத்மா ந து ராக்ஷஸசேஷ்டிதஃ. 17-24.

11

விபீஷணனோ தர்மபுத்தியுள்ளவன், ராக்ஷஸவ்யாபாரமுள்ளவனல்ல.

நடு. (தி—வாய். 5-3-4) [விபீஷணஸ்து தர்மாத்மா]—இவன் இக்குடியிலுள்
ளார்படியல்லன்; இவனுக்கு வாசியுண்டு; அந்த வாசிதன்னைச் சொல்லுகிறது—'தர்
மாத்மா' என்று. 'மறக்குடியறஞ் செய்யக்கெடும்' என்றதிறே. [நது ராக்ஷஸ
சேஷ்டிதஃ]—ஜாதி மாத்ரமே இவன் பக்கலுபஜிவிக்கலாவது.

१२. तं दृष्ट्वा शत्रुहन्तारं महर्षीणां सुसावदम् ।

बभूव हृष्टा वैदेही भर्तारं परिष्वजे ॥

தம் த்ருஷ்ட்வா சத்ருஹந்தாரம் மஹர்ஷீணாம் ஸுகாவஹம்,
பபூவ ஹ்ருஷ்டா வைதேஹி பர்த்தாரம் பரிஷஸ்வஜே. 30-31.

12

சத்ருக்களைக் கொன்றவரும் மஹர்ஷிகளுக்கு ஸுகத்தை உண்டுபண்ணினவருமான அந்த ராமனைப் பார்த்து ஸந்தோஷ முள்ளவளாக பர்த்தாவாகிய ராமனை ஆலிங்கனம் செய்துக்கொண்டாள்.

பூநீபட்டர் வ்யாக்யாநம். (திருநெடுந்தாண்டகம். 21-பாட்டு) ராக்ஷஸ வேட்டையாடின பெருமானுடைய யுத்தாயாஸச்ரம் பரிக்லிந்தமான திருமேனியிலே ராக்ஷஸ சரவ்ராத வ்ரணரோப திவ்யௌஸ்தமான காடாலிங்கநத்தைப் பண்ணி பிராட்டி ஸத்தை பெற்றாளென்கிறது. [தம்]—ராக்ஷஸபூயிஷ்டமான தேசத்தில் உன்னைக் கொடுபோக அஞ்சவேனென்றவரை. [தம்]—‘ஸ்த்ரீயம் புருஷ விக்ரஹம்’ என்று பிராட்டியாலே ஆண்கள் முன்பாக ஏவுண்டவன்று தொடங்கி திருவுள்ளத்திலே கறுவியிருந்து பதினாலாயிரம் ராக்ஷஸரையும் ஆழிமுழையாகத் தறித்து ரக்தவெள்ளத்தே மிதக்கவிட்டுப் பிராட்டியைப் பிடித்துக்கொண்டு சேவகத்தை முதலித்துக்காட்டியருளினவரை. [தம்]—‘ஆதித்ய இவ தேஜஸ்வீ’ இத்யாதியாலே வீரப்பாட்டுக்குச் சிறுவிரல் முடக்கும்படி அவதீர்ணரானவரை. [தம்]—படுக்கைத்தலையிலே விடுபுவிழுந்து திருமேனி சிவக்கும்படியான ஸௌகுமார்யத்தையுடையவரை. [தம்]—உகப்பலையே அடுத்துப்பார்க்கில் ராகமான தேஜஸ்ஸு கொலையும்படியான திருமேனியுடையவரை. [தம்]—வீரபூநீபரிணயமான மணக்கோலத்தோடே தர்சந்யமான ஸௌகுமார்பாதிசயத்தையுடையவரை. [தம்]—ரிஷிகளுக்குப்பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞைகடலோசையாகாதபடி அது செய்து தலைக்கட்டுகையாலே பூர்ண மனோரதரானவரை. [சத்ருஹந்தாரம்]—ரத்நகசிதமான பொன்னரி மலைபோலே சத்ருசரவ்ராதவ்ரணங்கிதமான திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தையுடையவராயுள்ளவரை. [தருஷ்ட்வா]—ஆதபாபி பூதருடைய சீதளதடாக ப்ரவேசம்போலே ராக்ஷஸநிகராபிபூதமான திருமேனியைத் தன் பூர்ணகடாக்ஷமாகிற ஹிமஜலத்தாலே வழிய வார்த்து. ‘சத்ருஹந்தாரம்’ என்றது ப்ரதிபக்ஷநிரஸநத்தால் வந்த புகருடைமை. ஸர்வபூதஸுஹ்ருத்தான ஸர்வேச்வரனுக்கு ப்ரதிபக்ஷமுண்டோவென்னில், ‘ஜ்ஞாநீ த்வாத்மைவ மே மதம்’—‘மம ப்ராணாஹி’ ‘பத்தர்’ இத்யாதிப்ரக்ரீயையாலே ஆச்ரித விரோதிகளே தனக்கு விரோதிகளா மித்தனையிதே. [மஹர்ஷீணாம் ஸுகாவஹம்]—யுத்தாரம்பம் தொடங்கி ‘கிம் பவிஷ்யதி’ என்று வயிறு பிடித்து துக்கிதராயிருந்த மஹர்ஷிகளுடைய பயம் தீர சத்ருக்களைக் கட்டடங்கக் கொன்றுவிட்டு அவர்களுக்கு ஸுகாவஹராயுள்ளவரை. [மஹர்ஷீணாம் ஸுகாவஹம்]—தம்முடைய போஷ்யகுடும்பத்துக்கு ஸுகத்தைப்பண்ணி, தம்முடைய ஸத்தைக்கு ஆபாதகமானவரை. [பபூவ]—மாலையும் மணமும்மோலே அத்யந்தஸுகுமாரமான விக்ரஹத்தையும் ஸ்வபாவத்தையுமுடையவராயிருக்கிற பெருமாள், கடிகமான காத்ரங்களையும் ஸ்வபாவங்களையுமுடைய முரட்டு ராக்ஷஸரோடே யுத்தம் ப்ராரம்பித்த போதே தொடங்கி ப்ரேமாதிசயத்தாலே ஸத்தை மாண்டு கிடந்த பிராட்டி, திருமேனியிலே ஒரு திங்கின்றியிலே நின்ற பெருமானைக் கண்டு ஸத்தை பெற்றாளென்கிறது. [ஹ்ருஷ்டா]—தர்மியுண்டானால் தர்மம் பிறக்கக் கடவதிதே. ராமஸௌந்தர்யத்தை முழுக்கக் கண்டு திருவுள்ளத்தில் பிறந்த களிப்புப் புறவெள்ள மிட்டபடி. [வைதேஹீ]—ஐயர் வயிற்றிலே பிறந்திலேனாகில் நமக்கு இந்தப் பேறில்லையிதே. [வைதேஹீ]—இக்குடியில் பிறந்திலேனாகில் பெருமாள் என்னைக் கைப்பிடியாரே. [வைதேஹீ]—இந்நிலத்தில் பிறந்திலேனாகில் எனக்கு இவ்வில்லோட்டை ஸௌப்ராத்ரம் கிடையாதே; அவ்வில்லோட்டை ஸௌப்ராத்ரம் இல்லையாகில் வீர்யசுல்கமான இவ்வாகாரம் கூடாதே. [வைதேஹீ]—தனுர்பங்கமாத்நிரத்திலே என்னை யும் தம்முடைய வம்சத்தையும் பெருமானுக்கு அடியையாக எழுதிக்கொடுத்த ஐயர், இற்றை நாளை ஆகாரம் கண்டால் என்படுகிறாரே! [வைதேஹீ]—‘பும்ஸாம் த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரிணம்’ என்கிறபடியே ஸர்வலோகாகர்ஷகமான இந்நிலையை ஐயரை ஒழிய நான் காண்பதே என்று பித்ருஸ்ம்ருதி பண்ணுகிறாள். [பர்த்தாரம்]—பாணிக்ரஹணவேளை தொடங்கி பதித்வப்ரதிபத்தி பண்ணிப்போந்தேன்; இப்போ

திறே தாத்வர்த்தம் ஜீவித்தது. [பரிஷஸ்வஜே]—ஸஸ்வஜே—ஆலிங்கனம் பண்ணினான், [பரிஷஸ்வஜே]—பூர்ணமாகத்தழுவினான். [பரிஷஸ்வஜே]—பர்யாப்தமாகத்தழுவினான். [பரிஷஸ்வஜே]—திருமேனியில் தழும்புமாறுமளவும் தழுவினான். [பரிஷஸ்வஜே]—சரவ்ரணங்களால் வந்த தழும்பு மாறுமளவும் திருமுலைத்தடத்தாலே வேது கொண்டாள். தான் கைகண்ட மருந்திறே சரவ்ரணங்களுக்கு ஆலிங்கனம். ஒளஷதமாமிடத்தில் ஐந்துடன் ஐந்நாரோடு வாசியிலையே. அந்தரங்கர் உள்ளூற எய்த புண்ணுகு மருந்தான இது தோல்புரையே எய்தபுண்ணுக்கும் மருந்தாகச் சொல்லவேண்டுமோ என்றிருந்தாள். ஒரு கொடியாகில் ஒரு கொள்கொம்பைத் தழுவி யல்லது நில்லாதினே. [பரிஷஸ்வஜே]—நித்யஸம்யோகஸ்திதிருபமான பர்த்தருத்வாகாரம் ஒரு கொள்கொம்புக்கு உண்டானால் ததாதாரமாகப்படர்ந்து அத்தை மூடி அக்கொள்கொம்பைச் சிரப்பித்துக் கொண்டாலல்லது கொடிக்கு ஸ்வரூபமில்லையினே. [பர்த்தாரம் பரிஷஸ்வஜே]—‘பர்த்தாரமவலம்பயைவ பார்யாயா: ஸ்திதிரிஷ்யதே, அவலம்பய த்ருமம் வல்லி த்வேததே நவிநா த்ருமம்’ என்னுமாபோலே.

‘தம்’ என்கிற பதம் பெருமானுடைய ஸர்வாதாரத்வத்தைக் காட்டுகிறது. ‘த்ருஷ்ட்வா’ என்கிற பதத்தாலே பெருமானுடைய ஆகாரங்களையெல்லாம் நேராகக் காணவல்லான் பிராட்டி என்கிறது. ‘சத்ருஹந்தாரம் மஹர்ஷீணாம் ஸுகாவஹம்’ என்கிறவற்றால் தன்னோடு குடல்துடக்குண்டான் சேதநர்க்கு அநிஷ்டநிவ்ருத்தியும் இஷ்டப்ராப்தியும் பண்ணினபோதல்லது அவரைக் காணக் கண்ணில்கை என்கிறது. ‘பபூவ’ என்கிறவித்தால் அவரைக் கண்டு ஸத்தை பெற்றுள்ளென்கிறது. ‘ஹ்ருஷ்டா’ என்கிற பதத்தாலே தர்மி உண்டானவாறே தர்மம் குடிபுகுந்ததென்கிறது. ‘வைதேஹி’ என்ற பதத்தாலே ஹேதுபூதர்பக்கல் உபகாரஸ்ம்ருதி சொல்லுகிறது. ‘பர்த்தாரம்’ என்று ‘பிதூர்தசகுணம் மாதா’ என்று புத்ரரக்ஷணத்தில் உகப்பாலே புருஷகாரத்வம் சொல்லுகிறது. ‘பரிஷஸ்வஜே’ என்று ஆச்ரிதரக்ஷணத்தால் வந்த உகப்புக்குப் போக்குவிடு ஆலிங்கனமாய், அதுதான் பரமப்ரயோஜனமென்கிறது. இத்தால் வீரபத்ரி அகப்பட்ட வீரக்கோலம் சொல்லிற்று.

சுரு. (தி—வாய். 3-5-4) [தம் த்ருஷ்ட்வா]—ப்ரணயதாரையில் ரஸிகத்வமே யாயிற்று முன்பு கண்டு போந்தது; அந்த போகத்துக்கு விரோதிகளானவற்றைப் போக்கவல்லர் என்று கண்டது இன்றுயிற்று. வேட்டைக்குப் போனால் இன்ன துஷ்டம்ருகத்தைக் கொன்றார். இன்ன ராக்ஷஸனைக் கொன்றார் என்று கூடப் போனவர்கள் சொல்லக் கேட்குமத்தனை முன்பு; அவ்வளவன்றிக்கே கண்ணிலே கண்டது இன்றுயிற்று. [சத்ருஹந்தாரம்]—தம் திருமேனியில் ஒரு வாட்டம் வாராமே எதிரிகளை நோவுபடும்படியாக, அம்போடே வெட்டோடே போகாமே எதிரிகளை முதலற மாய்த்து வந்தவரை. [மஹர்ஷீணாம் ஸுகாவஹம்]—பார்யைபக்கல் முன் பெருகைக்கு ப்ரஜையை எடுத்துக்கொண்டு போவாரைப்போலே ரிஷிகளுக்கு விரோதிகளான ராக்ஷஸர்களைக் கொன்று, பிராட்டியை அணைக்கைக்கு அது பச்சையாக வந்தார். [பபூவ]—ராக்ஷஸருடைய க்ரௌர்யத்தையும் அநுஸந்தித்து ‘என்புகருகிறதோ’ என்று ‘ஸத்தையில்கை’ என்னும்படியிருந்தவள் வெற்றியோடே கண்டு உள்ளானாள். [ஹ்ருஷ்டா]—தர்மியுண்டானால் தர்மங்களும் உண்டாமினே. [வைதேஹி]—வீரவாசி அறியுங்குடியிலே பிறந்தவளென்னுதல்; அன்றிக்கே ஒரு வில்கை முறிக்க என்னைக் கொடுத்த எங்கள் ஐயர் தனியே நின்று பதினாலாயிரம் ராக்ஷஸரைக் கொன்ற வீரவாசியைக் கண்டாராகில் என்படுவரோ என்று அவரை நினைத்தாளாகவுமாம். [பர்த்தாரம்]—‘தாரா: பித்ருக்ருதா:’ போலே ‘ஐயர் நீர்வார்த்துக் கொடுத்தவர்’ என்று விரும்பிப் போந்தாள் முன்பு; இப்போதாயிற்று ஆண்பிள்ளை என்று அணைத்தது. ‘ஸத்ரியம் புருஷ விக்ரஹம்’ என்றவளினே. [பரிஷஸ்வஜே]—யுத்தவடுவுள்ள வீடமெங்கும் திருமுலைத்தடத்தாலே வேதுகொண்டாள்.

௪௫. (தி—வாய். 6-10-4) [தம் த்ருஷ்ட்வா]—வெறும்புறத்திலே ஆலத்தி வழிக்கவேண்டும்படியான அழகையுடையவரை, எதிரிகளைவென்ற வீரக்கோலத் தோடே கண்டாள். [சத்ருஹந்தாரம்]—தம் திருமேனியிலே ஒருவாட்டம் வாராமே, அவர்களைக் குற்றயிராக்கிவிடுவதும் செய்யாதே, துண்டித்து அடுக்கினவரை. முன்பு திருவயோத்யையிலிருந்த நாள், இவர் வேட்டைக்குப் போனவிடத்தே இன்னபடியு மின்னபடியும் பொருதார் இன்னபுலியைக் குத்தினார் இன்ன எரிமத்தைக் குத்தினார் என்றப்போலே பந்துக்கள் சொல்லக்கேட்குமத்தனையிதே. இங்கு பூசலுக்குப் புகுகிற போதே பிடித்து மேலுள்ள வயாயரங்களடங்கலும் கண்டாள். [மஹர்ஷீணம் ஸுகாவஹம்]—ரிஷிகளுடைய விதேரதிகளைப் போக்கி அவர்களுக்குக் குடியிருப்புப் பண்ணிக்கொடுத்தவரை. தங்கள் தபோபலத்தாலே வெல்லலாயிருக்க, தங்கள் பரத் தைப் பெருமாள் தலையிலே பொகட்டு முறையுணர்ந்துகொண்டிருக்குமவர்களுக்கு, 'கர்ப்பபூதாஸ்தபோதநா' தந்தாம் கைம்முதலழிய மாறாதேயிருக்குமவர்கள். தபோ தநராயிருக்கச் செய்தே கர்ப்பபூதராயிருப்பார்கள் தந்தாமுக்கென்ன இயற்றி உண்டா யிருக்கச் செய்தே: கர்ப்பாவஸ்தையில் ஐநரி அறிந்து ரக்ஷிக்குமத்தனையிதே. அப் படியே அவனே அறிந்து ரக்ஷிக்கவிருக்குமவர்கள். அநுகூலரக்ஷணமும் ப்ரதிகூல நிரஸமும் இவனுக்கு ப்ரியமாகச் செய்யுமவையிதே. [பபூவ]—பதினாலாயிரம் முரட்டு ராக்ஷஸரோடே தனியே நின்று பொருகிற வித்தைக் கண்டஞ்சி 'இதென்னாய் வினையுமோ' என்று ஸத்தை அழிந்துகிடந்தாள்; இப்போதுள்ளானாள். 'பூஸத்தா யாம்'. [ஸ்ருஷ்டா]—ஸத்தை உண்டானால் உண்டாமதுமுண்டாயிற்று. [வைதேஹி]—உபாத்யாயர்கள் பெண்பிள்ளைகளுக்குச் செவியெற்றாலே ஒத்துப் போயிருக்குமாபோலே. வீரவாசியறியுங்குடியிலே பிறந்தவளிதே. ஒரு வில்லு முறித்த விதுக்கு உகந்து என்னைக்கொடுத்த எங்கனையர், பதினாலாயிரம் பேரைத் தனியே நின்று முடித்தவித்தைக்கண்டாலென்புகிறார் தான். [பர்த்தாரம்]—முன்பு இவர் ஸுகுமாரராகையாலே 'குழை சரக்கு' என்றும் 'ஐயர் நம்மை இவர்க்கு நீர்வார்த்துக் கொடுக்கையாலே நாம் இவர்க்கு சேஷம்' என்றும் அணைத்தாளத்தனை. ஆண்பிள்ளை என்று அணைத்தது இப்போது. [பரிஷஸ்வஜே]—ராவணஸமரம், அவன் மதித்த வீரதையுடையராயிருப்பார் பதினாலாயிரம் பேரும் விட்ட அம்புகளடங்கலுமிவர் மேலேபட்டு, கண்டவிடமெல்லாம் யுத்தவடுவாயிதே திருமேனி கிடக்கிறது. அவ்வோ விடங்கள் தோறும் திருமுலைத்தடத்தாலே வேதுகொண்டாள்.

१३. तौ वनानि गिरिश्च सरितश्च सरांसि च ।

निखिलेन विचिन्वानौ सीतां दशरथात्मजौ ॥

தேன வநாநி கிரீம்சைவ ஸரிதச்ச ஸராம்ஸி ச.

நிகிலேந விசிங்வானௌ ஸீதாம் தசரதாத்மஜௌ. 61-21.

13

அந்த தசரதபுத்தர்களான ராமலக்ஷ்மணர்கள் ஸீதையைக் குறித்து காடுகளையும் மலைகளையும் ஆறுகளையும் தடாகங்களையும் முழுமையும் தேடுகிறவர்களாகக் கொண்டு (அந்த ஸீதையை அடையவேயில்லை.)

௪௫. (தி—வாய். 2-1-4) [ஸீதாம்]—'தேடிக்கண்டிலோம்' என்று ஆறியிருக்க லாம் விஷயமன்று. [தசரதாத்மஜௌ]—தேடப்பிறந்தவர்களல்லர்.

१४. असिन्मया साध्विमुदारशीला शिलातले पूर्वमुपोपविष्टा ।

कान्तसिता दक्ष्मण जातहासा त्वामाह सीता बहुवाक्यजातम् ॥

அஸ்மிந்மயா ஸாத்விமுதாரசீலா சிலாதலே பூர்வமுபோபவிஷ்டா,

காந்தஸிதா லக்ஷ்மண ஜாதஹாஸா த்வாமாஹ ஸீதா பஹுவாக்யஜாதம். 63.12.

ஓ லக்ஷ்மணா! கம்பீரமான ஸ்வபாவமுடையவனும் அழகிய புன்சிரிப்புள்ளவனும்
மான ஸீதையானவள் முன் என்னோடுகூட இந்த கற்பாறையில் நெருங்கி உட்கார்ந்து
கொண்டவளாய் பரிஹாஸச் சிரிப்பு உண்டானவளாய் உன்னை (உன்னோடு) அனேக
வார்த்தைகளை பலவிதமாக சொன்னாள்.

பே—வ்யா. (பெரிய திருமொழி. 2-7-7) முன்பு தாமும் பிராட்டியுமாய் ஜலக்ரீ
டாதிகள் பண்ணி ஸரஸமாகப் பரிமாற்றிற்றோரிடத்திலே, பிராட்டியைப் பிரிந்து தாமும்
இனையபெருமானுமாய்த் தேடிக்கொண்டு வாரா நிற்கச்செய்தே அவ்விடத்தைக் கண்டு
இனையபெருமானைப் பார்த்தருளிச்செய்கிறார்—[அஸ்மிந்]—இப்படி வெறுந் தரையா
யிருக்கிற விடத்திலே காண் அன்றும் நாம் எடுப்பு எடுத்தது. [மயா ஸார்த்தம்]—
ப்ரணயதாரையில் தம்மைத் தாம் சால மதித்திறையிருப்பது. நாமும் கூடக் காணவந்த
சோழரோபாதியாகக் கடக்க நிற்கும்படி அவளுடைய அளவுடைமையும் விதத்தமாகப்
பரிமாறினபடியும் காண். [உதாரணம்]—படைவீட்டிலிருந்த நான் மாமனார் மாயி
யார்க்குக் கூசிச் சிறிது படிவிடுவாரோபாதி அளவுபடவாயிற்று போகம் செல்லுவது;
இப்போது அவ்வளவன்றிக்கே ஏகாந்தஸ்தலமாகையாலே தன்னை முற்றாட்டாக ஸர்வ
ஸ்வதானம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தாளாயிற்று. [சிலாதலே பூர்வம்]—ஜலக்ரீடை
பண்ணுகிறதோரிடத்திலே சிலாதலமாய், இளைத்தவிடத்திலே அதிலே ஏறுவதாகப்
பெருமாள் முற்கோலிக் கணிசிக்க, 'ப்ரேக்ஷிதஜ்ஞாஸ்து கோஸலா?' என்கிற அதிலே
யும் ஒரு ஸம்பந்தமுண்டிறே இவளுக்கு; அதை இவருடைய இங்கிதாதிகளைக் கொண்
டறிந்து இவரை இளைப்பிக்க வேணு மென்று பார்த்து, பெருமானேறுவதாகக் கணி
சித்த துறையை அடைத்துக் கொண்டிருந்தாள். [உபோபவிஷ்டா]—அப்படியா
யிருக்குமிதே என்கும். [காந்தஸ்யிதா]—வெறும்புறத்திலே தானே துவக்கவல்லவள்;
முறுவலைச் சேர்ந்தாற்போலேயாயிற்று முகந்தானிருப்பது. அதுக்கு மேலே அப்
போது பிறந்த வெற்றியாலே ஜாதஹாஸையானாயிற்று. [த்வாமாஹ]—இதுக்கு
முன்பு தொடங்கின கார்யத்தில் தலைக்காட்டாதே மீளும்நிலையிறே பெருமாள்;
இதொன்றும் தலைக்கட்டப் பெற்றதில்லை; அத்தாலே லஜ்ஜித்துக் கவிழ்த்தலையிட்டார்
பெருமாள். அவரைவிடா, இவரைப் போரப்பொலிய சொல்லிக்கொண்டாடும் இனைய
பெருமாள் முகத்தைப் பார்த்தாள்; 'பாரீரோ தம்பியீர், நீங்கள் நினைத்ததெல்லாம்
தலைக்கட்டினிகோளிறே. நீங்கள் வல்லவலிய ஆண்பிள்ளைகள். நாங்கள் பெண்
பெண்டுகள். நீங்கள் வேட்டைக்கும் வீணைக்கும்போய் வ்யாபரிக்குமவர்கள். நாங்கள்
விடுவிட்டுப் புறப்பட்டறியோம். உங்களுக்கு நினைத்தவகைகளெல்லாம் தலைக்
கட்டலாமிறே. உங்கள் தமையனார் வென்றாரிறே' என்று பஹுமுகமாகக்கொண்டு
வார்த்தை அருளிச்செய்தாளாயிற்று.

१५. पुरेव मे चारुदतीमनिन्दितां दिशन्ति सीतां यदि नाद्य मैथिलीम् ।

सदेवगन्धर्वमनुष्यपन्नं जगत्सैल परिवर्त्याम्यहम् ॥ 64-76.

புரேவ மே சாருததீமநிந்திதாம் திசந்தி ஸீதாம் யதி நாத்ய மைதிலீம்,
ஸதேவகந்தர்வமநுஷ்யபந்நகம் ஜகத் ஸசைலம் பரிவர்த்தயாம்யஹம்.

அழகிய பற்களையுடையவனும் குற்றமற்றவனும் ஜநகமஹாராஜரின் புத்ரியு
மாகிய ஸீதையை இப்போது என்பொருட்டு முன்போல கொடுக்கமாட்டார்களே
யாகில் நான் தேவர்கள், கந்தர்வர்கள், மனிதர்கள், ஸர்ப்பங்கள் ஆகிய இவர்களோடு
கூடியதும் மலைகளோடு கூடியதுமான உலகத்தை அழித்துவிடுகிறேன், அல்லது
மாற்றிவிடுகிறேன்.

பே—வ்யா. (பெரிய திருமொழி. 3-1-7.) [புரேவ மே சாருததீமநிந்திதாம்]—
மாயாம்ருகத்தின் பின்னே போவதுக்கு முன்பு இம்மானைப் பிடித்துத் தரவேணும்'

என்ற முறுவலோடே கொடுவந்து காட்டிறநிலர்களாகில். [அநிந்திதாம்]—அவனைப் பெருமையாலே ஜகதுபஸம்ஹாரம் பண்ணினாரென்றால், அவளுக்காக இது செய்த விடம் தப்பச்செய்தார் என்னவல்லாருமுண்டோ. 'யுக்தமித்யேவ மேமதி' என்னுமித் தனையாகாதே. பிராட்டியை உள்ளபடியெல்லாமறியாத எனக்கும் இருந்தபடி இது. இனி இவளை உள்ளபடி அறிவார் என் நினைந்திருப்பார்களோ.

१६. राज्याङ्गो वने वासः सीता नष्टा हतो द्विजः ।

ईदृशीयं ममालक्ष्मीर्निर्दहेदपि पावकम् ॥

ராஜ்யாங் ப்ரம்சோ வகேவாஸஃ ஸீதா நஷ்டா ஹதோ த்விஜஃ

ஈத்ருசீயம் மமாலக்ஷ்மீர்நிர்தஹேதபி பாவகம். 67-25.

16

ராஜ்யத்தினின்றும் நழுவுதல், காட்டில் இருப்பு; ஸீதை காணப்படவில்லை; ஜடாயுபுகழி கொல்லப்பட்டது; இவ்விதமுள்ள என்னுடைய இந்த துர்ப்பாக்கிய நிலைமை அக்நியைக்கூட கொளுத்திவிடும்.

சுரு. (தி—வாய். 49-1) இவர்கள் படுகிற க்லேசத்தைக் கண்டு தன் க்ருபையாலே அவனெடுக்கக் கைகீட்டினவரிடத்திலே படுகிறபாடிதே இது. திருவபிஷேகம் பண்ண நாளிட்டவாறே, 'ராஜ்யமெனக்கு வேணும்' என்றார்கள் சிலர். அதை இழந்தால் படைவீட்டிலே இருக்கப் பெற்றதாகிலுமாயிதே. 'என்மகன் ராஜ்யம் பண்ணவேண்டா, பிசைஷப் புக்காகிலும் என் கண்வட்டத்திலே இருக்கவமையும்' என்றாரிதே ஸ்ரீகௌஸல்யையார். [ஸீதா நஷ்டா]—'பிராட்டியும் தாமுமாய் ஏகாந்தமாக புஜிக்கலாம்' என்று போர, இருவரும் இரண்டிடத்திலேயாம்படியாய் வீழ்ந்தது. [ஹதோ த்விஜஃ]—பிராட்டிக்குத் தனியிடத்திலே உதவப்புக்க பெரிய உடையாரையு மிழ்ந்தது. 'ராஜ்யநாசோ பகர்ஷதி, வநவாஸோ மஹோதயஃ' என்றும் சொல்லிப் போந்தவற்றை இப்போது அநர்த்தமாகச் சொல்லுகிறதென்னென்னில்—'ஆச்ரிதஸம்ச்லேஷத்துக்கும், ரிஷிகளை எடுக்கைக்கும்' என்றிதே போந்தது, அத்தோடே விரோதிக்கையாலே சொல்லுகிறார். பிராட்டியைப் பிரிகையாலும் பெரிய வுடையாரிழவு பலிக்கையாலும் இவற்றுக்கு அடியானவையும் இப்போது அநர்த்தமாகத் தோற்றுகையாலே சொல்லுகிறார். இவ்விரண்டாலும் வரும் துக்கங்களையடைய நினைக்கிறது. [நிர்தஹேதபி பாவகம்]—பிரியாத இளையபெருமானையும் பிரிக்கவும் வற்றாயிதே இருப்பது.

ஆரண்யகாண்டம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

கிஷ்கிந்தாகாண்டம்

१. स तां पुष्करिणीं गत्वा पद्मोत्पलझषाकुलाम् ।

रामः सौमित्रिसहितो विललापाकुलेन्द्रियः ॥

ஸ தாம் புஷ்கரிணீம் கத்வா பத்மோத்பலஜ்ஷாகுலாம்,

ராமஸ்ஸௌமீத்ரிஸஹிதோ விலலாபாகுலேந்த்ரியஃ. 1-1

1

அந்த ராமன் தாமரைப் பூக்களும் கருங்குவளைப் பூக்களும் மீன்களும் நிறைந்த அந்த ஸ்ரஸ்ஸை லக்ஷ்மணனோடு கூடியவனாய் அடைந்து பொறிகள் கலங்கியவனாய் இருந்துகொண்டு பிரலாபித்தான்.

ஈடு. (தி—வாய். 9-9-1) [ஸ:]—பிராட்டியைப் பிரிந்து நடுவே கபந்தன் கையி
லகப்பட்டு நோவுபட்டு நிற்கிற நிலையைச் சொல்லுகிறது. [தாம்]—இப்பிரிவும் ஆற்
ருமையும் இல்லாதாரையும் அழிக்கவற்றாய்த்து. [புஷ்கரிணீம்]—பரப்பு மாறப்
பூத்த பொய்கைகளும் சோலைகளும் மாய் ஜலகரிடைக்கு யோக்யமான தேசமாய்த்து.
பிரிந்து தனியிருப்பார்க்குக் கண்டிகாண்டு காணப்போகாது. [கத்வா]—நினைவின்
றிக்கே யிருக்கச் செய்தே, ம்ருத்யுவினுடைய ஆஸ்யத்திற் புகுவாரைப்போல வந்து
கிட்டிக்கொடுகின்றார். ம்ருத்யுவாகிற பின்பிதானேதென்றால், [பத்மோத்பலஜஷாகு
வாம்]—முகத்துக்கும் கண்ணுக்கும் போலியானவற்றை உடைத்தாயிருந்தது. 'உயர்
தாமரை' செங்கழுநீர் மாதர்கள் வாண்முகமும் கண்ணுமேந்தும்' என்னக்கடவதிறே.
[ராம:]—பிறர்கூப்பிடு தவிர்த்துப் போந்தவராய்த்து. [ஸௌமித்ரிஸஹித:] 'ராக்ஷ
தர்பேண' என்று ஏதேனும்எவிலும் கூட நின்று நோக்கிக்கொண்டு போந்தவரும்
முன்னாக; ஆறு இழியுமவன்மெப்பம் முன்னாக இழியுமாபோலே. [விலலாபாகு
லேந்தரிய:]—அநேகலக்ஷணங்களோடேயாய்த்துக் கூப்பிட்டது.

2. मयूरस्य वने नूनं रक्षसा न हता प्रिया ।

तसानृत्यति रम्येषु वनेषु सह कान्तया ॥

மயூரஸ்ய வநே நூநம் ரக்ஷஸா ந ஹ்ருதா ப்ரியா,

தஸ்மாந்ருத்யதி ரம்யேஷு வநேஷு ஸஹ காந்தயா. 1-40

2

காட்டில் மயிலின் ப்ரியையான ஸ்திரீ ராக்ஷஸனால் (ராவணனால்) அபஹரிக்கப்
பட்டவில்கை. தின்னம். ஆகையால் அழகிய காடுகளில் ஸ்திரீயோடுகூடி ஆடுகிறது.

பே—வ்யா. (பெரிய திருமொழி. 3-6-1) இந்த மயில்களிருந்தவிடத்தில் வந்தி
லவே அபபையல் என்கிறார். இருவராயிருப்பாரெல்லாரையும் தனியாக்கினுன்னேறே
யாயிற்று இருப்பது.

ஈடு. (தி—வாய். 10-3-1) [மயூரஸ்ய]—இருவராயிருப்பாரெல்லாரையும் பிரித்
தானென்றேயிருக்கிறார். மயிலினுடைய பெண்டாட்டியை ராவணன் கொண்டுபோய்த்
திலவே! [வநே]—திருவயோத்தியிலே வந்து பிரித்தானல்லனே, போகத்துக்கு ஏகாந்
தமான காட்டிலேயிறே. [ரக்ஷஸா நஹ்ருதா ப்ரியா]—நீர்மைகொடுக்க அப்படுகுலைக்
காரனால் பிரிக்கப்படாததிது ஒன்றுமேயாகாதே.

3. पञ्चकेसरसंसृष्टो वृक्षान्तरविनिस्तृतः ।

निश्वास इव सीताया वाति वायुर्मनोहरः ॥

பத்மகேஸர ஸம்ஸ்குஷ்டோ வருக்ஷாந்தர விநிஸ்ஸ்குத:
நிச்ச்வாஸ இவ ஸீதாயா வாதி வாயுர்மனோஹர: 1-71.

3

தாமரைப்பூக்களின் தாதுகளோடு சேர்ந்ததும் மரங்களின் நடுவிலிருந்து புறப்
பட்டதும் ஸீதையின் முச்சுக்காற்றைப்போலே மனதைக்கவருகின்றதுமான காற்று
விகிறது.

பே—வ்யா. (பெரிய திருமொழி. 5-3-1) துராலான அம்சத்தைக் கழித்து
பூத்தன்னிலும் ஸம்ஸர்க்கத்துக்கு மேற்பட ஆழ இழியுமதன்றிக்கேயிருக்கை. [வ்ரு
க்ஷாந்தரவிநிஸ்ஸ்குத:]—வெய்யிற்படப்பொருத செல்வாலே சோலைக்குள்ளிப்பாய்த்து
வழி போந்தது.

8. पञ्चसौगान्धिकवहं शिवं शोकविनाशनम् ।

धन्या लक्ष्मण सेवन्ते पम्पोपवनमारुतम् ॥

பத்மஸௌகந்திகவஹம் சிவம் சோகவிநாசநம்,

தன்யா லக்ஷ்மண! ஸேவந்தே பம்போபவநமாருதம். 1-105

4

ஓ. லக்ஷ்மண! தாமரைப் பூக்களுடையவும் செங்கழுநீர் பூக்களுடையவும் வாஸனையைக்கொண்டுவருகிறதும் மங்களகரமாயும் துக்கத்தை நீக்குவதாயுமிருக்கிற பம்பாஸரஸ்ஸின் கரையிலுள்ள பூங்காவுகளினின்றுவரும் காற்றை பாக்கியவான்கள் அநுபவிக்கிறார்கள்.

பே—வ்யா. (நாச்சியார் திருமொழி. 8-2) [பத்மஸௌகந்திகவஹம்]—கலம்பகஞ்சூடுவாரைப்போலே. [சிவம்]—இதின் தனை நன்மையுடையாரொருவருமில்லை. இதுக்கு நன்மை என்னென்னில்—[சோகவிநாசநம்]—நம்மை சித்ரவதம் பண்ணுது; சோகம் மறுவலிடாதபடி பண்ணும்போலேயிராநின்றது. [தன்யா:]—தனமுடையாயிருப்பார் ஷாமத்துக்கு அஞ்சார்களிறே. [ஸேவந்தே]—அஞ்சாமையே யன்றிக்கே, இத்தை அநுபவிக்கைக்கு ஏகாந்தமான ஸ்தலம் தேடாநிற்பார்கள். [பம்போபவநமாருதம்]—‘ஆகரத்தில் நெருப்பு’ என்னுமாபோலே.

நடு. (தி—வாய். 1-4-7) [பத்மஸௌகந்திகவஹம்]—கலம்பகம் சூடுவாரைப்போலே, தாமரையோடை செங்கழுநீரோடைகளிலே சென்று புக்கு, பூவிலிழியில் அதில் வெக்கைதட்டும். என்று மேலெழநின்று அரிமிதியான பரிமளத்தைக்கொய்துகொண்டு வாராநின்றது. [சிவம்]—கலப்பற்றுப்பகந்தென்றலாயிராநின்றது. அதாவது—புறம்பே சிலர்க்கு உடம்புகொடுத்துச் சுணங்கழியாதே தாய்த்தலைத்தென்றலாயிருக்கை. [சோகவிநாசநம்]—நம்மை இனி ப்ராணனோடே வைத்து நலியாதுபோலே இருந்தது. [தன்யா:]—காற்று வாரா நின்றதென்றால், ஏகாந்தஸ்தலம் தேடிப்படுக்கை படுக்கிறவர்களும் சிலரே. [லக்ஷ்மண ஸேவந்தே]—இது எப்போதோ வருவதென்றிருப்பார்கள். [பம்போபவநமாருதம்]—‘ஆகரத்தில் நெருப்பு’ என்னுமாபோலே.

9. शक्रचापनिमे चापे गृहीत्वा शत्रुसूदने ।

சக்ரசாபநிபே சாபே க்ருஹீத்வா சத்ருஸூதநே. 3-9

5

இந்திரன் வில்லுக்கொப்பானவைகளும் சத்துருக்களைக் கொல்லுபவைகளான வில்லுகளை பிடித்துக்கொண்டு (நிற்கின்ற நீங்கள் யாவர்?)

பே—வ்யா. (பெரிய திருமொழி. 1-2-1) உகப்பாரோடு உகவாதாரோடு வாடியற இரண்டுதிறத்தாரையும் அழிக்குமாயிற்று. [சக்ரசாபநிபே இத்யாதி]—இந்தரதனுஸ்ஸுபோலே அநுகூலர்க்கு வைத்த கண்மாராடுதே கண்டுகொண்டிருக்க வேண்டும் படி தர்சனமாயிருக்கும். [க்ருஹீத்வா]—விற்பிடித்த பிடியிலே ப்ரதிகூலர் முடிந்து போம்படியாயிருக்கும். அநுகூலரை அழகாலே அழியச்செய்யும்; ப்ரதிகூலரை அம்பாலே அழியச்செய்யும்.

பே—வ்யா. (பெரிய திருமொழி. 8-1-1) இந்தரதனுஸ்ஸுபோலே எங்களுக்கு சத்ருவான வாலியை நிரஸிக்கைக்குப் பரிகரமுமாயிருந்தது. அநுகூலர்க்கு வைத்தகண் வாங்காதே கண்டு கொண்டிருக்கவேண்டும்படியாய், ப்ரதிகூலர்பிடித்த பிடியிலே மண்ணுண்ணும்படியாயிருக்கும். அதன்றிக்கே, [சாபே]—வில்வலிக்கும்படியை நினைத்தால் [‘ஸ்மரந் ராகவபாணநாம் வில்வதே’] என்னும்படியாயிருக்கும். அழகுக்கு உறுப்பாயிருக்கும் அநுகூலர்க்கு.

६. आयताथ सुवृताथ नाहवः परिघोषमाः ।

सर्वभूषणभूषाहार्ः किमर्थं न विभूषिताः ॥

ஆயதாச்ச ஸுவ்ருத்தாச்ச பாஹவஃ பரிகோபமாஃ,
ஸர்வபூஷண பூஷார்ஹாஃ கிமர்த்தம் நவிபூஷிதாஃ. 3-15

6

நீண்டவைகளும் உருண்டவைகளும் இரும்புலக்கைகளுக்கு ஒப்பானவைகளும் ஸகலஆபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்படத்தக்கவைகளுமான கைகள் ஏன் அவங்கரிக்கப்படவில்லை.

பே—வ்யா. (திருவிருத்தம். 44) [ஆயதா:]—திருவடி வந்த கார்யத்தை மறந்து கவிபாடத்தொடங்கினான்; வந்த கார்யம் முடிந்ததென்று அறிந்தான் அத் தோள்களைக் கண்டபோதே. [ஆயதா:]—ஆஜாநுபாஹு, திருமுழந்தாளளவும் நீண்டு பின்னையும் முடியாதிருக்கை [பாஹவ:]—‘ராமஸ்ய தகழினோபாஹு:’ என்ற கிறபடியே. [ஸர்வபூஷணபூஷார்ஹா:]—அழகிழந்து கிடக்கிற ஆபரணங்களை அலங்கரியாதொழிகிறதென்? [கிமர்த்தம் நவிபூஷிதா:]—இவ்வாபரணங்களின் எழிலைக் கழற்றியிட்டு வைக்கிறதென்? ராஜாக்கள் வெற்றிலை விலக்குதல் பால்குடியோமென்னுதல் செய்வார்கள், ‘இன்ன கோட்டையழித்தாலன்றி’ என்று திரிவாரைப்போலே. ஒன்றுமறியாதே காட்டிலே திரியக்கடவ குரங்குகளுக்கும் அனுபவிக்கும்படி பெருக்காறுபோலே இவ்வெறும் புறத்திலழகைக் கொள்ளாபூட்டிக் கொள்ளுகிறதென்?

७. नानृन्वेदविनीतस्य नायजुर्वेदधारिणः ।

नासामवेदविदुषः शक्यमेव प्रभाषितुम् ॥

நாந்ருக்வேதவிநீதஸ்ய நாயஜுர்வேததாரிணஃ,
நாஸாமவேதவிதுஷஃ சக்யமேவம் ப்ரபாஷிதும். 3-29

7

நிக்வேதத்தில் பயிற்சி பெறாதவனுக்கு இம்மாதிரி அழகாய்ப்பேச முடியாது. யஜுர்வேதத்தை நெஞ்சுள் நிறுத்தாதவனுக்கு, இவ்வாறு அழகாகப் பேச முடியாது. ஸாமவேதமறியாதவனுக்கு இவ்வண்ணம் அழகாய்ப் பேச முடியாது.

பே—வ்யா. (பெரிய திருமொழி. 8-1-1) [நாந்ருக்வேதவிநீதஸ்ய]—அநுஷ்டேயார்த்தப்ரகாசகமான நிக்வேதம் சிசுபிதனானவனுக்கல்லது இப்படி வார்த்தை சொல்லவொண்ணாது. [நாயஜுர்வேததாரிண:]—யஜுர்வேதம் பாடதாரணந்தானே அரிது; அதைத்தரித்தவனுக்கல்லது இவ்வார்த்தை சொல்லவொண்ணாது. [நாஸாமவேதவிதுஷ:]—ஸாமவேதம் காந விசேஷங்களறிய அரிது; அதரிந்தவனுக்கல்லது இப்படி வார்த்தை சொல்ல முடியாது. [சக்யமேவம் ப்ரபாஷிதும்]—இத்கை எல்லாவற்றையும் அதிகரித்தவனுக்கல்லது நம்முன்னே இப்படி வார்த்தை சொல்லலாமோ?

८. अहमस्यावरो भ्राता गुणैर्दास्यमुपागतः ॥

அஹமஸ்யாவரோ ப்ராதா குணைர்தாஸ்யமுபாகதஃ 4-11,

8

நான் இவருக்கு பின்பிறந்த ஸகோதரன், குணங்களாலே (குணங்களுக்கீடுபட்டு) தாஸனாயிருக்குகையை அடைந்தவன்.

நடு. (தி—வாய். 1-1-1) இனையபெருமானை ‘நீர் இவர்க்கு என்ன ஆவீர்’ என்ன, ‘பெருமானுமொருபடி நினைத்திருப்பீர், நானுமொருபடி நினைத்திருப்பேன்’ என்றார். ‘அவர் நினைத்திருக்கும்படி என்? நீர் நினைத்திருக்கும்படி என்? என்ன, ‘அவர் கன் பின் பிறந்தவனென்றிருப்பீர்; நான் அவர்குணங்களுக்குத் தோற்று அடியேனாயிருப்பன்’ என்றாரிறே.

௨. லோகநாத: புரா மூத்வா ஸுக்ரீவம் நாதமிச்சதி ।

லோகநாத: புரா பூத்வா ஸுக்ரீவம் நாதமிச்சதி. 4-18.

9

முன்பு உலகத்திற்கு நாதனாய் இருந்துவிட்டு (இப்பொழுது) ஸுக்ரீவனை நாதனாக விரும்புகிறார்.

பெ—வ்யா. (நாச்சியார் திருமொழி. 11-6) [லோகநாத: புரா பூத்வா]—லோகநாதனான விது மஹாராஜர் பக்கல் பாரதந்தர்யத்துக்கு குருகுலவாஸம்பண்ணிப்படி இப்பாரதந்தர்யம் குணமாகைக்கு வேண்டும் ஸ்வாதந்தர்யமேயாய்த்து உள்ளது. எனியவன் தாழநின்றால் அது குணமாகாதினே. [இச்சதி]—எல்லாரும் தந்தாமுக்கு இவ்வாதத்தை ஆசைப்படுமித்தனையினே.

௧௦. நிவாஸவ்ருக்ஷ: ஸாதூநாமாபந்நாநாம் பரா கதி: ।

ஆர்த்நாநாம் ஸம்சரயச்சைவ யசஸச்சைகபாஜநம் ॥

நிவாஸவ்ருக்ஷ: ஸாதூநாமாபந்நாநாம் பரா கதி:,

ஆர்த்நாநாம் ஸம்சரயச்சைவ யசஸச்சைகபாஜநம். 15-19.

10

(ராமன்) ஸாதுக்களுக்கு தங்கும் மரம்; தன்னை சரணமாக அடைந்தவர்களுக்கு மேலான அடையவேண்டிய இடம்; அல்லது காரியத்தை நிறைவேற்றிக் கொடுக்கிறவர்; கஷ்டப்படுவோருக்கு புகலிடமாயுமிருப்பவர்; கிர்த்திக்கு ஒரே இருப்பிடமாயுமிருப்பவர்.

பெ—வ்யா. (திருவிருத்தம். 58) வாலிக்கு 'ஸுக்ரீவனோடு நீ விரோதிக்கை கார்யமல்ல காண். அங்கதப்பெருமாள் காட்டிலே விளையாடப்போனவிடத்திலே, அவனுக்கு ஓர் அபாச்ரயமுண்டாகக் கேட்டுவந்து சொன்னான் காண்' என்ன, 'அபாச்ரயமாகிறவர்தாம் ஆர்?' என்ன, பெருமாள் என்றான். 'ஆனால் அவர் அனை நமக்கு அபாச்ரயமாகமாட்டாரோ' என்ன, சொல்லுகிறான்—[நிவாஸவ்ருக்ஷஸஸாதூநாம்]—இச்சிழலிலே ஒதுங்குவோமென்பார்க்கு நிழலாய் காண் இருப்பது. பூவாயும் பழமாயும் நிழலாயும் தான் வெய்யிலைச் சுமந்தும் பிறர்க்கு இடம் கொடுத்தும் தன்கீழே இருந்து தன்னை அழியச்செய்ய நினைப்பார்க்கு பலப்ரதமாயும் இவையெல்லாம் உண்டிதே அதுக்கு. 'நான் தான் அவர்க்கு ஏதேனுமிஷ்டமுண்டோ செய்தது? நமக்கு ஒதுங்க நிழலாகத் தட்டென்? என்ன—[ஆபந்நாநாம் பராகதி:]—ஒதுங்கோமென்னைம போராது காண். ஆபந்நராகவும் வேணும் காண். 'நான்தான் ஆபந்நன்னேரு, உடன்பிறந்தவன் சத்ருவாம்படியன்றோ நம்முடைய நிழை' என்ன—[ஆர்த்நாநாம்]—ஆபந்நராயிருக்கவே அமையாது காண்; ஆபத்தை இசையவும் வேணும் காண். நமக்கு ஒரு ரக்ஷகன் வேணுமென்றிருக்கவேணும் காண் என்ன, 'இவர் அவனுக்கே புகலாய் நின்றாராகில் நமக்குமிப்படியிருப்பான் ஒரு அபாச்ரயத்தைத் தேடிக் கொள்ளுகிறோம்' என்ன, [யசஸச்சைகபாஜநம்]—இனி இங்ஙனிருப்பதொரு நிழலில்லைகாண் ஒதுங்க. நாலுவகையாலே மூன்று அதிகாரிகளை ஸ்ரீகேதயிலே சொல்லிற்றினே. அவர்களைச் சொல்லுகிறது இதில். ஒரு ஸத்ரீவசனமாயிருக்க, இதுக்கு இத்தனை கருத்து உண்டாகவற்றோவென்னில், வேதோபப்ரம்ஹணர்த்தமாக ப்ரவ்ருத்தமான ப்ரபந்தமாக யாலே கோல்விழுக்காட்டாலே அவையும் ஸம்பவிக்குமிதே. ['ஏகபக்திர்விசிஷ்யதே'] என்கிற ஜ்ஞாநியைச்சொல்லுகிறதாய், முந்துற ஸம்ஸாரத்திலே கொந்து ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தை அறுத்துக்கொள்ளவேணுமென்றிருக்கிற ஆத்மப்ராப்திகாமனையாய், அநந்தரம் ப்ரஷ்டைச்வர்ய காமகையாய், இது ப்ரதமமாக ஐச்வர்யத்தைப் பெறவிருக்கும் மவனுக்கும் உபலக்ஷணமாயிருக்கிறது.

११. अवष्टम्य च तिष्ठन्तं ददर्श धनुर्नितम् ।

रामं रामानुजं चैव भर्तृशैवानुजं शुभा ॥

அவஸ்டப்ய ச திஷ்டந்தம் ததர்ச தனுர்ஜிதம்,

ராமம் ராமானுஜம் சைவ பர்த்துச்சைவானுஜம் சுபா. 19-26.

11

சம்பீரமான வில்லைப் பிடித்துக்கொண்டு (வில்லை ஊன்றி அதில் சாய்ந்து கொண்டு) நிற்கின்ற ராமனையும் லக்ஷ்மணனையும் தன்பர்த்தாவின் தம்பியாகிய ஸுகீரீ வனையும் நல்லஎண்ணமுள்ள தாரை கண்டாள்.

ஈடு. (தி—வாய். 5-10-6) வாலிவதம்பண்ணிக் கையும் வில்லுமாய்க் கொண்டு வென்றிபினைந்து நின்ற பெருமானையும், அவரை இடுவித்துக் கொல்லுவித்த தம்பி யாரையும், இருவரையும் அநுவர்த்தித்து முடிசூடவிருக்கிற மஹாராஜரையும் கண்ட இவள், நமக்கு சத்ருக்கள் என்றிருந்தே சுபஹருதையை ஆனால் அவர் பக்கல் சாங்கத் தாலே. இனித்தான் தண்ணீர் குடிக்கக் கல்லின ஏரியிலே கல்லைக் கட்டிக்கொண்டு விழுந்து முடிந்துபோவாரைப்போலே ஆஸூர ப்ரக்ருதியானவாறே முடிந்துபோனான் வாலி. இவர் செய்த குற்றமுண்டோ வென்றிருந்தாள். அவர் தம்முயிர்நிலையிலே நலிந்தாரை விட்டு வைப்பாரோ.

ஈடு. (தி—வாய். 6-9-3) தன்பர்த்தாவைக்கொன்ற பெருமானை 'தப்பச்செய்திரே' என்கையன்றிக்கே, இவரது குற்றமுண்டோ! தமக்கு ஆச்ரயித்தவர்கள் விரோதி போக்கத்தவிர்வர்களோ. இவனும் அநுகூலித்தானாகில் ரக்ஷியாரோ. தண்ணீர் குடிக்கக் கல்லின ஏரியிலே தலைமீழதாக விழுந்து சாவாரைப்போலே தன்குற்றத்தாலே கெட்டானத்தனை கிடரென்றுளிறே.

१२. निस्वनं चक्रवाकाणां निशम्य सहचारिणाम् ।

पुण्डरीकपलाशक्षी कथमेवा भविष्यति ॥

நிஸ்ஸ்வநம் சக்ரவாகாணாம் நிசம்ய ஸஹசாரிணாம்,

புண்டரீகபலாசாக்ஷி கதமேவா பவிஷ்யதி. 30-10.

12

தாமரை யிதழ்போன்ற கண்ணையுடைய இந்த எரிதகூட ஸஞ்சரிக்கின்ற (பிரியாத) சக்ரவாகப்பறவைகளுடைய (ஆண்பெண்களுடைய) தொனியைக் கேட்டு எப்படியிருக்கப்போகிறாளோ.

பே—வ்யா. (திருவிருத்தம் 51) [நிஸ்வநம் சக்ரவாகாணாம்]—பிரிவிலேயாகையாலே அவற்றின்பேச்சு அஸஹ்யமானபடி. [ஸஹசாரிணாம்]—பூர்வாவஸ்த்தையில் அவற்றைப்போலே அஃதெதாமும். [புண்டரீகபலாசாக்ஷி]—வேல்போலே அவற்றின் சப்தம் செவிவழியே குளிக்கப் புக்கவாறே வெளுக்கவிழித்த விழியிருந்தபடி.

१३. कृतापराधस्य हि ते नान्यत्पश्याम्यहं क्षमम् ।

अन्तरेणाञ्जलिं बध्वा लक्ष्मणस्य प्रसादनात् ॥

க்குதாபராதஸ்ய ஹி தே நான்யத் பச்யாம்யஹம் க்ஷமம்,

அந்தரேணஞ்ஜலிம் பத்வா லக்ஷ்மணஸ்ய ப்ரஸாதநாத். 32-17.

13

குற்றம் செய்த உனக்கோ கைகூப்பிக்கொண்டு லக்ஷ்மணனை நன்மைப்படுத்திக் கொள்வதைத்தவிர்த்து வேறொன்றை யுக்தமாக நான் காணவில்லை (நினைக்கவில்லை.)

ஈடு. (தி—வாய். 1-1-5) இளையபெருமானுடைய ஜ்யாகோஷத்தைக் கேட்டு மஹாராஜர் கழுத்தில் மாலையை அறுத்துப் பொகட்டுக் காபேயமாய்ச் சில வ்யாபாரங்களைப்பண்ணி அருகேநின்ற திருவடியைப்பார்த்து 'இவ்வளவில் நமக்குச் செய்யப்படுவது என்?' என்ன, 'அபராதகாலத்திலே அநுதாபம் பிறந்து மீண்டோமாய் எளியன சில செய்கிறோமல்லோம். தீரக்கழிய அபராதம் பண்ணினபின்பு இனி ஓரஞ்ஜலி நேராமல் போகாது' என்றானிறே.

१४. सा प्रसवन्ती मदविबुद्धाक्षी परम्पकाञ्चीगुणहेमसूत्रा ।

सलक्षणा लक्ष्मणसंनिधानं जगाम वार। नमिताक्षयष्टिः ॥

ஸாப்ரஸ்கலந்தீ மதவிஹ்வாக்ஷீ ப்ரம்பகாஞ்சீகுணஹேமஸூத்ரா;

ஸலக்ஷணா லக்ஷ்மணஸந்நிதாநம் ஜகாம தாரா நமிதாங்கயஷ்டி: ३३-३४

அந்த தாரையானவள் கால் தடுமாறினவளாய் மதத்தால் சுழல்கின்ற கண்களையுடையவளாய் நழுவித் தொங்குகின்ற அரைநூன்மாலையின் தங்க வடங்களையுடையவளாய் லக்ஷணமுள்ளவளாய் சரிந்த அவயவங்களையுடையவளாய் லக்ஷ்மணனின் ஸம் பத்தை அடைந்தாள்.

ஈடு. (தி—வாய். 1-4-3) [ஸா]—ஒரு கலவியும் பிரிவும் வேண்டாதபடியான நடையழகையுடையவள். [ப்ரஸ்கலந்தி]—ஸம்ச்லேஷத்தாலுண்டான துவட்சியாலே தடுமாறி அடிமேலடியாக இட்டுவந்தாள். [மதவிஹ்வாக்ஷீ]—மதுபானாதிகளாலே தழுதழுத்த நோக்கையுடையவளாயிருந்தாள். [ப்ரம்பகாஞ்சீகுணஹேமஸூத்ரா]—அரைநூல்வடம் இழுப்புண்டு வரும்படி படுக்கையில் கிடந்தபடியே பேணுதேவந் தாள். [ஸலக்ஷணா]—ஸம்போகசிஹ்னங்கள் காணலாம்படி வந்தாள். [லக்ஷ்மண ஸந்நிதாநம் ஜகாம]—'தாய்க்கு ஒளிப்பதுண்டோ' என்று புறப்பட்டு வந்தாள். [தாரா]—தாரையானவள். 'இளையபெருமாள் சிவிட்கு எத்தாலேயாற்றலாம்' என்று மஹாராஜரும் திருவடியுமாக விசாரித்து, 'வேறொன்றாலாற்றாமதல்ல; தாரையை விட்டாற்றவேணும்' என்று தாரையை வரவிட்டார்கள். [நமிதாங்கயஷ்டி:]—உருகு பதத்திலே வளைந்தவை நிமிர்க்கவொண்ணாதாப்போலே இத்துவட்சி நிரூபகமிவளாக் கென்று தோற்றும்படியிருந்தாள்.

१५. किं कोपमूलं मनुजेन्द्रपुत्र कस्ते न संतिष्ठति वाङ्निदेशे ।

கிம் கோபமூலம் மனுஜேந்த்ரபுத்ர கஸ்தே ந ஸந்திஷ்டதி வாங்கிதேசே. ३३-41

ராஜகுமாரனாகிய லக்ஷ்மண உமக்கு கோபம் வரக்காரணம் என்ன? உம் முடைய வாயுத்தரவில் எவன் நிற்கிறதில்லை?

ஈடு. (தி—வாய். 1-4-7) [கிம் கோபமூலம்]—ராஜபுத்ரர்களை நாலுமாஸம் மின் னுக்கும் இடிக்கும் இறையாக்கி தாங்கள் போகடா வணராயிருந்தவற்றை யொன்றை யும் புத்தி பண்ணாதே, உம்முடைய கோபத்துக்கு அடியென்ன என்றானிறே அவர்கள் பொறையை நினைத்திருந்த கனத்தாலே. [மனுஜேந்த்ரபுத்ர]—அறுபதியிரமாண்டு, செய்தார் செய்த குற்றங்களையும் பொறுத்துச் சேரவிட்டு ஆண்டுகொண்டு போந்தான் உங்கள் தம்பப்பனார். அவன் வயிற்றிலே பிறந்து குற்றம் செய்தோமென்று தலையறுக்க வந்து நின்றீர் நீர். அழகியதாயிருந்தது உம்முடைய போக்கு. [கஸ்தே நஸந்திஷ்டதி வாங்கிதேசே]—சாஸ்த்ரவச்யமன்றிக்கே கண்டதிலே கடுக சாபலத்தைப் பண்ணி மீளமாட்டாத தீர்யக்குகளை நீரே 'இழந்த போகங்களை புஜிப்பது' என்று சேர்த்து விட்டு, நீர் சொல்லிற்று செய்தனவென்று தலையறுக்கவந்து நின்றீர். இப்படி சொல்ல லாம்படியிறே இவர் பொறை இருப்பது.

கிஷ்கிந்தாகாண்டம் முற்றிற்று

ஸு ந்த ர க ண் ட ம்

1. अव्यक्तरक्षामिव चन्द्रेखां पांसुप्रदिग्धामिव हेमरेखाम् ।

क्षत्प्ररूढामिव वाजरेखां वायुप्रमितामिव मेघरेखाम् ॥

அவ்யக்தரேகாமீவ சந்த்ரரேகாம் பாம்ஸுப்ரதிக்தாமீவ ஹேமரேகாம்,
க்ஷத்ப்ரரூடாமீவ பாணரேகாம் வாயுப்ரபிந்நாமீவ மேகரேகாம். 5-26. 1

ஒளிமங்கியிருக்கிற சந்திரக்கலையைப் போன்றவனும் புழுதிபடிந்த தங்கசலாகை யைப் போன்றவனும் காயம்பட்டவிடத்தில் சதைவளர்ந்து மேல்புறம் மூடிப்போன அம்பு பாய்ந்து கீறியவழியைப்போன்றவனும் காற்றினால் துண்டாடப்பட்ட மேகவரி சையைப்போன்றவனுமான ஸீதையை ஹநுமான் கண்டான்.

ஈடு. (தி—வாய். 2-1-6) [அவ்யக்தரேகாமீவ சந்த்ரரேகாம்]—போய்த் தேய்ந் தற்றபடிக்கும் வைவர்ண்யத்துக்கும் நிதர்சனமாகச் சொல்லுகிறது. [பாம்ஸுப்ரதிக் தாமீவ ஹேமரேகாம்]—‘நற்சரக்குக்கு வந்த அழுக்கு’ என்று தோற்றவிருந்தான். [க்ஷத்ப்ரரூடாமீவ பாணரேகாம்]—அம்புணாய் உள்ளே கிடக்கப் புறம்பே ஸமாதாநம் பண்ணினாய் போலே ‘அகவாயில் இழவு பெரிது’ என்று தோற்றவிருந்தான். [வாயு ப்ரபிந்நாமீவ மேகரேகாம்]—பெருங்காற்றாலே சிதறஅடியுண்ட மேகசகலம்போலே இருந்தான்.

2. बभूव बुद्धिस्तु हरीश्वरस्य यदीदृशी राघवधर्मपत्नी ।

इमा यथा राक्षसराजभार्याः सुजातमस्येति हि साधुबुद्धेः ॥

பபூவ புத்திஸ்து ஹரீச்வரஸ்ய யதீத்ருசீ ராகவதர்மபத்நீ,

இமா யதா ராக்ஷஸராஜபார்யா: ஸுஜாதமஸ்யேதி ஹி ஸாதுபுத்தே: 9-13. 2

ராவணனுடைய பத்னிகள் எப்படி (இருக்கிறார்களோ) இப்படிப்பட்டவளாக ஸீதை இருந்தால் இந்த ராவணனுக்கு கேஷமமன்றோ என்று நற்புத்தியுள்ள ஹநு மானுக்கு எண்ணமும் உண்டாயிற்று.

ஈடு. (தி—வாய். 2-9-10) [பபூவ புத்திஸ்து ஹரீச்வரஸ்ய]—ராவணனும் ஸ்த்ரீ களுமாயிருக்கிற இருப்பைக் கண்டவாறே, தானுமொரு ஸமுதாயத்துக்குக் கடவானாக யாலே இங்ஙனையிருப்பதொரு புத்தி பிறந்தது. [யதீத்ருசீத்யாதி]—பையல், தானும் ஸ்த்ரீகளுமாயிருக்கிற இருப்பைப் பெருமானும் பிராட்டியுமாயிருக்க ஸம்வதித்தானாகில், இந்த ஐச்வர்யம் குலையாதிருக்கலாயிற்று கிடர். [ஸாதுபுத்தே:]—சத்ருக்களுக்கும் நன்மை வேணும் என்றிருக்கும் புத்தியையுடையவனுக்கு.

3. सपङ्कामनलङ्कारां विषयामिव पद्मिनीम् ॥

ஸபங்காமநலங்காராம் வீபங்காமீவ பத்மீநீம். 15-20. 3

அழுக்குப்படிந்தவனும் அலங்காரமற்றவனும் தாமரைப்பூக்களில்லாத தாமரைப் பொய்கையைப்போன்றவனுமாகிய (ஸீதையை ஹநுமான் கண்டான்.)

ஈடு. (தி—வாய். 2-1-6) [ஸபங்காம்]—பூமியில் நின்றும் தோற்றினபோது போலேயிருந்தான். [அநலங்காராம்]—அத்தை அழித்து ஒப்பிக்குமவர் அஸந்நிதியாலே

ஒப்பனையுழிந்திருந்தாள். [விபத்மாமிவ பத்மிநீம்]—‘பெருமாள் வந்தாலும் இவ்வாச்
ரயத்தை உண்டாக்கவொண்ணாது’ என்னும்படி முதலிலே தாமரை குடிபோன
பொய்கைபோலே இருந்தாள்.

8. दुष्करं कृतवान् रामो हीनो यदनया प्रभुः ।

धारयत्यात्मनो देहं न दुःखेनावसीदति ॥

துஷ்கரம் க்ருதவாந் ராமோ ஹீனோ யதநயா ப்ரபு:
தாரயத்யாத்மனோ தேஹம் நது:க்ஷேநாவஸீததி. 15-52.

ராமன் செய்யமுடியாத (செய்யத்தகாத) காரியத்தை செய்தவராகிறார்.
யாதொருகாரணத்தால் (ஏனெனில்) ப்ரபுவாகிய ராமன் இவனைவிட்டுப் பிரிந்தவரா
யிருந்தும் தன்னுடைய சரீரத்தை தரித்துக்கொண்டிருக்கிறாரோ துயரத்தால் இளைத்து
முடியவில்லையோ !

சு. (தி—வாய். 2-4-2) [துஷ்கரம் க்ருதவாந் ராம:]—இவனைப்பிரிந்து ஸமாதா
நம்பண்ணியிருந்த பெருமாள் சால அரிதாகச் செய்தார். [ஹீனோ யதநயா]—இவனைப்
பிரிந்து தேஹத்தைத் தரித்திருந்தாரென்பது யாதொன்று, அது சால வரிதாகச் செய்
தார். [ப்ரபு:]—ஆனை குதிரை ஏறவும் நாடாளவும் கற்றாரித்தனை. ப்ரணயதாரையில்
புதியதுண்டில். மால்யவானில் பெருமானிருந்தபோது மேகதர்சனத்திலே பட்ட பாட்
டைக்கண்டு ‘வனிஷ்டசிஷ்யன் ஒரு ஸ்த்ரீநிமித்தமாக இப்படி படுவதே!’ என்று
கர்ஹித்துச் சிரித்திருந்தான் விரக்தனாகையாலே, இப்போது இவனைப் பிரிந்து தேஹத்
தைத் தரித்துக்கொண்டிருப்பதே’ என்கிறானாயிற்று விசேஷஜ்ஞனாகையாலே. [தார
யத்யாத்மனோ தேஹம்]—இதேதேனும் இரவலுடம்போ சுமந்துகொண்டிருக்கைக்கு.
போகாயதநமன்றோ, துக்காயதநமோ இது. பிரிந்தால் ‘க்ரமத்திலே கூடுகிறோம்’
என்று தரித்திருக்கவல்லளல்லளே.

9. एवं सीतां तदा दृष्ट्वा हृष्टः पवनसंभवः ।

जगाम मनसा रामं प्रशंस च तं प्रभुम् ॥

ஏவம் ஸீதாம் ததா த்ருஷ்ட்வா ஹ்ருஷ்ட: பவநஸம்பவ:
ஜகாம மநஸா ராமம் ப்ரஸசம்ஸ ச தம் ப்ரபும். 15-53.

இப்படி ஸீதையை அப்போது கண்டு ஸந்தோஷித்த வாயுபுத்ரனான ஹநுமான்
ராமனை மனத்தால் அடைந்தான் (நினைத்தான்) ப்ரபுவாகிய அந்த ராமனை புகழ்ந்தும்
கொண்டான்.

ஜீயர் அரும்பதம். (தி—வாய். 2-4-2) இப்படி நிந்தித்தவன்தானே அந்தரத்
திலே கொண்டாடத்துடங்கினான்—ஏவமித்யாதி. [ஏவம்]—கூண்காலவிச்சலேஷா
யோக்யமான வஸ்துவாக. [ஹ்ருஷ்டோ ராமம் மநஸா ஜகாம]—இப்படி அவனைப்
பிரிந்த பெருமாள் ப்ராணனை தரித்திருந்தது நம்முடைய பாக்யபலமிதே என்று
ஹ்ருஷ்டனானென்றபடி. [ராமம்]—இப்படிப்பட்ட தசையிலும் தம்மை நோக்கி
வைத்து நம்முடைய மநஸை ரஞ்ஜிப்பிப்பதே என்று புத்தி பண்ணினானென்றபடி.
[பவநஸம்பவ:]—தம்முடைய தமப்பன் பண்ணின உபகாரத்தை ஸ்மரித்தானாயிற்று.
ப்ராணவாயுமுகேந விடாமலிருந்தவவனிதே உபகாரகன். [ப்ரஸசம்ஸ ச தம் ப்ரபும்]—
இப்படி அவன் தரித்திருந்ததுக்கு நிபந்தனம் ப்ரபுத்வமிதே என்று ப்ரபுத்வத்தைக்
கொண்டாடத் தொடங்கினான். [தம்]—ப்ரபுத்வத்தின் பெருமை இருந்தபடி என்று
னென்றதாயிற்று.

6. तैलोक्यराज्यं सकलं सीताया नानुयात्कलाम् ।

தலைலோக்யராஜ்யம் ஸகலம் ஸீதாயா நாப்யுயாத் கலாம். 16-14

6

ஸமஸ்தமான மூன்றுலகராஜ்யமும், ஸீதையினுடைய ஒரு அம்சத்தை அடைய மாட்டாது (ஒரு அம்சத்துக்கு ஒப்பானது)

சு. (தி—வாய். 6-2 6) மூன்றுலோகத்தையும், அத்தோடே விச்வசப்தவாச்ய னுளவன் தன்னைப் கட ஒரு தட்டாக்கினால் பிராட்டியுடைய ஒரு கலாமாத்ரத்துக்கு இடைநிற்கமாட்டாது.

7. सवान्मोगान्परित्यज्य भर्तृवैहवलात्कृता ।

अचिन्तयित्वा दुःखानि प्रविष्टा निर्जनं वनम् ॥

ஸர்வாந் போகாந் பரித்யஜ்ய பர்த்ருஸ்நேஹபலாத்க்ருதா,
அசிந்தயித்வா துஃக்காநி ப்ரவிஷ்டா நிர்ஜநம் வநம். 16-19

7

(ஸீதை) பர்த்தாவினிடத்திலுள்ள ப்ரீதியால் பலமாகத் தூண்டப்பட்டவளாய் எல்லாபோகங்களையும் விட்டுவிட்டு துக்கங்களை நினையாமல் ஏகாந்தமான காட்டை அடைந்தாள்.

சு. (தி—வாய். 6-7 ப்ரவேசம்) [ஸர்வாந் போகாந் பரித்யஜ்ய]—தான் பண்டு விரும்பியிருக்குமவற்றோடு பெற்றவர்களோடு வாசியறப் போகட்டுப்போனால். [பரித்யஜ்ய]—மீண்டுமிவற்றிலே நசை பண்ணுமென்று தோற்றாதபடி விட்டாள். [பர்த்ருஸ்நேஹபலாத்க்ருதா]—ஒரு விஷயத்தில் ஸ்நேஹமானது எல்லாவற்றையும் விடப் பண்ணுமாதே. ஸ்வவசத்தாலே போனால் என்று கிடர். [அசிந்தயித்வா துஃக்காநி]—விட்டவற்றை நினையாவிட்டால், போய்ப் புதுகிறவிடத்தில் மிறுக்கைத் தான் நினையா நின்றானோ. இவள் பெருமாளையொழியத் தன்னைக் காணிலிறே துக்காநுஸந்தாநம் பண்ணவல்லளாவது. [ப்ரவிஷ்டா நிர்ஜநம் வநம்]—போகத்துக்கு ஏகாந்தஸ்தலம் என்னுமதுவே கிடரிவள் நெஞ்சில் பட்டது.

8. नैषा पश्यति राक्षस्यो नेमानुपपन्नदुमान् ।

एकस्थहृदया नूनं राममेवानुपश्यति ॥

நைஷா பச்யதி ராக்ஷஸ்யோ நேமாந் புஷ்பபலத்ருமாந்,
ஏகஸ்தஹ்ருதயா நூநம் ராமமேவாநுபச்யதி. 16-25

8

இந்த ஸீதை ராக்ஷஸிகளைக் காணுகிறதில்லை. இந்த பூவும் பழமுமுள்ள மரங் களையும் காணுகிறதில்லை. ஒரேவிடத்தில் நிறுத்திய மனத்தையுடையவளாய் ராம னையே நிச்சயமாய் காண்கிறாள்.

சு. (தி—வாய். 5-5-5.) [நைஷா பச்யதித்யாதி]—ராக்ஷஸி தர்சனத்தோடு புஷ்பபலத்ரும தர்சனத்தோடு வாசியற்றிருக்கிறது காணுமிவளுக்கு. [ஏகஸ்தஹ்ருதயாதி]—அருகிருந்தவர்களையும் பாராளாயிற்று.

9. इमामसितकेशान्तां शतपत्रनिभेषणाम् ।

सुखाहं दुःखितां दृष्ट्वा ममापि व्यथितं मनः ॥

இமாமஸித கேசாந்தாம் சதபத்ரநிபேஷணாம்,
ஸுகார்ஹாம் துஃகிதாம் த்ருஷ்ட்வா மமபி வ்யதிதம் மனஃ. 16-23

9

கருத்த கூந்தல் நுனியுள்ளவளும், தாமரைப்பூபோன்ற கண்ணுடையவளும் ஸுகத்திற்குரியவளுமாகிய இந்த ஸீதையை துக்கப்படுகிறவளாகக் கண்டு என்னுடைய வும் மனம் வருந்துகிறது.

ஈடு. (தி—வாய். 5-9-1.) [இமாமஸிதகேசாந்தாம்]—மைவண்ணநறுங்குஞ் சிையுடையவார்க்கும் பேணத்தகும் குழலையுடையவள் கிடர். [சதபத்ரநிபேக்ஷ னாம்]—‘கமலபத்ராக்ஷ:’ என்கிற கண்களாலே கண்டுகொண்டிருக்கத் தக்க கருங் கண்ணையுடையவள் கிடர். [ஸுகார்ஹாம்]—அவர் மடியிலே இருக்கத்தகுமவள். [துக்கிதாம் த்ருஷ்ட்வா]—இவ்விருப்பு இருக்கத்தகாதவனைக்கண்டு [மமாபிவ்யதிதம் மந:]—சோகஹர்ஷங்களுக்கு அழியாத என்னுடைய நெஞ்சையும் வருத்திற்றுக் கிடர்.

१०. हिमहतनलिनीव नम्रशोभा व्यसनपरम्परयाऽतिपीड्यमाना ।

सहचररहितेव चक्रवाकी जनकसुता कृणां दशां प्रपन्ना ॥

ஹிமஹதநலிநீவ நஷ்டசோபா வ்யஸநபரம்பரயாதிபீடியமானா,

ஸஹசரரஹிதேவ சக்ரவாகீ ஜநகஸுதாக்ருபனாம் தசாம் ப்ரபந்நா. 16-30

ஸீதை பனியால் தாக்கப்பட்ட தாமரைப் பொய்கையைப்போல சோபை இழந்தவளாய் துக்க பரம்பரையால் மிகவும் பிடிக்கப்பட்டவளாய் கணவனைப் பிரிந்த பெண்சக்ரவாகப்பனியைப்போலே வருந்தத்தக்க நிலைமையை அடைந்தாள்.

ஈடு. (தி—வாய். 6-2. ப்ரவேசம்) [ஹிமஹதநலிநீவ நஷ்டசோபா]—பன்னிரண் டாண்டு தண்ணீர்த்துரும்பறக் கலந்துபோந்த இவளுக்கு வந்தேதறியான பிரிவிதே, அத்தாலே அழகழிந்திருந்தாள். [வ்யஸநபரம்பரயா]—பிரிவோபாதி கலவியும் வந்து கழியப் பெற்றதில்லை. [அதிபீடியமானா]—ஆச்ரயத்தினளவல்லாதபடியாயிருக்கை. [ஸஹசரரஹிதேவ சக்ரவாகீ]—வருமளவும் உணர்ந்து பொறுத்திருக்க மாட்டா திருக்கை. அவற்றின்படி அங்ஙனையிதே. [ஜநகஸுதா]—‘இவை வரும்’ என்று வளரப்பெற்றதில்லை. [க்ருபனாம் தசாம் ப்ரபந்நா]—கீழ்ச்சொன்ன இவை யொன் றும் ஒப்பாகமாட்டாது: சில சொல்லிற்றாமித்தனை.

११. दहन्तीमिव निष्वासैर्वृक्षान्पञ्चधारिणः ।

தஹந்தீமீவ நிச்வாஸைர்வ்ருக்ஷாந் பல்லவதாரிண: 17-29

11

தளிர்களைத் தாங்குகிறகின்ற மரங்களை பெருமூச்சுகளால் கொளுத்துகிறவள் போலிருக்கிற (ஸீதையைக்கண்டு ஹதுமான் ஸந்தோஷத்தை அடைந்தான்).

பே—வ்யா. (திருநெடுந்தாண்டகம். 12.) திரு டி லௌகிகாக்நியாலே ஊரைச் சுட்டான், இவள் விரஹாக்நியாலே அசோகவாகையைச் சுட்டான்.

ஈடு. (தி—வாய். 7-2-2) நெடுமூச்சாலே தன்பகை அறுக்கப் பாராநின்றாள். பல்லவதாரிகளாயிருக்கை அப்போதிவளுக்குப் பகையிதே. ஒருபடிப்பட நின்று நலி கிறபடியிதே அவை. ராக்ஷஸிகள் உறங்கும்போதும் உண்டிதே, உருவ இப்படியே நிற் கிறவித்தனை அவை.

१२. मित्रमौषधिकं कर्तुं रामः स्यान् परीप्सता ।

वधं चानिच्छता घोरं त्वयाऽसौ पुरुषर्षभः ॥

மித்ரமௌபயிகம் கர்த்தும் ராம: ஸ்தாநம் பரீப்ஸதா,

வதம் சாநிச்சதா கோரம் த்வயாஸௌ புருஷர்ஷப: 21-19

12

ஸ்திதியை விரும்புகிறவனும் கொடுமையான வதத்தை விரும்பாதவனுமான உன்னால் புருஷ சிரேஷ்டரான இந்த ராமன் நண்பனாகச் செய்துகொள்ளத் தகுதியானவா.

பே—வ்யா. (பெருமாள் திருமொழி. 5-5) அன்று கண்டாப்போலே கையும் வில்லுமாய் நிற்பார். அவனுக்கு அச்சத்தாலே, தமக்கு உருவு வெளிப்பாட்டாலே முன்னே நிற்பார். தீரக்கழிய அபராதம் செய்த எனக்கு அவர் கருபை பண்ணுவரோ என்று அவனுக்கு நினைவாகக் கொண்டு, [புருஷர்ஷப:]—நீ அனுகூலனாய் ஓரடி வர நின்றுவ. அதையே நினைத்து நீ பண்ணின அபராதமெல்லாம் புத்தி பண்ணுவரோ அவர் புருஷோத்தமர்காண்.

(ஈடு. தி—வாய். 3-6. ப்ரவேசம்) [மித்ரமௌபயிகம் கர்த்தும் ராம:]—‘பெருமானை நீ சரணம் புகு’ என்றால் அப்பையல் அது தனக்கு எளிவரவாக நினைத்திருக்குமே; அதுக்காகத் தோழமை கொள் என்கிறான். தங்களைச் சரணம் புக்காரை தங்களிற்காட்டில் குறைய நினைப்பதில்லையே இவர்கள். ‘மித்ரபாவேந’ என்றும், ‘மித்ரமௌபயிகம் கர்த்தும்’ என்னுமிதே இருவர் படியும். [ஸ்தாநம் பரீபஸ்தா]—வழி யடிப்பார்க்கும் தரையிலே கால் பாவி நின்று வழியடிக்கவேணுமே. உனக்கு ஓரிருப் பிடம் வேண்டியிருந்ததாகிலும் அவரைப் பற்றவேணுங்காண். எளிமையாக எதிரி காலிலே குனிந்து இவ்விருப்பு இருப்பதில் பட்டுப்போக அமையுமென்றிருந்தாயோ—[வதம்சாநிச்சதா கோரம்]—அப்படி உன்னை நற்குலைப்பட விடுவரோ. உன்னை வைத்து உன் முன்னே உன் ஸந்தான ஜாதரை ஹிம்ஸித்துப் பிண்ணை உன்னை சித்ரவதம் பண்ணுகையாகிற இவ்வதத்தை இச்சித்திலையே யாகிலும் அவரைப் பற்றவேணும் காண். [த்வயா]—உன்னிலே இருந்தபடியால் விசேஷித்து, உனக்கு அவரைப் பற்ற வேணும். [அஸௌ]—உருவெளிப்பாட்டாலே முன்னிலையாயிருக்குமிதே இவனுக்கு. அவனுக்குந்தானே மாயாம்ருகத்தின் பின்னே யோகிறபோது கண்டகாட்சியாலே அச்சத்தாலே எப்போதும் முன்னிலையாயிருப்பரிதே. [புருஷர்ஷப:]—நான் பண்ணின அபகாரத்துக்கு என்னை அவர் கைக்கொள்ளுவரோ என்றிருக்கவேண்டா, இவற்றை ஒன்றாக நினைத்திரார் காண். அவர் புருஷோத்தமர் காண். அஸௌ புருஷர்ஷப: ராம: த்வயா மித்ரம் கர்த்தும் ஓளபயிகம்.

ஈடு. (தி—வாய். 8-1-1) [மித்ரமௌபயிகம்]—ராவணன் பிராட்டி திரு முன்பே நின்று சிலவற்றை ஜல்பிக்கப் புக்கவாரே, ப்ரஜை நலிந்ததென்தாதாய் சீருளிறே ஜநநியான முறையாலே, அவன் அநர்த்தங் கண்டு ஹிதமருளிச் செய்கிறான். ‘அவர் திருவடிகளிலே சரணம் புகு’ என்றால் அவன் தாழ்வாக நினைத்து இசையா னென்னுமத்தாலே தோழமை கொள்ளென்கிறான். அவர் ‘மித்ரபாவேந’ என்பார். இவள் ‘மித்ர மௌபயிகம்’ என்னும். அவ்வருகு போனாலும் பரமஸாய்யாபத்தி யிதே கொடுப்பது. எனக்கு சத்ருவாயிருப்பாரோடு உறவு பண்ணவேண்டுகிறதென் னென்னுமே—[ஸ்தாநம் பரீபஸ்தா]—கெடுவாய் ‘வழிபறிப்பார்க்கும் தரையிலே கால் பாவிநின்று கொள்ளவேணுமே. உன் குடியிருப்பை ஆசைப் பட்டாயாகில் இத்தனை யும் செய்யவேணும். எனக்கு ஒரு குடியிருப்பு வேணுமோ? ஆகாச சாரிகளாயன்றோ நாங்களிருப்பது என்று அவனுக்கு நினைவாக. [வதம்சாநிச்சதா]—அவரம்புகள் ஆகாசத் திலே நடவாரதோ. [கோரம்]—உன்னைச் சிங்கவிளக்கெரித்துக் கொல்வாரதே நற்குலை யாகக் கொல்லும்போதும் அவரைப் பற்றவேணும் காண். [த்வயா]—பல சொல்லி என்? உனக்கு அவர் வேணும். [அஸௌ]—அப்படி உனக்குத் தோற்றுகிறதில் லையோ? உருவு வெளிப்பாட்டாலே முன்னிலை இவனுக்கு; அச்சத்தாலே முன்னிலை யாகத் தோற்றுமவனுக்கு. தீரக்கழிய அபராதம் பண்ணி நிற்கிற என்னைக் கைக் கொள்ளுவரோ என்ன—[புருஷர்ஷப:]—நீ செய்தவற்றை ஒன்றாக நினைத்திருப்பா ரோருவரல்லர், புருஷோத்தமர் காண்.

१३. ख्यातः प्राज्ञः कुतश्च सानुकोशश्च राक्षसः ।

सद्वृत्तो निरनुकोशः शङ्के मद्भाम्यसङ्क्षयात् ॥

க்யாத: ப்ராஜ்ஞ: க்ருதஜ்ஞச்ச ஸாநுக்ரோசச்ச ராகவ:,

ஸத்வ்ருத்தோ நிரநுக்ரோச: சங்கே மத்பாக்யஸம்க்ஷயாத். 26-13 13

புத்திமானாகவும் நன்றி அறிவுள்ளவராகவும் தையயுள்ளவராகவும் நன் னடத்தை யுள்ளவராகவும் பிரஸித்தி பெற்ற ராமன் எனது பாக்கியக் குறைவினால் கிருபை யில்லாதவராக (இருக்கிறாரென்று) ஸந்தேஹிக்கிறேன்.

௩௬. (தி—வாய். 8-1. ப்ரவேசம்) [ப்ராஜ்ஞ:]—தம்மாவே அபிமதம் பெற இருப்பார் அறிவிற்குறைவால் இழக்கவேண்டாதபடி தம்மளவையும் அவர்களளவை யும் அறிகைக்கீடான அறிவுடையவர். [க்ருதஜ்ஞ:]—கிட்டுமவன் தன் பக்கல் வைமுக யம் பண்ணுமது தவிர்த்து ஓரடிவர நின்ற வெல்லையுமறிவர். [ஸாநுக்ரோசச்ச]— அறிவுகொண்டு காரியம் கொள்ளவுமறியாதே யிருக்குமவர்களுக்கு அவர்களிழவை அறிவாந்தித்து ஐயோ என்றிரங்குமவராயிருப்பார். [ராகவ:]—இது இவர் தம்மைத் தேற்றிவந்ததல்ல, குடிப்பிறப்பாலே. [ஸத்வ்ருத்த:]—பரஸம்ருத்த்யேகப்ரயோஜநரா யிருப்பார். [க்யாத:]—இப்படி எதிரிகள் கோஷடியிலும் ப்ரஸித்தர். [நிரநுக்ரோச: சங்கே]—இக்குணங்களையுடைய பெருமானே இத்தசையில் எனக்கு முகங்காட்டக் காணாமையாலே, இக்குணங்களொன்றுமில்லாத ந்ருசம்ஸரோபாதியாக சங்கியா நின் றேன். அவர்க்கு இக்குணங்களுண்டாகாதொழியாதிதே. [மத்பாக்யஸம்க்ஷயாத்]— என்னுடைய பாக்யஹாநியாலேயாமித்தனையிதே.

१४. पक्षी च शास्त्रानिलयः प्रहृष्टः पुनःपुनश्चोत्तमसान्त्ववादी ।

सुस्वागतां वाचमुदीरयानः पुनःपुनश्चोदयतीव हृष्टः ॥

பக்ஷீச சாகாநிலய: ப்ரஹ்ருஷ்ட: புந:புநச்சோத்தமஸாந்த்வவாதீ,

ஸுஸ்வாகதாம் வாசமுதீரயாந: புந:புநச்சோதயதீவ ஹ்ருஷ்ட: 27-51 14

கிளையிலிருக்கின்ற பக்ஷியும் மிக்க ஸந்தோஷமுள்ளதாய் மறுபடியும் மறுபடி யும் சிறந்த நல்லவார்த்தைகளைப் பேசுகிறதாய் அழகியநல்வரவைத்தெரிவிக்கின்ற வார்த்தையைக் கூறுகிறதாய் மயிர்க்கூச்சலெடுத்ததாய் இருந்துகொண்டு அடிக்கடி தூண்டுறதுபோலும்.

௩௭. (தி—வாய். 6-2. ப்ரவேசம்) [பக்ஷீச]—பக்ஷியானது சிறகை விரித்தது. [சாகாநிலய:]—உலர்ந்த கொம்பிலன்றிக்கே, பசுமையையுடைத்தான பணையிலே இருந்தது. வருஷத்தை வலமாக வந்து, தழைந்த பணையிலே நற்றரிக்கவிருந்தது. [ப்ரஹ்ருஷ்ட:]—அங்குள்ள பலாதிகளை புலிக்கொண்டான ஹர்ஷம் வடிவிலே தோற்றும்படியிருந்தது. [புந:புநச்சோத்தம ஸாந்த்வவாதீ]—மேன்மேலான நல் வார்த்தைகள் சொல்லத் தொடங்கிற்று. அதுக்குமேலே, [ஸுஸ்வாகதாம்வாசமுதீர யாந:]—இவ்வளவல்ல கிடாய் அத்தலை பட்டது என்று சொல்லுமாபோலேயிருந்தது. [புந:புநச்சோதயதீவ]—வரவு நிச்சிதமானபின்பு, குளித்தல் ஒப்பித்தல் செய்யாதிருக் கிறது என்னென்று சொல்லுமாபோலேயிருந்தது. [ஹ்ருஷ்ட:]—வந்தால் பிறக்கும் வேறுபாடு தோற்ற உடம்பு மயிரெறிந்திருந்தது.

१५. हा राम हा लक्ष्मण हा सुमित्रे हा राममातः सह मे जनन्या ।

एषा विषयाम्यहमल्पभाषा महार्णवे नौरिव मृदवाता ॥

ஹாராம / ஹாலக்ஷ்மண / ஹாஸுமித்ரே ஹாராமமாத: ஸஹமேஜந்யா,

ஏஷா விபத்யாம்யஹமல்பபாக்யா மஹார்ணவே நௌரிவ மூடவாதா. 28-8

ஹா ராமா ஹா லக்ஷ்மணா ஹா ஸுமித்ரே என் தாயோடுகூட ஹா ராமனைப் பெற்ற தாயாகிய கௌஸல்யையாரே பாக்கியம் குறைந்த இந்த நான் பெருங்கடலில் சுழற்காற்றில்பட்ட ஓடம்போல நசிக்கின்றேன்.

பே—வ்யா. (திருநெடுந்தாண்டகம். 16) ஹா ராம என்று போக்யவஸ்துவை நினையா, ஹா லக்ஷ்மண என்று புஜிப்பாரை நினையா, ஹா ஸுமித்ரே என்று நிமித்த பூதரை நினையாக் கூப்பிட்டாளிறே.

१६. अनन्यदैवत्वमियं क्षमा च मूमा च शय्या नियमश्च धर्मे ।

पतिव्रतात्वं विफल ममेदं कृतं कृतमेविव मानुषाणाम् ॥ 28-12

அந்ந்யதேவத்வமியம் க்ஷமாச பூமௌச சய்யா நியமச்ச தர்மே,

பதிவ்ரதாத்வம் விபலம் மமேதம் க்ருதம் க்ருதக்நேஷ்வீவமானுஷாணாம்.

என்னுடைய இந்த இவரையே தெய்வமாக நினைத்திருந்தாலும் இந்த பொறுமையும் இந்த தறையில் படுக்கையும் தர்மத்தில் உறுதியும் இந்த பதிவ்ரதத்தன்மையும் மனிதர்களுக்குள் நன்றியறிவில்லாதவர்கள் விஷயத்தில் செய்யப்பட்ட காரியம் போல பயனற்றது.

ஈடு. (தி—வாய். 4-6-10) [அந்ந்யதேவத்வம்]—‘வேறே ஒரு ஆச்ரயதேவதை உண்டு அது ரக்ஷிக்கிறது’ என்று நினைக்க விரகில்லை கிடரெனக்கு. ‘ஸஹபத்ந்யா’ என்று பெரிய பெருமாள் திருவடிகளில் இவர் புகும்போதும் இவர்க்கு எடுத்துக்கை நீட்டப் புகுமத்தனை போக்கி, பெரியபெருமாள் தாமுத்தேச்யமாகப் புக்கறியேன். [இயம் க்ஷமாச]—ராவணனுடைய ஜல்பங்களையும் ராக்ஷஸிகளுடைய தர்ஜனபர்த்ஸநங்களையும் பொறுத்திருந்ததும் ‘அவரது ஒரு இன்சொல் கேட்கலாம்’ என்று கிடர். [பூமௌசசய்யா]—இத்தறைக்கிடை கிடந்ததும் ‘தவாங்கே ஸமுபாவிசம்’ என்கிற படியே ‘அவர்மடியிலிருப்பு ஒருகால் ஸித்திக்குமோ’ என்னுமத்தாலே கிடர். [நியமச்சதர்மே]—‘ரக்ஷகத்வதர்மம் அவர் தலையிலே’ என்னுமத்தாலே கிடர் நானிருந்தது ‘நத்வாகுர்மிதசக்ரீவ பஸ்மபஸ்மாஹ தேஜஸா’ என்றதும் அவரைப் பார்த்து. [பதிவ்ரதாத்வம்]—‘ஏதத்வ்ரதம் மம’ என்று அவருடைய வ்ரதமொழிய, எனக்கு என்ன ஒரு ஸங்கல்பத்தை உண்டாக்கி இவற்றை அழிக்க நினைத்திலேன்கிடர். [விபலம் மமேதம்]—தப்பாதவையும் தப்பிற்றன. ஆர்க்குப்போலே என்னில், [மானுஷாணம் க்ருதக்நேஷுக்ருதமिव]—‘ஆத்மநம்மானுஷம்மந்யே’ என்று அவர்க்கு முண்டிறே மனிச்சு; அவரை ஒழிந்தார்திறத்துச் செய்தவற்றோபாதியாய் விழுந்தது. தப்பாதது தப்பிற்று. அதுக்கு அடி என்னென்னில், [மமேதம்]—அவர்பக்கல் குறையில்லை; அதுக்கு இலக்கு நாளுகையாலே.

१७. विषय दाता नहि मेऽस्ति कश्चिच्छस्य वा वेश्मनि राक्षसस्य ॥ 28-16

விஷஸ்ய தாதா நஹி மேஸ்தி கச்சித் சஸ்த்ரஸ்யவா, வேச்மநி ராக்ஷஸஸ்ய.

ராவணனுடைய வீட்டில் எனக்கு விஷத்தையாவது ஆயுதத்தையாவது கொடுக்கின்றவனாக யாதொருவனும் இல்லை.

ஈடு. (தி—வாய். 5-4 ப்ரவேம்) [விஷஸ்யதாதா]—இத்தனை நற்சரக்குத் தரும் உதாரரை இவ்வூரில் கிடைக்குமோ. [மே]—உண்டானால்தான் எனக்கு இது ஸம்பவிக்குமோ? [சஸ்த்ரஸ்ய வா]—விஷம்போலே சிறிது நின்று கொல்லுமதின்றியே கடுமூடிக்கும் சஸ்த்ரத்தைத்தான் தருவாருண்டோ. [வேச்மநி ராக்ஷஸஸ்ய]—பிரித்து வைத்து உயிர்க்கொலையாக நலிகிறவனுடைய ஊரிலே, நற்குலைக்குப் பரிகரமான தைத்தான் தருவாருண்டோ.

२८. नमोऽस्यं पुष्पितमाससाद ।

நகோத்தமம் புஷ்பிதமாஸஸாத. 28-17

(ஸீதை) பூத்திருக்கிற சிறந்த விருகத்தை அடைந்தாள்.

பே—வ்யா. (பெரியதிருமொழி. 3-6-1) எரிகிற நெருப்பைச் சென்று கிட்டு வாரைப்போலே : ஒங்கிப் பரப்படங்கலும் புஷ்பமேயாய்க் கிடக்கை. [ஆஸஸாத]—தன் ஜீவநத்திலே நைராச்யம் விளைந்தமை தோற்றியிருக்கிறது.

பே—வ்யா. (நாச்சியார் திருமொழி 9-5) [நகோத்தமம் புஷ்பிதமாஸஸாத]—ஆற்றமை கரைபுரண்டால் தீப்பாய ஒருப்படுமாபோலே. 'நேமாந் புஷ்பபலத்ருமாந்' என்னும்படியிறே இவளுக்கு இருக்கிறது.

१९. तथागतां तां व्यथितामनिन्दितां व्यपेक्षया परिदीनमानसाम् ।

சுமாம் நிமித்தாநி சுபாநி நேஜிரே நரம் சரியா ஜுஷ்டமிவோபஜீவீநஃ ॥

ததாகதாம்தாம் வ்யதிதாமநிந்திதாம் வ்யபேதஹர்ஷாம் பரிதீநமானஸாம்,
சுபாம் நிமித்தாநி சுபாநி பேஜிரே நரம் சரியா ஜுஷ்டமிவோபஜீவீநஃ. 29-1

அவ்வித நிலைமைக்கு வந்தவளும் வருத்தப்படுகிறவளும் குற்றமற்றவளும் ஸந்தோஷம் நீக்கியவளும் மனத்தளர்ச்சி யடைந்தவளும் மங்களமானவளுமான அந்த சீதையை லக்ஷ்மியால் அடையப்பட்ட மனிதனை அண்டிநிற்பவர்கள்போல மங்களங் களான சகுனங்கள் அடைந்தன.

२०. (தி—வாய். 6-2 ப்ரவேசம்) [ததாகதாம்]—'ரஹஸ்யம்ச ப்ரகாசம்ச' என்று கொண்டு ப்ரஹ்மாவின் ப்ரஸாதத்தாலே உள்ளபடியெல்லாம் தோற்றக்கடவதாகப் பெற்றுடையான ரிஷிக்குப் பாசரமிட்டுச்சொல்லவொண்ணாதபடியிருக்கிறபடி. [தாம்]—தர்மிக்கு மேற்பட அவ்வருகொன்றின்றிக்கேயிருக்கை. [வ்யதிதாம்]—கீழ்ச்சொன்னவை ப்ரக்ருதியாய், வ்யஸனமுள்ளது மேலே என்று தோற்றும்படியா யிருந்தாள். 'ஸமா த்வாதச தத்ராஹம்' என்று, பன்னிரண்டாண்டுகலந்து பிரிந்த இவளுக்கு அதொன்றும் தோற்றாதே, துக்கத்தையிட்டு நிரூபிக்கவேண்டுமபடியாயிருந் தாள். [அநந்திதாம்]—அந்தலையைப் பிரிந்தாலிருக்கக்கடவாபடியேயிருந்தாள். இப் படியிராதவன்று நிந்திதையேயாகாதே. [வ்யபேதஹர்ஷாம்]—'ஹர்ஷம் குடிபுகுந்து போயிற்று' என்று தெரியாதாயிருக்கை. [பரிதீநமானஸாம்]—ஹர்ஷம் வந்தாலும் ஆச்யமின்றிக்கேயிருக்கை. [சுபாம்]—மண்ணின்றுவந்த நகடுபோலன்றிறே குணநிக வீச்யத்தைப் பிரிந்தாலிருக்கும்படி. கடலேறிவடிந்தாப்போலேயிருக்கிற அவ்விருப்பு தனக்கே ஆலத்திவழிக் வேண்டுமபடியிருக்கை. [நிமித்தாநிசுபாநிபேஜிரே]—நிமித் தங்களானவை இத்தலைக்கு நன்மை சொல்லித் தந்தாம் ஸ்வரூபம் பெற்றன. [நரம் சரியாஜுஷ்டமிவோபஜீவீநஃ]—ஸாக்ஷாத் லக்ஷ்மிக்குக் கிஞ்சித்கரித்து ஸ்வரூபம்பெற் றன. என்போல வென்னில், அர்த்திகளாயிருப்பார் உதார்பக்கவிலே சென்று தந்தாம் ப்ரயோஜனம் பெற்று ஹ்ருஷ்டராமாபோலே. இப்படியாயிருந்தன நிமித் தங்களினிளவு.

२०. सा तिर्यगूर्ध्वं च तथाप्यधस्तातिरीक्षमाणा तमचिन्त्यबुद्धिम् ।

ददर्श पिङ्गाधिपतेरमात्यं वातात्मजं सूर्यमिवोदयस्यम् ॥

ஸா திர்யகூர்த்வஞ்ச ததாப்யதஸ்தாத் நிரீக்ஷமாணா தமசிந்த்யபுத்திம்,
ததர்ச பிங்காதிபதோமாத்யம் வாதாத்மஜம் ஸூர்யமிவோதயஸ்தம். 31-19

அந்த ளீதை குறுக்காகவும் உயரத்திலும் அவ்வாறு கீழிலும் பார்த்தவளாய் அறியமுடியாதபடி புத்தியின் ஆழமுள்ளவனும் வானரராஜனாகிய ஸ்கீர்வனுக்கு மந்திரியும் வாயுபுத்ரனுமாகிய அந்த ஹனுமானை உதயகிரியிலுள்ள ஸூரியனைப்போல கண்டாள்.

௩௦. (தி—வாய். 2-4-1) [ஸா திர்யகூர்த்வஞ்ச ததாப்யதஸ்தாத்]—நினைவின் றிக்கேயிருக்கச்செய்தே வாராத்திருநாமம் செவிப்பட்டவாறே, விலங்கப் பார்ப்பது, மேலே பார்ப்பது, கீழே பார்ப்பதானாள். கீழ்ப் பார்த்ததுக்குக் கருத்தென்னென்னில், 'பூமியைப் பிளந்துகொண்டு புறப்பட்டு ஒருவன் திருநாமம் சொல்ல ஸம்பாவனை உண்டாகிவ், அல்லாத திக்குகளிலுமுள்ளது' என்று பார்த்தாள். அன்றிக்கே, மாஸேரப வாஸிகள் 'சோறு' என்றவாறே அலமாக்குமாபோலே பார்த்தாளென்னுதல். அங்ஙனன்றிக்கே, சிம்சபாவ்ருக்ஷத்தை எங்குமொக்கப் பார்த்தாளென்னுதல். [தமசிந்த்ய புத்திம் ததர்ச]—அவன் வடிவு காண்பதற்கு முன்னே அகவாயை ஆயிற்று பரிச்சேதித் தது—'இந்நிலத்திலே புகுந்து இடங்கொண்டு நாமிருந்தவிடம் துருவி நிலைகுத்தவல்ல நெஞ்சையுடையவனன்றோ' என்று. [பிங்காதிபதேரமாத்யம்]—'இவன் ஸ்வதந்த்ர னல்லன், ராஜகார்யமிவன் கையிலே உண்டு என்றறிந்தாள். [வாதாத்மஜம்]—பெரு மாளுக்கு ப்ராணங்களைக் கொடுக்கையாலே 'இவன் ஸர்வர்க்கும் பிராணஹேதுவான வாயுபுத்ரன்' என்று தோற்றவிருந்தான். [ஸூர்யமிவோதயஸ்த்தம்]—லங்கையிலும் கிழக்கு வெளுக்க அடியிட்டது. 'பெருமானாகிற ஆதித்யோதயத்துக்கு அருணோதயம்' என்னலாம்படி இருந்தான். ஆகையிதே லங்கை நாலுமதிலுக்கு நடுவு ஹரி ஹரி' என்றபடியே இருக்கிறது.

௨௧. किमर्थं तव नेत्राभ्यां वारि स्रवति शोकजम् ।

पुण्डरीकपलाशाभ्यां विप्रकीर्णमिवोदकम् ॥

கிமர்த்தம் தவ நேத்ராப்யாம் வாரி ஸ்ரவதி சோகஜம்,
புண்டரீகபலாசாப்யாம் விப்ரகீர்ணமிவோதகம். 33-4.

21

தாமரையிதழ்களிலிருந்து உதிருகிற ஜலத்தைப்போல உம்முடைய கண்களிலிருந்து துக்கத்தாலுண்டான ஜலம் எதற்காக பெருகுகிறது.

௩௦. (தி—வாய். 2-4-1) [கிமர்த்தம் தவ நேத்ராப்யாம் வாரி ஸ்ரவதி சோகஜம்]—'ஆநந்தாச்ருவுக்கு யோக்யமான கண்களாலே சோகாச்ரு ப்ரவஹிக்கிறது ஆர்ஞடி வேரற' என்று பட்டரருளிச்செய்யும்படி. அன்றிக்கே, பிள்ளான் 'ஆரை சேதநாகக்கொண்டு' என்று பணிக்கும். [புண்டரீகபலாசாப்யாம் விப்ரகீர்ணமிவோதகம்]—பாவியேன், இவ்வரவு உடைய பெருமாள் வரவாய்க் காணப் பெற்றதில்லை.

௨௨. सुषा दशरथस्याह शत्रुसैन्यप्रतापिनः ॥

ஸ்ஸுஷா தசரதஸ்யாஹம் சத்ருஸைய ப்ரதாபிந: 33-16.

22

நான் பகைவர்களின் ஸையத்தைத் தவிக்கச்செய்கின்ற தசரதருக்கு நாட்டுப் பெண்.

௩௦. (தி—வாய். 5-3-6) [ஸ்ஸுஷாதசரதஸ்யாஹம்]—பிராட்டி தனக்குப் பேற்றுக்குடலாக நினைத்திருப்பது 'சக்ரவர்த்தி மருமகள்' என்னுமித்தையே காணும். [சத்ருஸையப்ரதாபிந:]—எங்கள் மாமனார் உண்டாகில் எனக்கு இவ்விருப்பு இருக்க வேணுமோ? சத்ருக்களும் ஜீவிக்க, ஜீவித்தவரோ அவர்.

२३. समा द्वादश त्राहं राघवस्य निवेशने ।

भुजाना मानुषान् भोगान् सर्वकामसमृद्धिनी ॥

ஸமா த்வாதச தத்ராஹம் ராகவஸ்ய நிவேசநே,

புஞ்ஜானாமாநுஷாந் போகாந் ஸர்வகாமஸம்ருத்திநீ. 33-18.

23

நான் அங்கு ராமனுடைய க்ருஹத்தில் பன்னிரண்டு வருஷங்கள்முடிய மனிதர் களுக்குரிய போகங்களை அநுபவித்தவளாய்க்கொண்டு எல்லாவிதவிருப்பமும் பூர்த்தி யடையப் பெற்றவளாய் ஆயிருந்தேன்.

பே. (தி—வாய். 7-3 ப்ரவேசம்) [ஸமா த்வாதச தத்ராஹம்]—இப்போது காதாசித்கதர்சநங்கூட அரிதாம்படியிருக்கிற நான், முன்பு சிரகாலம் அவரோடே அநுபவிக்கப்பெற்றேன் காண். [ராகவஸ்ய நிவேசநே]—எங்கள் மாமனானுடைய மாளிகையிலே அவர் தண்ணீர்த் துரும்பு அறுத்துத்தர நெடுங்காலம் அநுபவித்தேன். [புஞ்ஜானாமாநுஷாந் போகாந் ஸர்வகாமஸம்ருத்திநீ]—‘ஸர்வாந் காமாந்’ என்கிற படியே எல்லாமநுபவிக்கப் பெற்றேன். அப்படியுமன்றிறேயிங்கு. ‘பஹுவோ ந்ருப கல்யாணாகுணா’ என்று குணங்கள் இரட்டித்தவிடமிதே இது.

२४. प्रागेव तु महाभानः सौमित्रिर्मित्रनन्दनः ।

पूर्वजस्यानुयात्रार्थं द्रुमचीरैरलंकृतः ॥

ப்ராகேவது மஹாபாக: ஸௌமித்ரிர் மித்ரநந்தந:

பூர்வஜஸ்ய பாநுயாத்ரார்த்தே த்ருமசீரையலங்க்ருத: 33-29.

24

மஹாபாக்கியவானும் நண்பர்களை மகிழ்விப்பவருமான லக்ஷ்மணரோ தமைய னானுடைய பின்னோடு செல்வதற்காக முன்னதாகவே மரவுரிகளாலே அலங்கரிக்கப் பட்டார்.

பே—வ்யா. (பெரிய திருவந்தாதி. 1) [ப்ராகேவது மஹாபாக:]—பெருமானுக்கு மரவுரி கொடுத்தன்றோ இனையபெருமானுக்குக் கொடுத்தது: இவரை ‘ப்ராகேவ’ என்பாடுன்னென்னினில், ‘திப்தமக்நிமரண்யம் வா யதிராம: ப்ரவேக்ஷயதி ப்ரவிஷ்டம் தத்ரமாம்தேவி’ என்று இனையபெருமானுக்கிருக்கும் படியாலே சொல்லிற்று. பெரு மாள் ‘பித்ருவசநபரிபாலநம் பண்ணவேணும்’ என்று மரவுரி சாத்தினார்: அவர் உடுக்கங் புகுகிருரென்று உடுத்தவர்படி: அது வேறொன்றன்றோவென்கிறது. [மஹா பாக:]—‘அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி’ என்று ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணினபடியே எல்லாவடி மையுஞ்செய்யலாம்படி திருவபிஷேகவிக்கம் பிறக்க பாக்யம் பண்ணினவர். [ஸௌ மித்ரி:]—‘ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாய’ என்று சொன்னவள் வயிற்றிலே பிறந்தவர். [மித்ரநந்தந:]—‘பெருமானைப் பிரியாதே அடிமைசெய்யவேணும்’ என்ற அநுகூல வர்க்கமெல்லாம் ‘நாம் செய்யப் பெற்றிலோமேயாகிலும் இனையபெருமாள் எல்லா வடிமையுஞ்செய்யப்பெற்றாரிதே’ என்று அநுகூலவர்க்கத்தை உகப்பிக்குமவர். [பூர் வஜஸ்யாநுயாத்ரார்த்தே த்ருமசீரையலங்க்ருத:]—பெருமாள் பின்னே ஸேவித்துப் போகைக்காக மரவுரி சாத்தி அத்தாலே அலங்க்ருதரானவர். பெருமாள் அபிஷேகம் தவிருகைக்கு மரவுரி சாத்தினார். இவர் கைங்கர்யஸாம்ராஜ்யத்துக்கு முடிசூடுகைக்கு மரவுரி சாத்தினார்.

२५. स्वमेऽपि यद्यहं वीरं राघवं सहलक्ष्मणम् ।

पश्येयं यदि जीवेयं स्वमेऽपि मम मत्सरी ॥

ஸ்வப்நேபி யத்யஹம் வீரம் ராகவம் ஸஹலக்ஷ்மணம்,

பச்யேயம் யதி ஜீவேயம் ஸ்வப்நேபி மம மத்ஸரீ. 34-21.

25

நான் குரானை லக்ஷ்மணனோடு கூடிய ராமனை ஸ்வப்நத்திலாவது பார்ப்பேனாகில் பிழைப்பேன், ஸ்வப்நமும் எனக்கு விரோதி.

பே—வ்யா. (காச்சியார் திருமொழி. 6—1. பூரவேசம்) [ஸ்வப்நேபியத்யஹம் வீரம்]—ஸ்வப்நத்திலே கண்டாலும் துக்கரிவார்த்தகராகவல்லராய்த்து. [ராகவம் ஸஹலக்ஷ்மணம்]—பிரிகிறபோது இருவரையும் கூப்பிடுகையாலே, காணாமிடத்திலும் இருவரைபுங்கூடக் காணவேண்டுமென்றே அசைப்படுவது. அப்போது இருவரும் பிரிகையாலே, தங்களில் கூடினார்களோ இல்லையோ என்பதும் அதிசங்கபண்ணியிருக்குமே. [பச்யேயம் யதி ஜீவேயம் ஸ்வப்நேபியத்யஹம் மத்ஸரி]—என்னவஸ்தை அறிந்தும் முகம் காட்டாமலுக்கு அவரையன்றிக்கே இதுவும் என்னை நவியவேண்டுமோ.

२६. रामः कमलपत्राक्षः सर्वसत्त्वमनोहरः ।

रूपदाक्षिण्यसंपन्नः प्रसूतो जनकात्मजे ॥

ராமஃ கமலபத்ராக்ஷஃ ஸர்வஸத்த்வமனோஹரஃ,

ரூபதாக்கிண்யஸம்பந்நஃ ப்ரஸூதோ ஜனகாத்மஜே. 35-8.

26

ஓ ஸீதாய் ராமன் தாமரையிதழ்போன்ற கண்களையுடையவராய் எல்லாப் ப்ராணிகளுடைய மனதுக்கும் இனியராய் ரூபம் தாக்கிண்யம் இவைகள் நிரம்பியவராய் பிறந்தவர்.

३६. (தி—வாய். 2-2-5) [ராமஃ]—ஸர்வாங்கஸுந்தரராயிருக்கை. [கமலபத்ராக்ஷஃ]—அதிலே ஒரு சுழியாயிற்று அமிழ்ந்துவார்க்கு வேண்டுவது அக்கண்ணழகுக்கு எல்லை என்னென்னினில், [ஸர்வஸத்த்வமனோஹரஃ]—திரியக்ஜாதீயனாய்ப் பண்ணியோடு பண்ண தத்தித் திரிகிற என்னென்னுசையும் அபஹரித்ததன்றோ. [ரூபதாக்கிண்யஸம்பந்நஃ ப்ரஸூதஃ]—தேஹகுணங்களாலும் ஆத்மகுணங்களாலும் குறையற்று, அதுதான் ஒளத்பத்திகமாயிருக்கும். [ஜனகாத்மஜே]—‘அற விஞ்சச் சொன்னாய், இனி இங்நான் சொல்லலாவாருண்டோ இல்லையோ’ என்று பிராட்டிக்குக் கருத்தாக—[ஜனகாத்மஜே]—பின்னை உம்மைச்சொல்லலாம், நீருமுண்டு.

२७. स श्रुत्वा वानरेन्द्रस्तु लक्ष्मणेनेरितं वचः ।

तदासीन्निष्प्रमोऽत्यर्थं राहुमस्त इवांशुमान् ॥

ஸ ச்ருத்வா வானரேந்த்ரஸ்து லக்ஷ்மணேநேரிதம் வசஃ,

ததாஸீக்நிஷ்ப்ரபோத்யர்த்தம் ராஹுமக்ரஸ்த இவாங்கமாந். 35-36.

27

அந்த ஸுகீரீவனோ லக்ஷ்மணனால் சொல்லப்பட்ட வார்த்தையைக் கேட்டு ராகு விழுங்கிய ஸூர்யனைப்போலே அப்போது மிகவும் ஒளியிழந்தவனாய் ஆனான்.

३७. (தி—வாய். 5-3-2) [ததாஸீதித்யாதி]—‘பெருமானும் பிராட்டியுமான விருப்பிலே பிரிவு விளைந்தது’ என்று இளையபெருமாள் மஹாராஜர்க்கு அறிவிக்க, அவ்வார்த்தை செவிப்பட, பெருமாள் திருமேனியில் வைவார்ணயம் இவருடம்பிலே மாற்றியுயிற்று. [அத்யர்த்தம் நிஷ்ப்ரபஃ]—பிராட்டியைப் பிரிகையாலுண்டான ஆற்றுமையிதே பெருமாளுக்குள்ளது. இவர் தம்முடைய ஆற்றுமையைக் காண்கையாலும், பிராட்டியும் தாமுமாகச் சேரவிருக்கக் காணப் பெருமையாலும் இவர்க்கவ்வளவன்றிக்கே மிக்கிருக்குமிதே. அபிதேயவசநமாயிற்று அர்த்தசப்தம். அத்யர்த்தமாவது—அபிதேயமல்லவென்கிறது.

२८. रामसुभीवयोरैक्यं देव्येव समजायत ।

ராமஸுஃகீவயோரைக்யம் தேவ்யேவம் ஸமஜாயத. 35-52.

28

ஸீதாதேவியாரே ! ராமனுக்கும் ஸுஃகீவனுக்கும் ஒற்றுமை இம்மாதிரி உண்டாயிற்று.

ஈடு. (தி-வாய் 5-9-5) 'வானரானும் நரானும்ச கதமாஸீத் ஸமாகமஃ, குருகுலவாஸம் பண்ணாத திர்யக்தகளுக்கும் வஸிஷ்ட்டசிஷ்யர்களான ராஜபுத்ரர்களுக்கும் இதொரு ரேர்த்தி உண்டானதெங்ஙனே ! சாஸ்தரவச்யரிதே குருகுலவாஸத்துக்கு யோக்யர். மேல் இதுக்கு அடிசொல்லுகிறான்—[ராமஸுஃகீவயோரைக்யம் தேவ்யேவம் ஸமஜாயத]—தங்கனையுமறியாதே எங்கனையுமறியாதே இங்ஙனே விழுந்து கொடுநிற்கக் கண்டோமித்தனை. அதாவது—இனையபெருமாள் கையும் வில்லுமாய் உணர்ந்துகொண்டு நின்று நோக்கக் கடவ அந்தப்புர கார்யத்துக்கு அடியேன் வரும்படியன்றோ அவர்கள் எங்கதரானபடி. இனையபெருமாள் அடிமையில்தப்பி நின்றவளவுக்கும் திருவடியைக் கொண்டு இழையிடவேண்டும்படியாகவிறே அவர் நிலவரானபடி. இனையபெருமாள் பேரநிற்கையிறே பிரியவேண்டிற்று. [எவம் ஸமஜாயத]—தங்களைவிடும் பெருக்கப் பார்த்தார்கள். ஐசுவர்யம் அவனுக்குக் காடுபடும்படியிறே பார்த்தது.

२९. गृहीत्वा भक्षमाणा सा भर्तुः करविभूषणम् ।

भर्गमिव संप्राप्ता जानकी मुदिताऽभवत् ॥

க்ருஹீத்வா ப்ரேக்ஷமாணா ஸா பர்த்து: கரவிபூஷணம்,
பர்த்தாரமிவ ஸம்ப்ராப்தா ஜானகீ முதிதாபவத். 36-4.

29

அந்த ஸீதை பர்த்தாவினுடைய மோதிரத்தை வாங்கி பர்த்தவளாய்க்கொண்டு பர்த்தாவை அடைந்தவள்போல ஸந்தோஷமுள்ளவளாக ஆளுள்.

பே—வாய். (திருகெடுத்தாண்டகம். 15) பிராட்டி பெருமானை ப்ரத்யபிஜ்ஞா ப்ரத்யக்ஷரூபத்தாலே அநுபவித்தாளிறே. [க்ருஹீத்வா]—தேசாந்தரம்போன பந்துக் களைக் கண்டாற்போலே மேல் விழுந்தாள். [ப்ரேக்ஷமாணா]—வைத்த கண் மாறாதே பர்த்துக்கொண்டிருந்தாள். [ஸா]—இவன் வரவை ராவணன் வரவாக சங்கித்தவள் இவர் இப்படி மேல் விழுந்தாளென்கிறான். [பர்த்து: கரவிபூஷணம்]—அடியில் தன்னைக் கைப்பிடிக்கிறபோது தன்கையிலுறுத்தின மோதிரத்தை. அங்ஙனன்றியே, தானும் அவரும் ஸம்சேஷிக்கும்போது போகத்தின் மிகுதியாலே ப்ரணயரோஷம் தலையெடுத்து ஒருவரை யொருவர் முகம் பாராதே ஊடியிருப்பார்கள். அப்போது இருவரையும்சேர்ந்த மோதிரமென்னுதல். அதாவது—அப்போது நேர்முகம் பார்க்கையும் வார்த்தை சொல்லுகையும் இருவருக்கும் அபேக்ஷிதமாயிருக்கும்; வேறு சேர்ப்பா நிலைபாடையாலே கையில் திருவாழிமோதிரத்தைக் கழற்றி பெருமாள் தரையிலே விழவிடுவர். அப்போது தான் 'அம்மோதிரத்தை விழவிட்டீர்களானும்' என்னும் வார்த்தையை உண்டாக்கின மோதிரமாகையாலே கடகமான மோதிரமென்கிறது. [பர்த்தாரமிவ ஸம்ப்ராப்தா]—திருவாழி மோதிரத்தைக் கண்டவாறே பெருமாள் கையை நினைத்தாள். அதுக்கு ஆசர்யமான தோனையும் அதுக்காசர்யமான வடிவையும் நினைத்தாள். ஸந்திதியில் அவரைத் தழுவிக்கொள்ளுமாபோலே திருவாழிமோதிரத் தைத் தழுவிக்கொண்டாள். [பர்த்தாரமிவ]—அவள் பெருமானாகவே தழுவிக்கொண்டாள். இவன் பர்த்தாவைப்போலே என்கிறான். [ஜானகீ முதிதாபவத்]—ஸ்ரீ ஜானகராஜன் திருமகள் உகவா நின்றாள். உதர்க்கத்தில் என்னாய் விழப்புகுகிறதோ என்று பீதனுகிறான் ரிஷி.

௩௭. (தி—வாய். 6-2. ப்ரவேசம்) [க்ருஹீத்வா ப்ரேக்ஷமாணா]—‘ராவணன் மாயையாலே வந்ததோ’ என்னும் பயத்தாலே முற்படக் கணவைக்க மாட்டாதே யிருந்தாள்; ‘அத்தலையாலே வந்தது’ என்று தெளிந்தபின்பு கண்மாற வைக்கை அரி தாம்படியிருந்தாள். [ஸா ப்ரேக்ஷமாணா]—‘பச்ய தேவி’ என்று கொண்டு முன்பு பார்வைக்கு க்ருஷி பண்ணவேண்டும்படியிருந்தாள் தானே கண் மாறவைக்கைக்கு க்ருஷிபண்ணவேண்டும்படியாயிருந்தாள். [பர்த்து: கரவிபூஷணம்]—முதல் கைபிடிக்கிறபோது உறுத்தினபடியை நினைத்தாள். [கரவிபூஷணம்]—*அணி மிகு தாமரைக் கையிறே. ஆபரணத்துக்கு ஆபரணம் காணும். [பர்த்தாரமிவ]—இவன் இத்தைத் திருக்கையிலே கொடுத்தவாறே, இத்தோடேசேர்ந்த விரலையும் தோளையும் நினைத் தாள்; அங்கினைவு தான், தான் இக்கரையிலாளாகவும், அவர் அக்கரையிலாராகவும், கடல இடையிலே கிடக்கிறதாகவும், அறிந்திலள்; ஒரு படுக்கையிலே கூடவிருந்ததாக நினைத்தாள். ஒரு குது சதுரங்கங்களிலே தோற்றுத் தன் கையிலிருந்ததாக நினைத் தாள். ‘இவ’ என்கிறான் ரிஷி ஜநீஸமாதிபாலே. இவளுணர்ந்தால் என்படக்கடவ ளென்று. [ஜாநகே]—சோகஹர்ஷங்களுக்கு இனையாத குடியிலே பிறந்தவள். [முநிதா பவத்]—ஹ்ருஷ்டையானாள்.

௩௮. ततः सा ह्रीमती ब्रह्मा भर्तुः संदेशहिता ।

परितुष्टा विशालाक्षी (प्रियं कृत्वा) प्राशंसत महाकविम् ॥

தத: ஸா ஹ்ரீமதி பாலா பர்த்துஸ்ஸந்தேசஹர்ஷிதா,

பரிதுஷ்டா விசாலாக்ஷி (ப்ரியம் க்ருத்வா) ப்ராசம்ஸத மஹாகபிம். 36-6.

பிறகு லஜ்ஜையுள்ளவளும் பாலையும் பர்த்தாவின் தூதுவார்த்தையால் மகிழ் விக்கப்பட்டவளுமான அந்த ஸீதை ப்ரியமான ஸம்மானத்தை செய்துவிட்டு ஸந் தோஷமுள்ளவளாய் பெரிய வானரமான ஹநுமானை புகழ்ந்தாள்.

பே—வ்யா. (பெரியதிருமொழி. 3-6-1) [தத: ஸா]—திருவடி ராமவ்ருத்தாந் தத்தைச் சொல்லக் கேட்டவநந்தரம் உள்ளானாள். [ஹ்ரீமதி]—‘ஸதி தர்பிணி தர் மாச்சிந்த்யந்தே’ இதி ந்யாயேந ஸத்தை உண்டாகா, உண்டாமது உண்டாயிற்று. [பாலா]—ஹர்ஷம் பொறுக்கவொண்ணாதவளாயிற்று. [பர்த்து: ஸந்தேசஹர்ஷிதா]— ரக்ஷகரான அவர்வார்த்தை கேட்டு ஹ்ருஷ்டையானாள். [பரிதுஷ்டா]—அந்த ஹர்ஷம் புறவெள்ளமிட்டபடி. [விசாலாக்ஷி ப்ராசம்ஸத]—ஏத்தத் தொடங்கினாள். [மஹா கபிம்]—கடலைவற்ற இறைக்கக் கோலுவாரைப்போலே.

௩௯. कुशली यदि काकुत्स्थः किं नु सागरमेखलाम् ।

महीं दहति कोपेन युगान्तामिरिवेत्थितः ॥

குசலீ யதி காகுத்ஸ்த்த: கீம் நு ஸாகரமேகலாம்,

மஹீம் தஹதி கோபேந யுகாந்தாக்கிரிவோத்தித: 36-13.

31

ககுத்ஸ்த வம்சத்தில்பிறந்த ராமன் கேஷமத்துடனிருப்பதாயிருந்தால் கோபத்தால் ப்ரளயகாலத்தியைப் போல கிளம்பினவராய் ஸமுத்திரத்தை அரைநான்மாலையாக உடைய பூமியைக் கொளுத்துகிறாரா (கொளுத்தவில்லையே).

௪௦. (தி—வாய். 6-2. ப்ரவேசம்) [காகுத்ஸ்த்த:]—பரபரிபவம் பொருத குடியிலன்றோ தாம் பிறந்தது. ‘பிறர்க்கு வந்தவை பரிஹரிக்குமத்தனையல்லது, தமக்கு வந்தது பரிஹரிக்கலாகாது’ என்றிருக்கிறாரோ. [கீம் நு ஸாகரமேகலாம் மஹீம் தஹதி]—‘த்ரவத்ரவ்யத்துக்கு ஓரம்பும், கடினத்ரவ்யத்துக்கு ஓரம்பும் வேணும்’ என் றிருக்கிறாரோ. கடலில் நீரே நெய்யாக எரிக்கவல்ல அம்புடையவரன்றோ. ஒக்கக்

கைபிடித்தவர்களாகிலும் பரிவட்டம் பேணியிருக்கும்படி வைத்தாரிதே, ராஜாக் களுக்கு பூமியும் ஸ்திரீபோலையிதே. ஈசுவரர்கள் ஸ்ருஷ்டித்தபடி கிடப்பது இவர்கண் சிவக்குமளவுமாகாதே.

३२. न चास्य माता न पिता न चान्यः सेहाद्विशिष्टोऽस्ति मया समो वा ।

तावत्त्वहं दूत जिज्ञीविषेयं यावत्पवृत्तिं शृणुयां प्रियस्य ॥ ३६-३०

ந சாஸ்ய மாதா ந பிதா ந சான்யஃ ஸ்நேஹாத் விசிஷ்டோஸ்தி மயா ஸமோவா,
தாவத்த்வஹம் தூத ஜிஜ்விஷேயம் யாவத் பாவ்ருத்திம் ச்ருணுயாம் ப்ரியஸ்ய.

இந்த ராமனுக்கு ஸ்நேஹத்தால் (என்னைவிட) மேற்பட்டவனாகவாவது என் னோடு துல்யனாகவாவது வேறொருவனும் இல்லை. தாயாரும் (இவ்வாறு) இல்லை. தகப்பனாரும் (இவ்விதம்) இல்லை. ஓ தூதனே எவ்வளவுக்குள் ப்ரியனை ராமனு டைய வார்த்தையைக் கேழ்ப்பேனோ, அவ்வளவுவரையிலுமே நான் உயிருடனிருக்க விருப்புகிறேன்.

ஈடு. (தி—வாய். 5-4-3) [நசாஸ்ய மாதா]—பிராட்டி திருவடியைக் கண்டவந் தரம், பெருமாள்பக்கல் ப்ரணயரோஷத்தாலே 'இவன் அவர்வரவிட்ட ஆள்' என்று சீறிச் சிலவார்த்தை அருளிச் செய்ய, 'தேவரீரெழுந்தருளியிருந்தவிடமறியாமலிருந் தாரித்தனையல்லது, பாவபந்தத்திலுற்றம் போராமையோ, அறிந்தபின்பு இனித்தாழ்த் தாராகிலன்றோ குற்றமாவது' என்று அச்சிவிட்கு ஆறும்படி சில வார்த்தை விண்ணப் பம் செய்து, பின்னையுந்தான் 'அவரைப் பிரிந்து பத்துமாஸமுண்டே, இவ்வளவும் முடி யாமல் தரித்திருந்ததன்றோ தேவரும்' என்று தனக்குக் கருத்தென்னுமிடம் தோற்ற விருந்தான். அதுவோ உனக்கு நினைவு. வாராய், நாட்டார்க்கு மாதாவென்றும் பிதா வென்றும் ப்ராதாவென்றும் பந்துக்களென்றும் பலதலைத்திருக்கையாலே ஸ்நேஹ மானது எங்கும் பாவிபாய்ந்திருக்கும்; பெருமாள் அங்ஙனன்றிக்கே, எல்லார்பக்கல் பண் ணும் ஸ்நேஹத்தையும் என்பக்கலிலே ஒரு மடையாகச் செய்துவைக்கையாலே, எல்லாம் செய்தாலும் கடலை அணைசெய்து விரோதிவர்க்கத்தைக் கிழங்கெடுத்து 'தண் ணீர் தண்ணீர்' என்று வருகை தவிரார். தாபார்த்தன் விடாய்ப்பட்டுப் பந்தலேறவரக் கொண்டு தண்ணீர்ச்சாலுருட்டிக் கிடந்தால் பிழையாதாப்போலே, அவரிப்படிவரக் கொண்டு நானின்றிக்கே இருப்பனாகில் பின்னை அவரைக்கிடையாது என்று அவர்க்கா ள் என்னை நோக்கிக்கொண்டிருந்தேன். அவரைக் கண்டபிற்பிறை நாள் நானிருந்தேனென்ற கான் இவ்வார்த்தை சொல்லுவதென்றாளுளிறே. [தூத]—முன்பு 'வாநர' என்றாப் போலே சொல்லிப்போந்தவன், இப்போது அவர்பக்கலுண்டான சிவிட்கு இவ்வளவு மேறிப் பாய்ந்து, அவர் வரவிட வந்தவனன்றோ நீயுமென்றாளுளிறே.

३३. इतीव देवी वचनं महाथै तं वानरेन्द्रं मधुरार्थमुक्त्वा ।

श्रोतुं पुनस्तस्य वचोऽभिरामं रामार्थयुक्तं विरराम रामा ॥

இதீவ தேவீ வசகம் மஹார்த்தம் தம் வானரேந்த்ரம் மதுரார்த்தமுக்த்வா,
ச்ரோதும் புனஸ்தஸ்ய வசோபிராமம் ராமார்த்தயுக்தம் விரராம ராமா. 36-31.

அழகிய ஸீதாதேவி பெரும்பயனையுடையதும் இனிதான பொருளோடுகூடியது மான வார்த்தையை இதுபோல அந்த வானரச்ரேஷ்டனான ஹனுமானைக் குறித்து சொல்லிவிட்டு ராமப்ரயோஜனத்தோடுகூடியதும் இனிதுமான அந்த ஹனுமானுடைய வார்த்தையை மறுபடியும் கேழ்ப்பதற்காக ஓய்ந்தாள்.

ஈடு. (தி—வாய். 6-2-4) [இதீவ]—கீழே நெடும்போது சில பாசுரமிட்டுச் சொல்லிக்கொடு போந்தான்; ப்ரணயதாரையில் ஓடுமது ரிஷிகளாயிருப்பார்க்கு நில

மன்றே; இப்புடைகளிலே என்றான். [தேவீ]—வல்லபைகளுடைய பரிமாற்றம் கடக்க நிற்பார்க்கே யன்று, தேசிகரானவர்கள் தங்களுக்கும் தெரியாதபடியாயிருக்கை. [தம் வாரநேந்தரம்]—இவனோடொக்கக்கடவார் ஒருத்தருமில்லை; சேஷத்வத்துக்கு முடிசூட்டார் மஹாராஜரேயாகிலும், பாரதந்தர்யத்தின் எல்லையிலே நின்றான் இவனென்கை. இவ்வளவிலே இவன் முகம் பார்த்து வார்த்தை சொல்லப் பெற்றறிவாரிறே அவர். [மதுரார்த்தம்]—அபூழி என்னு, கைவாங்கவொண்ணாத படியாயிருக்கை. [உக்த்வா]—அவனும் அவனுடையவர்களும் வாழும்படி வார்த்தை சொன்னான். [ச்ரோதும் புநஸ்தஸ்ய வசோபிராமம்]—அழிந்தாரை ஆக்கவல்லவன் என்னுமிடம் கண்டாள்; தான் அழிச்ச தலை உண்டாம்படி வார்த்தை சொல்லவல்லமை கேட்க வேணு மென்றிருந்தாள். [ராமார்த்தயுக்தம்]—ராமப்ரயோஜனயுக்தம்; தன் காரியம் செய்து தலைக்கட்ட வல்லாமெருந்தன். [விரராம]—நெடும்போது தான் வார்த்தை சொல்லுகையினாலும், ஸ்வாமி வார்த்தை சொல்லும்போது மேலிட்டு வார்த்தை சொல்ல வொண்ணாமையினாலும் பேசாதே யிருந்தவனுக்கு அவகாசப்ரதானம் பண்ணினான். [ராமா]—இவ்விட்டு நீட்டுகையொழிய வார்த்தை சொல்லாதேயிருக்கிற போதை யழகை அவர்தாம் காணப்பெற்றிலோம்.

३४. न त्वमिहस्यां जानीते रामः कमलोचने ।

நத்வாமிஹஸ்த்தாம் ஜானீதே ராமஃ கமலலோசநே. 36-33.

34

தாமரைபோன்ற கண்களையுடைய ஸீதாதேவியே ராமன் உம்மை இங்கு இருப்பவராக அறியவில்லை.

நடு. (தி—வாய். 10-8-9) [நத்வாமிஹஸ்த்தாம் ஜானீதே]—நடுவே சிலர் சொல்லும்படியாய்த்து. ஏழுந்தருளியிருந்த இடமறியாமையாலே ஆறியிருந்தாரித்தனை போக்கி, அறிந்தால் ஒரு க்ஷணம் ஆறியிருப்பரோ. இது தான் என்வார்த்தை கொண்டறியவேணுமோ—[கமலலோசநே]—உம்முடைய கண்ணழகையன்றோ இதில் ப்ரமாணம். [ராமஃ]—அவரை அறியாதொழிய வேணுமோ. *நஜீவேயம் க்ஷணமபிவிநாதாமஸிதேக்ஷணம்*—என்றிரே அவரிருப்பது. [ராமஃ கமலலோசநே]—அவரை அறியாமையுமில்லை உம்மை நீர் கண்ணாடிப்புறத்திலும் கண்டறியாமையுமில்லை. [கமலலோசநே]—அன்றிக்கே, ஆர் எதிராகத்தான் இக்கண் சிவப்பும் சீற்றமுமெல்லாமென்னுதல்.

३५. न मांसं राघवो भुङ्क्ते ।

நமாம்ஸம் ராகவோ புங்க்தே. 36-41.

35

ராமன் மாம்ஸத்தைச் சாப்பிடுகிறதில்லை.

பெ—வ்யா. (நாச்சியார் திருமொழி. 11-7) பார்த்துப் பரிந்தாட்டுமவள் போனால் இனி யார் அவனைப் பரிந்தாட்ட. மாமலர் மங்கை மணநோக்க முண்ணறிநே. அவள் போனால் இவனுக்கு ஊணில்லையிறே.

३६. अनिद्रः सततं रामः सुप्तोऽपि च नरोत्तमः ।

சிதைதி மதுரா வாணி வ்யாஹந் ப்ரதிபுத்தயதே ॥

அநித்ரஸ்ஸததம் ராமஃ ஸுப்தோபிச் நரோத்தமஃ,

ஸீதேதி மதுராம் வாணீம் வ்யாஹந் ப்ரதிபுத்தயதே. 36-44.

36

ராமன் எப்போதும் தூக்கமில்லாதவர். மனிதரில் சிரேஷ்டரான ராமன் தூங்கினாலும் ஸீதை என்று இனிதான வார்த்தையை சொல்லிக்கொண்டு உணறுகிறார்.

பே—வ்யா. (நாச்சியார் திருமொழி. 5-4) [ராம: அரித்ர:]—செல்வப் பிள்ளைகளாயிருப்பார் பாதிப்போது நித்திரையோடேயாய்த்துப் போதுபோக்குவது. இப்படியிருக்கிற நித்திரை இல்லையாய்த்து. சிறிது போதுறங்கிச் சிறிது போதுணர்ந்து தானிருப்பரோ என்னில், [ஸததம் அரித்ர: ஸுப்தோபிச:]—ஆனால் இதென் சொல்லிற்றுகிற தென்னில், உணர்ந்திருக்கச்செய்த உணர்த்தி அற்றிருக்கும்படியைச் சொல்லிற்றுகிறதும் பராகர்த்தா னுஸந்தானபாவம். [நரோத்தம:]—அபிமதவிஷயத்தைப் பிரிந்தால் இப்படி நித்திரையற்று நோவுபடுகையாலே காணும் புருஷோத்தமத்வமாவது. 'ந ச தேந விநா நித்ராம் லபதே புருஷோத்தம:'.

ஈடு. (தி—வாய். 2-4-5) [அரித்ரஸஸததம் ராம:]—நித்திரையோடே காலசேஷம் பண்ணவேண்டும்படி செல்வுடையவர், ஸததம் அரித்ரராயிருப்பர். 'ஸுப்தோபிச ஸததம் அரித்ர:' என்று வைத்து, 'ஸுப்தோபிச' என்கிறது பராகர்த்தா னுஸந்தானபாவத்தைப்பற்றி. [நரோத்தம:]—அபிமதவிச்லேஷத்திலிங்கனையிருக்கைபோலே புருஷோத்தமத்வமாவது.

३७. स मया बोधितः श्रीमान् सुखसुप्तः परंतपः ।

ஸ மயா போதித: ஸ்ரீமாந் ஸுகஸுப்த: பரந்தப: 38-24.

37

ஸுகமாக உறங்கியும் பகைவரைக் கொளுத்துகின்ற சீமானுடைய அவர் என்னால் உணர்த்தப்பட்டார்.

ஈடு. (தி—வாய். 5-8-1) [ஸமயா போதித: ஸ்ரீமாந்]—என்று கிடந்த கிடைக்கு ஆலத்திவழிக்க வேண்டும்படியாயிருக்கை. 'இவர் உணரில் செய்வதென்' என்று வயிறுபிடிக்க வேண்டும்படியிருக்கை.

३८. कः कीदति सरोषेण पञ्चवक्त्रेण भोगिना ।

க: கீடதி ஸரோஷேண பஞ்சவக்த்ரேண போகிநா. 38-26.

38

கோபங்கொண்ட ஐந்து முகமுள்ள பாம்போடு எவன் விளையாடுவன்.

பே—வ்யா. (பெரிய திருமொழி. 11-8-8) [க: கீடதி]—ஆச்ரிதவிஷயத்திலுண்டான ஓரத்தாலே 'அவர்கள் விரோதையைப்போக்குகைக்கு நாரிருந்தேன' என்கிற போதைச் சிற்றம் தோற்றியாயிற்று வார்த்தை அருளிச்செய்யும் போதிருப்பது. [க: கீடதி]—தோற்றரவிலே முடிக்கவல்லதொரு மஹாஸர்ப்பம் உறங்குகிறவற்றை எழுப்பி அத்தோடே போது போக்கிப் பிழைக்கப் புகுகிறவன் தான் ஆர்? [ஸரோஷேண]—அதுக்கு ஆற்றலுண்டாகப் பெற்றிடம் ஜீவிப்பாருடைய பாக்யத்தாலே யாயிற்று. [பஞ்சவக்த்ரேண]—கண்டவிடமெங்கும் முடிக்கைக்குப் பரிகரமாயா யிற்றிருப்பது. [போகிநா]—அதெல்லாம் வேணுமோ? வடிவைக்காண அமையாதோ முடிக்கைக்கு.

३९. स पित्रा च परित्यक्तः सुरैश्च समद्विभिः ।

சுரிகாந் சபரிகம்ய தமேவ சரணம் கத: 39-33.

39

ஸ பித்ராச பரித்யக்த: ஸுரைச்ச ஸமஹர்ஷிபி:

தரீந்லோகாந் ஸம்பரிகரம்ய தமேவ சரணம் கத: 39-33.

அவன் (காகாஸுரன்) தகப்பனாலும் மஹர்ஷிகளோடுகூடிய தேவர்களாலும் கைவிடப்பட்டவனாய் மூன்று உலகங்களையும் ஓடித்திரிந்துவிட்டு அந்த ராமனையே சரணமாக அடைந்தான்.

அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார். (அமலனாதிபிரான் 6-ம் பாட்டு) [ஸ:]—பெருமாள் திருவுள்ளத்திலே தீரக்கழிய அபராதத்தைப் பண்ண, அவர் குபிதராய் ப்ரஹ்மாஸ்தரத்தை விட, அது பின் தொடர்ந்து கொடு திரிய 'ஆவாரார் துணை' என்கிறபடியே ரக்ஷகரபேசையுடைய காகமானது. [பித்ராச பரித்யக்த:]—பெற்ற வர்களுக்கு பரமன்றோ ரக்ஷிக்கை என்று பார்த்து, இந்த்ரன்பாடே சென்றான். 'இந்த்ரோ மஹேந்த்ரஸ்ஸுரநாயகோ வா த்ராதும் நசக்தாயுதி ராமவத்யம்' என்கிற படியே எட்டுக்கதிரும் விட்டெடுகிற பெரியமதிப்பும் தானுமானாலும் ராமவத்யனை ரக்ஷிக்கை அரிதாகையாலே, 'பூதநாம் யோவ்யய: பிதா' என்கிறபடியே நிருபாதி கரான தாய்க்கும் தமப்பனுக்குமாகாதே, ஸர்வபூதஸ்ஸுஹ்ருத்தான அவரளவிலே ப்ராதிகூல்யம் பண்ணி அவர்க்கு வத்யனானவனன்றோ இவன். இங்குப்புகுருகையாவது என். 'ஸேந்த்ராய' என்னிலோவென்று பயப்பட்டு புத்ரமித்ரகளத்ரங்களோடே கூட எல்லாருங்காண நாற்சந்தியிலே குடநீர் வழித்துவிட்டான். [ஸுரைச்ச:]—மாதா பிதாக்கள் கைவிட்டவளவிலும் இவர்களுக்கு ப்ரீத்யர்த்தமாக பந்துவர்க்கமான தேவதைகள் கொண்டுபோய்ச் சீராட்டக்கண்டு போருமே; அந்த வாஸனையாலே அவர் கள் பாடே சென்றான். 'கஸ்ய பிப்யதி தேவாச்ச ஜாதரோஷஸ்ய ஸம்யுகே' என்கிற படியே அபராதம் அதுவாகையாலும் பெருமானுக்கு அஞ்சுகையாலும் மாதாபிதாக்கள் நேராகக் கைவிட்டார்களென்றறிகையாலும் அவர்களும் தள்ளிக் கதவடைத்தார் கள். [ஸமஹர்ஷிபி:]—இந்த்ரன் கைவிட்ட த்ரிசங்குவையும் அகப்படத் தங்கள் தபஸ்ஸை அழியமாறி ரக்ஷித்து, ஆந்ருசம்ஸ்ய ப்ரதாநராயிருக்கும் ரிஷிகள் பாடே சென் றான். அவர்களும் வத்யஹிம்ஸையிலே பண்ணுவதோர் ஆந்ருசம்ஸ்ய முண்டோ வென்று கைவிட்டார்கள். [த்ரீநிலோகாந் ஸம்பரிக்ரம்ய:]—தமப்பனுக்கும் செல்லும் தேசமாகையாலே ஆரேனுமொருத்தர் ஒருகாலாகிலும் புத்திபேதம் பிறந்து பரிக்ரஹிக்கக்கூடுமோ வென்று த்ரைலோக்யத்திலும் தச்சன் கூட்டின வாசல்கள்தோறும் ஒருகால் புகாப் போலே ஒம்பதின் கால் புகுந்து திரிந்தான். அவ்ரு ரக்ஷகராவாரைப்பெற்றிலன். [தமேவ சரணம் கத:]—கோபித்தாரேயாகிலும் நாராயணத்வப்ரயுக்தமான குடற்சோடக்கு உண்டாகையாலே, அவர்கள் முகத்திற்காட்டில் அம்பு விட்டவர் முகமே குளிர்ந்திருக கையாலும், 'ஸக்ருதேவ+ஏதத் வ்ரதம் மம' என்றருளிச் செய்துவைக்கையாலும், அந்தச் சீறின பெருமானே அமையுமென்று அவரையே தனக்கு உபாயமாகப்பற்றி னான். 'ஸர்வபூதேப்ய:' என்கிறவிடத்திலே ஸர்வசப்தம் அஸங்குசிகோக்தியாலே, பிறரால் வரும் பயத்தையும் தன்னால்வரும் பயத்தையும் ரக்ஷகனான என்னால்வரும் பயத்தையும் போக்கி ரக்ஷிக்கக் கடவென்றபடி.

௪௫. (தி—வாய். 3-7-8) [ஸபித்ராசேத்யாதி]—சச்வரன் தனக்குமாகாதவன் றும் தஞ்சமாவான் தானேயாயிற்று. பெருமாள்பக்கல் பண்ணின அபகாரத்தைக் கண்டு தமப்பன் கைவிட்டான். சகாரத்தாலே தாயுப் கைவிட்டாளென்கிறது. அவள் பற்று முன்னாகப் பற்றுமிவன் விடும்போது அவளும் விட்டாளாகவேணுமிதே. வாத் ஸல்யமுறைத்தவிடத்திலே யிதே முந்தற விழுவது. ஆகையாலே அவள் காலிலே முந்தறவிழுந்தான். அவள் மையெழுதி மஞ்சள் பூசிப் புறப்பட்டு நின்றாள். இவனும் குடநீர் வழிந்து நின்றான். [பரித்யக்த:]—இவன் வருத்தஹாநி கண்டு 'பண்டே விட்டிலோமோ' என்றார்கள். [ஸுரைச்ச:]—மாதாபிதாக்கள் கைவிட்டாலும் ஸஜா தியர் விடாதே கைக்கொள்ளுவார்களாயிற்று, 'இவர்கள் முடிய விடுகிறார்களோ' என்னுமத்தாலே 'அவர்களுக்கு ப்ரியம்' என்று நினைத்து. [ஸமஹர்ஷிபி:]—அவர் கள் விட்டாலும் விடாத ஆந்ருசம்ஸ்ய ப்ரதாநரான ரிஷிகளும் விட்டார்கள். ஆந்ரு சம்ஸ்யத்துக்கு விஷயவ்யவஸ்தை உண்டிதே. பெற்றவர்கள் கைவிட்டால் நாட்டார்க் குப் பணியன்றிதே காக்கை நோக்குகை. ஆகையாலே, [த்ரீநிலோகாந் ஸம்பரிக்ரம்ய]—லோகங்களில் திறந்து கிடந்த வாசலெல்லாம் ஒருகால் நுழைந்தாற்போலே ஒப தின்கால் நுழைந்தானாயிற்று, 'ஒருகாலல்லா வொருகாலாகிலும் க்ருபை பிறக்கக்

கூடுமோ' என்று; இவன் புகப்புக, தள்ளிக்கதவை அடைத்தார்கள். [தமேவ சரணம் கத:]—தன்மேலே ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தைத் தொடுத்துக் கொண்டு நிற்கிறவர் திருவடிகளிலே வந்து விழுந்தானாயிற்று. அதாவது—'அரிசினத்தாலின்ற தாயகற்றிடினும் மற்றவள்தனஞ் நினைந்தே யழுங்குழவி' என்கிறபடியே அவன் திருவடிகளை யொழிபப் புகலில்லாமை. இப்படி எல்லா அவஸ்தைகளிலும் விச்வஸநீயன் ஸர்வேச்வரனே. ([ஸ:]—நீரிலே புக்கமுந்துவாரைப் போலே தாரகரானவரே பாதகராய் அம்பு தொடுக்கும்படி குழ்த்துக் கொடுகின்ற அவன். (9-1 ப்ரவேசம்.)

४०. स ते निपतिं भूमौ शरण्यः शरणागतम् ।

वर्धमपि काकुत्स्थः क्षुपया पर्यपालयत् ॥

ஸ தம் நிபதிதம் பூமௌ சரண்ய: சரணாகதம்,

வதார்ஹமபி காகுத்ஸ்த்த: க்ருபயா பர்யபாலயத். 38-34.

40

ககுத்ஸ்த வம்சத்தில் பிறந்த ரக்ஷகனான அந்த ராமன் பூமியில் விழுந்தவனும் சரணடைந்தவனுமான அந்த காகாஸுரனை கொல்லத்தகுந்தவனாயிருந்தும் கருணையால் காப்பாற்றினார்.

சுடு. (தி—வாய். 2-7-6) [காகுத்ஸ்த்த:]—தங்களிலும் க்ருபையே விஞ்சி ரக்ஷித்துக்கொண்டு போரும் குடியிலே பிறந்தவர். வதார்ஹமான காகத்துக்கு விட்ட அம்புக்குட்படக் கண்ணழிவு பண்ணுமவரிதே.

சுடு. (தி—வாய். 4-5-7) [ஸ:]—ரக்ஷணமே ஸ்வரூபமாயிருக்குமவர். [தம்]—ப்ராதிகூல்யத்திலே முதிர் நின்றவனை. [நிபதிதம்பூமௌ]—தேவத்வத்தாலே தரையில் கால் பாவாதவன் போக்கற்றுத் தறையிலே வந்து விழுந்தான். ப்ரஜை தீம்பு செய்தால் பிதா சிஷிக்கத்தொடர்ந்தால் மாதாவின் காலிலே விழுமாபோலே காணும் இவன் பூமியிலே விழுந்தது. [சரண்ய:]—எதேனும் தசையிலும் சரணவரணர் ஹரானவர். [சரணாகதம்]—கண்வட்டத்திலே அநயகதிகத்வம் தோற்ற விழுந்துள்ளவனை. [வதார்ஹமபி]—பெருமாள்ஸித்தாந்தத்தாலும் வதார்ஹனே. [காகுத்ஸ்த்த:]—குடிப்பிறப்பால் வந்த நீர்மையாலே ரக்ஷித்தார். குடிப்பிறப்பு தண்டியரை தண்டிக்கைக்கும் உடலாயிராதோ என்னில், [க்ருபயா]—நாம் தொடங்கின கார்யம் ப்ரபலகீர்த்தால் தலைக்கட்ட வொண்ணாதுபோலே, அவரும் க்ருபைபரதந்த்ரராகையாலே நினைத்தவை தலைக்கட்டமாட்டார். அவன் க்ருபை வினையும் புகதனான. அதுக்கு மேலே க்ருபை வினைந்தது. இனி அவர் எவ்வழியாலே தண்டிடார்.

४१. आनृशस्य परो धर्मस्वत एव मया श्रुतः ।

ஆந்ருசம்ஸ்யம் ப்ரோ தர்ம: த்வத்த ஏவ மயா ச்ருத: 38-41.

41.

பிறந்துக்கம் ஸஹியாமை சிரேஷ்டமான தர்மம் (என்று) உம்மிடமிருந்தே என்கால் கேழ்க்கப்பட்டது.

பெ—வ்யா. (பெரிய திருமொழி. 9-3-4) கலக்கிறபோது சொல்லிற்றொரு வார்த்தையுண்டு. அதாவது—'சிலரோடே சிலர் கலந்து பிரிந்தால் பின்னை அவர்கள் படும் வ்யஸநம் கண்டால் நான் பொறுக்கமாட்டேன் காண். இதுகாண் என் ப்ரக்ருதியிருக்கும்படி' என்றுகொண்டு சொல்லி வைத்தானாயிற்று, பிரிந்து இவள் நோஷபடும் போது 'இதுவன்றோ இவன் சொன்னது' என்றுகொண்டு பிரத்யபிஜ்ஞை பண்ணித் தரிக்கைக்காக. இதுதான் ஓராளின் வாயிலே இட்டுநீட்டுகையன்றிக்கே, அவர்தம் வாயாலே சொல்ல நான் என் செவியாலே கேட்டே னென்கிறாள்.

பெ—யா. (காச்சியார் திருமொழி. 5-5) [ஆந்ருசம்ஸ்யம் ப்ரோதர்ம:]—நீரும் நானுமாய் ஓடமேற்றிக்கூலிக்கொள்ளுமளவாயிருக்கச்செய்தே, 'தர்மங்களில் நீர்

விரும்பியிருப்பதென்? என்று கேட்டேன். 'பிறர் நோவுபடப் பொறுக்கமாட்டாத விதுவே காண் நாம் வெளிறுகழிந்த தர்மமாக நினைத்திருப்பது' என்றருளிச் செய்தார். [தவத்தவ மயா ச்ருத:]—இதுதான் உம்முடைய ஆளான திருவடிவாயிலே இட்டு நீட்டுகையன்றிக்கே, உம்முடைய வாயாலே அருளிச்செய்ய, நான் செவியாலே கேட்டேன். 'இதுதான் பிறர்மேலே ஏறிட்டு, நீர் நம்மைப் பிரிந்து நோவுபடவிட்டார். ஏங்காண்' என்று சொன்னாரானார் அவர் பிரிந்து நோவுபடவிட்டிருந்தானென்னுமத்தைப்பற்றி.

४२. कौसल्या लोकभर्तारं सुषुवे यं मनस्विनी ।

तं ममार्थं सुखं पृच्छ शिरसा चाभिवादय ॥

கௌஸல்யா லோகபர்த்தாரம் ஸுஷுவே யம் மனஸ்விநீ,
தம் மமார்த்தே ஸுகம் ப்ருச்ச சிரஸா சாபிவாதய. 83-56.

42

விசாலமனஸ்யுடைய கௌஸல்யாதேவியார் உலகங்களுக்கு நாதனை எவரைப் பெற்றாரோ அவரை என்மித்தமாக ஸுகத்தைக் கேள்; தலையால் நமஸ்கார மும் பண்ணு.

४३. (தி—வாய். 5-3-7) [கௌஸல்யேத்யாதி]—நாட்டில் ஸ்த்ரீகள் 'இங்கிருக்கும் நாளைக்கு நமக்கு ரக்ஷையைப் பின்பு நரகத்தில் புகாதபடி பரிஹரிக்கைக்கும் ஒரு பிள்ளை வேணும்' என்று நோன்பு நோற்றுப் பெறுவார்கள். அங்ஙனன்றிக்கே, எங்கள் மாமியார் தந்நெஞ்சிலுண்டான அகலத்தாலே 'லோகத்துக்காக ரக்ஷைகளை வல்லானொரு பிள்ளையைப் பெறவேணும்' என்று நோன்பு நோற்றுப் பெற்றார். அவர் நினைவு தப்பலோ. அந்த லோகத்துக்குள் அந்தர்ப்பூதையல்லலோ நான். இனி, 'நாட்டில் ஸ்த்ரீகள் பர்த்தாக்கள் ஸமர்த்தரானபோது ஆதரித்தும், அஸமர்த்தரானபோது உபேக்ஷித்தும் போரக் கடவர்களாயிருப்பதொன்றுண்டு. நீர் எல்லா அவஸ்தையிலும் அவரை ஆதரித்துப் போரும் கிடர்' என்று அவர் என்னைக் குறித்து சொல்லிவிட்டார். நானுமப்படியே செய்துபோரறிந்த, கிண்ணகத்தில் குமிழிக்கிழை சாலிபோமாபோலே, தாம் என்னுடைய ரக்ஷணத்தில் நெடுநி நின்றது அவர்நினைவு ஸங்குசிதமாகவோ என்று சொன்னேனென்று சொல்லு. [தம் மமார்த்தே ஸுகம் ப்ருச்ச]—எங்களுடைய ரக்ஷணத்துக்கு நாங்கள் ப்ரார்த்தித்துப் பெற வேண்டுமென்றில்லையே, அதுவுமவர்நினைவாலுண்டாகையாலே. இனி, க்ரமப்ராப்திபற்றாமையாலுள்ளதிறே இப்போது படுகிறது. தாம் உளராக எங்களுடைய ரக்ஷணம் தப்பாதிதே. ஆனபின்பு தம்முடைய உண்மையை ஆசானிக்கையிறே இனி எங்களுக்குள்ளது. அங்குத்தைக்கு ஒரு குறைகளில்லையே என்று கேட்டேனென்று சொல்லு. [சிரஸாசாபிவாதய]—நாட்டாரளவன்றிக்கே, தாம் விசேஷித்து எங்களைக் கைப்பிடிக்கையாலுண்டான வாசிடார் பெறுவது பெறப்பார்த்தால், அவர்கள் தம்பக்கல் செய்யுமத்தையும் செய்யவேணுமென்று நீ எனக்காக அவர் திருவடிகளிலே விழு என்றுமருளிச்செய்தார். 'இதுதான் ப்ரணயரோஷம் தலையெடுத்துச் சொல்லுகிற வார்த்தையோ; அபேகை தோற்றச் சொல்லுகிற வார்த்தையோ' என்ன, 'கீழ் திருவடி வந்தபோது ப்ரணயரோஷத்தாலே வந்த சிவிட்குத் தோற்றச் சொன்ன வார்த்தைகளைய மாறும்படி குளிர அவன் வார்த்தை சொல்ல, அநந்தரம் திருவுள்ளத்திலே ஒரு ப்ரஸாதம் பிறந்து ப்ராப்தியில்லாமையால் வந்த அநவாப்தியுங்கிடக்க அருளிச்செய்த பாசரம்' என்றருளிச்செய்தார்.

४३. जीवन्ती मां यथा रामः संभावयति कीर्तिमान् ।

तत्तथा हनुमन्वाच्यो वाचा धर्ममवाप्नुहि ॥

ஜீவந்தீம் மாம் யதா ராம: ஸம்பாவயதி கீர்த்திமாந்,
தத்ததா ஹனுமந்/வாச்ய: வாசா-தர்ம மவாப்நுஹி. 39-10. 43.

புகழ்படைத்த ராமன் பிழைத்திருக்கும் என்னை எப்படி கொண்டாடுவோ
அப்படி அந்தவிஷயத்தை ஓ ஹனுமானே! சொல்லத்தகுந்தவர். வாயினால் தர்மத்தை
அடையக்கடவாய்.

ஈடு. (தி—வாய். 6—8. ப்ரவேசம்) பரபரிபவம் பொருத குடிப்பிறப்புடைய
வரிதே. அதிலே தமக்கு வந்த அவத்யம் பரிஹரிக்கச் சொல்லவேண்டாவே. கடலை
யணைசெய்து ராவணாதிகளை நிரஸித்துத் தாம் வரக்கொள்ள, இத்தலை வெறுந்தறை
யாய்க் கிடவாமே செய்ய நினைத்தாராகில், ஏற்கனவே பரிஹரித்துத் தம்புகழை நோக்கிக்
கொள்ளச் சொல்லென்று சொன்னாரிதே.

४४. शैस्तु शंकुना कृत्वा लङ्कां परपुरार्दनः ।

मां नयेद्यदि काकुत्ஸथस्य सदृशं मवेत् ॥

சரைஸ்து ஸங்குலாம் க்ருத்வா லங்காம் பரபுரார்தந:,
மாம் நயேத் யதி காசுத்ஸத்த: தத்தஸ்ய ஸத்ருசம் பவேத். 39-40. 44.

பகைவர் பட்டணத்தை அழிப்பவரான ராமன் லங்கையை பாணங்களாலேயே
நிறைந்ததாக செய்துவிட்டு என்னை அழைத்துக்கொண்டுபோவாரேயாகில் அது அவ
ருக்கு உசிதமாக ஆகும்.

ஈடு. (தி—வாய். 5-4-7) [சரைஸ்து ஸங்குலாம் க்ருத்வா லங்காம்]—திருவடி
பிராட்டியை 'பெருமாள் பாடேற இனி எழுந்தருள வமையாதோ' என்ன, ராக்ஷஸ
ஸங்குலையான வித்தை ராமசரஸங்குலையாக்கிக் காண் நாம் போவது, வேற்று மனிசர்
முகத்திலே விழித்துப் போகவோ. [பரபுரார்தந:]—அவரோடே விரோதித்து இதுக்கு
முன்பு ஜீவித்துப் போந்ததுமொரு படைவீடுண்டோ. [மாம் நயேத்யதி]—'நயாமி பர
மாம்கதம்' என்கிறவர் இரண்டு வார்த்தை சொல்லுவரோ. [காசுத்ஸத்த:]—இந்தராதி
கள் விரோதிகளையும் போக்குங்குடியிலே பிறந்தவர் ஸ்வகார்யத்தில் சோர நிற்பரோ.
[தத்தஸ்ய ஸத்ருசம் பவேத்]—அவர்க்கு அநுரூபமானவற்றைச் செய்து போகக்கடவ
நாம், நம்முடைய ஆற்றுமை பரிஹரிக்கைக்காக அவர்க்கு நிறக்கேடானவற்றைச் செய்
யவோ. 'ராமமஹிஷியை ஒரு ராக்ஷஸன் பிரிக்க, அவள் சபித்துப் போனால்' என்னுதல்,
'ஒரு குரங்கு மீட்டது' என்னுதல் செய்கையாகிறவிது, அவர் வில்வலிக்கு வசையாம்
காண்; அவர் வம்சத்துக்குக் கொத்தையாம் காண். அவர் விஷயத்தில் ராவணன் செய்
தத்தை நாமும் செய்யவோ. ராமதந்தை 'என்னது' என்றாரோடு ஒப்பர்களிதே அவ
ருடைய ரக்ஷணத்தைத் தந்தலையிலே ஏறிட்டுக் கொள்ளுமவர்கள்.

४५. यथा तं पुरुषाग्रं गात्रैः शोकामिकर्षितैः ।

संसृशेयं सकामाऽहं तथा कुरु दयां मयि ॥

யதா தம் புருஷவ்யாக்ரம் காத்தரைச்சோகாபிகர்சிதை:,
ஸம்ஸ்ப்ருசேயம் ஸகாமாஹம் ததா குரு தயாம் மயி. 40-3. 45.

ஆசையுள்ள நான் புருஷ ச்ரேஷ்டரான அந்த ராமனை துக்கத்தால் இளைத்த
(எனது) அவயவங்களாலே எப்படி தொடுவேனோ அப்படி என்னிடத்தில் கருணையை
பண்ணு.

பே—வ்யா. (திருவிருத்தம். 54) [யதா தம் புருஷவ்யாக்ரம்]—பருவம் கழிந்த திறே, இனி இவர்க்குச் சொல்லித்தான் செய்வதென்னென்று இருக்கவேண்டா; நினைத்தபோதே நினைத்ததெல்லாம் செய்து தலைக்கட்டவல்ல ஆண் புலி. [காத்ரை:]—கண்டாயிறே ஒரு நீர்ச்சாவியாய் இவை உருவிக்கிடக்கிறபடி. சிலர் பட்டினிவிடச் சிலர் ஜீவித்தவோபாதி விடாய்த்த இக்கரணங்களைக் கொண்டு முடிந்துபோய், வேறொரு சரீரபரிக்ரஹம்பண்ணி இவரை அநுபவிக்க விருக்கையன்றிக்கே, விடாய்த்த இவற்றைக்கொண்டே ஸ்பர்சிக்கும்படி பண்ணவேணும். [ஸகாமாஹம்]—அவரைப் போலே 'வரில் பொகடேன், கெடில் தேடேன்' என்றிருக்குமளவல்லேன் நான். [ததா குரு தயாம் மயி]—அவருடைய சக்தியால் குறையின்றிக்கேயிருக்கச் செய்தே, இவ்வள வில் கார்யகரமாகக் கண்டிலோம். உன் க்ருபையாலே அதுவும் பலிக்கும்படி பண்ணித் தரவேணும்.

४६. कार्यं कर्मणि निर्विष्टे यो बहून्पि साधयेत् ।

पूर्वकार्याविरोधेन स कार्यं कर्तुमर्हति ॥

கார்யே கர்மணி நிர்விஷ்டே யோ பஹூந்யபி ஸாதயேத்,

பூர்வகார்யாலிரோதேந ஸகார்யம் கர்த்துமர்ஹதி. 41.5.

46.

எவன் காரியம் குறிப்பிடப்பட்டபொழுது முன் காரியத்துக்கு விரோதமில்லாமல் வேகு காரியங்களையும் செய்து முடிப்பதோ அவன் காரியத்தை செய்யத் தகுதியுள்ளவன்.

பே—வ்யா. (திருப்பல்லாண்டு 9) ஸ்வாமி ஏவின கார்யத்தைக் குறையச் செய்யு மவன் அதமன்; அதைக் குறையாமல் தலைக்கட்டுமவன் மத்யமன்; அதுக்குமேலே அதுக்கு அவிருத்தமான காரியங்களையும் விசாரித்துச் செய்து தலைக்கட்டுமவன் உத்த மன். [கார்யே கர்மணி]—என்கிற திருவடியிறே அவனாகிறான். 'பிராட்டியிருந்த இடம் அறிந்து வா' என்றுவிட, இருந்தவிடமுமறிந்து, 'அவன் பலமிருந்தபடி என்' என்று பெருமாள் கேட்டருளினால் 'அறிந்திலேன் என்னவொண்ணாது' என்று அத்தலையில் பல பரீட்சையும் பண்ணி ஊரில் அரணையும் தலையழித்து மூலையடியே போம்படி பண்ணி வந்தானிறே,

ஸுந்தரகாண்டம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

யு த் த க ண் ட ம்

१. अहं च रघुंशश्च लक्ष्मणश्च महाबलः ।

वैदेह्या दर्शनेनाद्य धर्मतः परिरक्षिताः ॥

அஹம்ச ரகுவம்சச்ச லக்ஷ்மணச்ச மஹாபல;

வைதேஹ்யா தர்சனேநாத்ய தர்மத: பரிரக்ஷிதா: 1-12.

1.

நானும் ரகுலமும் (பரதனும்) பலம் மிகுந்த லக்ஷ்மணனும் ஸீதையைக் கண்டதினால் இன்று தர்மத்தால் காப்பாற்றப்பட்டோம்.

ஈடு. (தி—வாய். ௪-8-1.) [அஹம்ச ரகுவம்சச்சேத்யாதி]—'நஜீவேயம் க்ஷண மபி' என்றிருக்கிற நானும், என்னை ஒழிய ஜீவியாதபடியிருக்கிற பிள்ளை பரதனும்,

இருவர்க்கும் உஜ்ஜீவநஹேதுவான பிள்ளையும். [வைதேஹ்யா:]—இவையெல்லாம் தகுமென்கைக்காக. [தர்மத: பரிசுகிதா:]—நீ செய்ததுக்கு ஒரு ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணலாமோ. வெறும் அறவனாகையாலே செய்தாயத்தனை. 'உனக்கென் செய்கேன்' என்று காலதத்வமுள்ளதனையும் உழைக்கும்படியிதே நீ செய்தது!

2. एष सर्वस्वमृतस्तु परिष्वजो हनूमतः ।

मया कालमिमं प्राप्य दत्तस्तस्य महात्मनः ॥

ஏஷ ஸர்வஸ்வமூதஸ்து பரிஷ்வங்கோ ஹனுமத:

மயா காலமிமம் ப்ராப்ய தத்தஸ்தஸ்ய மஹாத்மந: 1-14.

2.

என்னால் இந்த காலத்தை அடைந்து பெருந்தன்மையுடைய அந்த ஹனுமா னுக்கு (எனது) கைமுதலான இந்த ஆவிங்கனமே கொடுக்கப்பட்டது.

பே—வ்யா. (பெரியதிருமொழி. 5-8-2.) ஏஷஸர்வஸ்வமூதஸ்து]—ஒரு கலத்திலே உண்பதரைப்போலே சேஷசேஷிகளிருவர்க்கும் அநுபாவ்யமிதே திருமேனி. [ஸர்வ ஸ்வபூத:]—ஸ்வரூபரூபகுணங்களிலும் பிராட்டிமாரிலும் அபிமதமாயிருக்கையாலே; அதாவது—ருசிஜநகமாயிருக்கையாலும், தானே ஸாதநமுமாயிருக்கையாலும், ஸதா தர்சனவிஷயமாயிருக்கையாலும். ரக்ஷகனுக்கு ரக்ஷணத்துக்கு ப்ரதானபரிசுரம் திருமேனியிதே. அவ்வுடம்போடே அணைந்த உடம்பென்றிதே தன்னுடம்பையும் அவன் வீடமாட்டாதேயிருக்கிறது.

பு. (தி—வாய். 4-15) [ஏஷ:]—தான் அநுபவித்து, தனக்கு ரஸித்தது என்று பிறர்க்குக் கொடுப்பாரைப்போலே; 'இச்சாக்குஹீதாபிமதோருதேஹ:' என் னக்கடவதிதே. இச்சாக்குஹீதமென்கையாலே, கர்மநிபந்தனமல்லவென்று தோற்றுகிறது. அபிமதமென்கையாலே, தனக்கும் போக்யமென்று தோற்றுகிறது. [ஸர்வ ஸ்வபூத:]—இதொழிய மற்றொன்றைக் கொடுத்தாலும் இது கொடாதத்தால் வரும் குறைகிடக்குமே. திருமேனியைக் கொடுக்கவே எல்லாம் கொடுத்ததாயிதே. ஸர்வாபா ச்ரயமாயிதே திருமேனிதானிருப்பது. மற்றுக்கொடுக்குமதிலும் இதுக்குண்டான வ்யாவ்ருத்தி தோற்றியிருக்கிறது. [பரிஷ்வங்கோ ஹனுமத:]—அம்ருதாசிக்குப் பல்லை யிட வொண்ணாதே. 'ஸநேஹோமேபரம:' என்று இவ்வுடம்பை விரும்பினவனுக்கு இத்தனையே கொடுக்கவேணும். [மயா காலமிமம் ப்ராப்ய தத்த:]—'இவன் ஒன்று கொள்வானெருவனல்லன்; நாம் இவனுக்கு ஒன்று கொடுக்கப்பெறுவது காண்' என்று குறைப்பட்டிருந்தவர், இவன் விலக்காததொரு ஸமரம் பெற்று இப்படிக் கொடுத்துகொண்டு நின்றார். [தஸ்ய மஹாத்மந:]—ஒரு + கொடுத்தாராய் ஒன்று செய்தவித்தனைபோக்கி, இரண்டுடம்பு கொடுத்தவனுக்கு ஒருடம்பு தரமன்றிதே. வேண்டியத்க்ரதனத்திலே பிராட்டி ஒருப்பட்டவன்று அவன் உள்ளாக்கினான். 'அவ காஹ்யார்ணவம் ஸ்வப்ஸ்யே' என்ற பொருளைமீட்டு அவரை உளராக்கி இப்படி இவர்க்கு இரண்டுடம்பு கொடுத்தானிதே அவன். அவன் பலபடி உபகரிக்கையாலே இவர் ஒருபடி உபகரித்தார்.

3. न मे दुःखं प्रिया दूरे न मे दुःखं हृतेति वा ।

एतदेवानुशोचामि वयोऽस्या ह्यतिवर्तते ॥

நமே துக்கம் ப்ரியா தூரே நமே துக்கம் ஹ்ருதேதிவா,

ஏததேவானுசோசாமி வயோஸ்யாஹ்யதிவர்த்ததே. 5-5.

3.

பிரியையான ஸீதை தூரத்தில் (இருக்கிறாள் என்கிற) துக்கம் எனக்கு இல்லை ; அபஹரிக்கப்பட்டாள் என்பதினாலாவது எனக்கு துக்கம் இல்லை ; இந்த ஸீதைக்கு பிராயமன்றோ செல்லுகின்றது (என்கிற) இதைப்பற்றித்தான் வருந்துகிறேன்.

பே—வ்யா. (பெரிய திருமொழி 9-3-4.) 'மைதிலி நம்மைப் பிரிந்து தூரத்திலே வர்த்தியாநின்றாள்' என்றதுக்கு வெறுக்கிலேனுமல்லேன். இனி வலிய ரக்ஷஸ்ஸாலே பிரிவு பிறந்தது : இனி எங்ஙனே நாம் ஸாதிக்கும்படி ? என்றதுக்கு வெறுக்கிறேனுமல்லேன். அதாகிறது—கடக்கவிருந்தாளாகில் கடலை அணைசெய்து நாலுபயணம் உள்ளே எடுத்துவிட்டுத்திருகிறது. இனி பிரிவுக்கு ஹேதுபூதனை பையலைக் கிழங்கு கொடுத்துப் பொகடத் திருகிறது அக்காரியம். நான் இதொழிந்த அல்லாதவற்றுக்கு வெறேன். இது ஒன்றுக்குமே நான் மோஷிப்பது. அது ஏதென்னில்—[வயோஸ்யா ஹ்யதிவர்த்ததே]—இவைபோலே காலம் என்னம்பால் மீளவிடலாவதொன்றன்றே. அணைக்குக் கிழக்குப்பட்ட நீரை மீட்கப்போகாதிதே.

(ஈடு 2-1-10 லும் இப்படியே)

8. वाहि वात यतः कान्ता तां स्पृष्ट्वा मामपि स्पृश ।

त्वयि मे कात्रसम्पर्शश्चन्द्रे दृष्टिसमागमः ॥

வாஹி வாத யத: காந்தா தாம் த்ருஷ்ட்வா மாமபி ஸ்ப்ருச,
த்வயி மே காத்ரஸம்ஸ்பர்ச: சந்த்ரே த்ருஷ்டிஸமாகம: 5-6.

4.

ஓ காந்தேற எங்கு பிரியையான ஸீதை இருக்கிறாளோ (அங்குசென்று) அந்த ஸீதையைத் தொட்டுவிட்டு என்னையும் தொடு. எனக்கு உன்னிடத்தில் சரீரத்தோடுள்ள சேர்க்கை சந்திரனிடத்தில் பார்வையோடுள்ள சேர்க்கை.

ஈடு. (தி-வாய். 6-3-3) [வாஹி வாத]—சாக்ஷுஷமல்லாமையாலே நீ பெற்ற பேறு என், [த்வயி மே காத்ரஸம்ஸ்பர்ச:] நம்முடைய கரணங்களுக்கு ஸ்பர்சம் உபக்கவிலேயாயிற்றே. நமக்குத் தொட்டாயிற்றே. [சந்த்ரே த்ருஷ்டி ஸமாகம:] ஸ்பர்சத்தோடொத்ததிதே தர்சனமும்.

9. उत्पपात गदापाणिश्चतुर्भिः सह राक्षसैः ।

உத்பபாத கதாபாணிச்சதுர்பிஸ்ஸஹ ராக்ஷஸை: 16-17.

5.

(விபீஷணன்) கையில் கதையுள்ளவனாய் நான்கு ராக்ஷஸர்களோடு கூட உயரக் கிளம்பினான்.

ஈடு. (தி-வாய் 4-9. ப்ரவேசம்) [உத்பபாத]—ராவணனோடு பொருந்தாமை பிறந்தபின்பு, நெருப்புப்பட்ட தறையில் கால் பாவாதாப்போலே அவ்விடம் அடி கொதித்துப்போந்தாயிற்று. [கதாபாணி:]—அங்குள்ளாரில் 'நகமேயம்' என்னுதது தடியொன்றுமே ஆயிற்று. [சதுர்ப்பி:]—அதுவுமெடுத்துத்தோளிலே வைக்க வேணுமே. அதுவும் வேண்டாதார் நால்வருமேயாயிற்று.

6. दीसपावकसंकाशैः शितैः काञ्चनभूषणैः ।

न त्वामिच्छाम्यहं द्रष्टुं रामेण निहतं शरैः ॥

தீப்தபாவகஸங்காசை: சிதை: காஞ்சநபூஷணை:,
நத்வாமிச்சாம்யஹம் த்ரஷ்டும் ராமேண நிஹதம் சரை: 16-24.

6.

எரியும் நெருப்புக்கொப்பானவைகளும் கூர்மையுள்ளவைகளும் ஸுவர்ணாலங்காரமுள்ளவைகளுமான பாணங்களால் ராமனால் கொல்லப்பட்டவனாக உன்னைக் காண நான் விரும்புகிறேனில்லை.

பே—வ்யா. (பெரிய திருமொழி. 2-8-2.) [திப்தபாவகஸங்காசை:]—கையிலிருக்கும்போது இருக்குமாபோலன்று கிடாய் விட்டாலிருக்கும்படி: எரித்துக்கொண்டாயிற்று வருவது. [சிறை:]—அல்லாத அம்புகளோபாதியாக நினைத்திராதே; பட்டால் எரித்தல் பொறுக்கவொண்ணாதபடியாய்க் கிடாயிருப்பது. [காஞ்சநபூஷணை:]—அநுகூலரான என்போல்வாரையும் தோற்பிக்கும் துறையுண்டு கிடாய். [நத்வாமிச்சர்மயஹம் த்ரஷ்டும்]—ஸௌப்ராத்ரம் பின்னாட்டுகையாலே சொல்லுகிறேன். [ராமேண நிறதம் சரை:]—புக்கு முழுகைக்கும் விடாய் திருகைக்கும் உடலாயிருக்குமிதே மடு. அதுபோலே யிருக்கிற இவ்வழகை அநுபவிக்குமதொழிய அவ்வம்புக்கு இலக்காய் நீ முடிந்து போக நான் இச்சிக்கிறிலேன்.

ஈடு. (தி—வாய். 6-10-4.) [திப்தபாவக ஸங்காசை:] படும்போதிலிருக்கும்படி. [சிறை:] பட்டமை தெரியாதே தொனையுருவி அவ்வருகே விழக்காணுமித்தனை. [காஞ்சநபூஷணை:] இவற்றுக்கு ஆகாரத்வயமுண்டாயிருக்கிறபடி. சரங்களாண்ட தண்டாமரைக் கண்ணனுக்கன்றி யென் மனந் தாழ்ந்து நில்லாது என்கிறபடியே அநுகூலர்க்கு அகப்படுகைக்கும் அதுதானே யாயிருக்கிறபடி. [நத்வாமிச்சர்மயத் யாதி:]—இவ்வழகுக்கு இலக்காய் வாழ்ந்து போகலாயிருக்க எதிரிட்டு முடிந்துபோக நானிச்சிக்கிறிலேன். நீ எண்ணியிருக்கிறது நான் அறிகிறிலேனிறே. இருத்திப் பிடித்த விலும், தெரித்துப் பிடித்த பகழியுமாய்க் கொண்டு நிற்கும்போது அபிராமராயிறே இருப்பது. அவ்வழகைக் கண்டநுபவிக்கமாட்டாதே, தண்ணீர் குடிக்கக் கல்லின ஏரியிலே தலைகீழதாக விழுந்து முடிவாரைப்போலே, தயரதன்பெற்ற மரகதமணித் தடத்தை எதிரிட்டு முடிந்துபோக நான் காணமாட்டுகிறிலேன்.

9. मित्रभावेन संप्राप्तं न त्यजेयं कश्चन ॥

மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம் ந த்யஜேயம் கதஞ்சந, 18.3.

7.

மித்திரன் என்கிற எண்ணத்துடன் வந்தவனை எவ்விதத்திலும் கைவிடமாட்டேன்.

பே—வ்யா. (திருவிருத்தம். 42.) [மித்ரபாவேந]—அவன் பக்கல் பாவமே அமையும். அவனை விடில் என்னை இழக்குமத்தனை என்றானிறே. அவன் பக்கல் கிடையாததொன்றை வேணுமென்றால் துராராத னுமித்தனையிறே. இவன் பக்கல் பெற்றது கொள்ளுமித்தனையிறே. இவனால் செய்யமுடியாததொன்றைச் சொல்லுகையாவது கைவிட நினைத்துச் சொல்லிற் றுமித்தனையிறே.

ஈடு. (தி—வாய். 5-1-1) [மித்ரபாவேந]—என்கிற ச்லோகத்திலே எம்பார், 'ஸர்வஜ்ஞனுக்கொரு அஜ்ஞானமும் விஸ்மருதியும் ஸர்வசக்திக்கு ஒரு அசக்தியுமுண்டு' என்றருளிச் செய்வார். ஒருவன் தனனை ஆச்ரயித்தால் முன்பு புத்திபூர்வம் பண்ணின குற்றத்திலே விஸ்மருதி பண்ணி, ஜ்ஞானம் பிறந்தால் ப்ராமாதிகமாய் வருமவற்றில் அஜ்ஞானம், அவனை விடவேண்டிவருமளவிலே அசக்தி. இப்படியிருக்கைக்கு அடி ஸ்வாபாவிகமான குடற்றொடக்கு.

10. सुहृदो वा भवद्विधा:

ஸுஹ்ருதோ வா பவத்விதா: 18-15.

8.

நணபர்கள்தாம் உம்மைப்போன்றவர்களாய் ஆகமாட்டார்கள்.

ஸ—18

பே—வ்யா. (திருவிருத்தம். 56.) [ஸுஹ்ருதோவா பவத்விதா:]—நம்மைக் கண்ட காஷியிலே ஜ்யேஷ்டனை எதிரியாகி அவனிலும் நம்மை அந்தரங்கராக்கிக் கார்யங்கொள்ளுந்தனை ஸௌஹார்த்தமுள்ளது உமக்கே காணுமென்கிறார்.

9. पिशाचान् दानवान् यक्षान् पृथिव्यां चैव राक्षसान् ।

अङ्गुल्यக்ரैண தான் ஹந்யாமிச்சந் ஹரிகணேச்வர ॥

பிசாசான் தானவான் யக்ஷான் ப்ருதிவ்யாம் சைவ ராக்ஷஸான்,
அங்குல்யக்ரேண தான் ஹந்யாமிச்சந் ஹரிகணேச்வர. 18-23.

9.

வாநரராஜனாகிய ஓ ஸுகீவா பிசாசங்களாயும் அஸுரர்களாயும் யக்ஷர்களாயும் பூமியில் ராக்ஷஸர்களாயுமிருக்கின்ற அவர்களை விரல்நுனியாலே விரும்பினவனாய் (நான் இஷ்டப்பட்டால்) கொல்லுவேன்.

பே—வ்யா. (திருப்பல்லாண்டு. 1.) [பிசாசான் தானவான் யக்ஷான்]—தள்ளர், பள்ளிகள், வலையர் என்னுமாபோலே ஹிம்ஸகருடைய அவாந்தரபிதை இருக்கிறபடி. [ப்ருதிவ்யாம் சைவ ராக்ஷஸான்] லங்கையிலுள்ள ராக்ஷஸரளவன்றிக்கே, பஞ்சாசத் கோடி விஸ்தீர்ணையான பூமியிலுள்ள ராக்ஷஸரெல்லாரும் எதிரிகளானாலும். [அங்குல் யக்ரேண தான் ஹந்யாம்]—ஆக சத்ருவர்க்கங்கொல்லாம் ஒரு கலத்திலே உண்டு எதிரிட்டாலும் இவற்றினுடைய நிரஸநத்திற்கு அஸ்த்ரசஸ்த்ரங்கள் வேணுமோ. ஸுத்ர கீரியிகளை நிரஸிக்குமோபாதி அங்குல்யக்ரத்தாலே நிரஸிக்கவல்லோம் காணுமென்றார். ஆனால், நம்மை நலிந்த ப்ரதிபக்ஷம் நசியாதே கிடக்கிறதென்னென்னில், 'அழிப்போம்' என்னுமிச்சையில்லாமை. இச்சை உண்டானால் அழிக்கையில் அருமையிலை. அது தனக்கு அடி என்னென்னில், 'உயிரோடே தலை சாய்க்குமானால் அழிக்கிறதென்' என்னும் இரக்கத்தாலே. இவ்வார்த்தை ராமபாக்ஷத்தாலே மஹாராஜர் நெஞ்சில்பட்டு பயிவ்ருத்திக்கு உடலாய்த்து.

10. किंपुनर्मद्विषो जनः ।

கிம் புநர்மத்விதோ ஜந: 18-25.

10.

என்னைப் போன்ற மனிதன் சரணாகதனைக் கைக்கொள்ள வேணுமென்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ.

சுடு. (தி—வாய். 6-8-6.) [கிம்புநர்மத்விதோ ஜந:]—என்ற விடத்துக்குச் சொல்லுவதொரு வார்த்தை யுண்டிறே—அருளாளப் பெருமாள் எம்பெருமானுடைய அந் திம தசையிலே 'திருவுள்ளத்தில் ஓடுகிறது என்' என்ன, 'ஒரு பகழி பெருமானுடைய திருவுள்ளத்தைப் புண்படுத்தினபடி என் என்று கிடந்தேன்' என்றார் என்று. 'அதுக்குக் கருத்தாகப் பிள்ளை அருளிச்செய்யும் வார்த்தை—'நாம் பண்ணின சரணாகதியாகையாலே பலத்தோடு அவ்யபிசாரியாகமாட்டாது. இனி சரணயன் நீர்மையினேற்றத்தாலே நமக்கு ஒரு குறையில்லை என்கிறது' என்று. (பெருமானைப் புண்படுத்துகையாவது—ஸ்ரீவீரேஷ்ணுவாணை சரணாகத்யநந்தரத்திலே கைக்கொள்ளாமல் 'வத்யதாம்' என்று அல்பம் தாமஸம் பிறக்கையாலே 'கபோதத்தோபாதி நாம் ரக்ஷிக்கப் பெற்றிலோம்' என்றிருக்கை.)

11. आतो वा यदि वा हसः परेषां शरणागतः ।

அரி: ப்ராணாந் பரித்யஜ்ய ரக்ஷிதவ்ய: க்ருதாத்மநா ॥

ஆர்த்தோ வா யதிவா த்ருப்த: பரேஷாம் சரணாகத:

அரி: ப்ராணாந் பரித்யஜ்ய ரக்ஷிதவ்ய: க்ருதாத்மநா. 18-23.

11.

வருந்துகிறவனுயிருந்தாலும் கர்வமுள்ளவனுயிருந்தாலும் பிறரைச் சரணமாக அடைந்த சத்ருவும் மனத்திருத்தமுள்ளவனால் உயிரை விட்டு காப்பாற்றப் படவேண்டியவன். அந்நியர்களுக்குள் சரணமடைந்தவன் என்றும் சொல்வதுண்டு.

பெ—வ்யா. (திருவிருத்தம். 42.) [ஆர்த்தோவா யதிவா த்ருப்த:]—‘ராகவம் சரணம் கத:’ என்ற உக்தி திருச்செவிப்பட்டபோதே இவன் நெஞ்சில் தளர்த்தியைத் திருவுள்ளம்பற்றினார் பெருமாள். ‘உக்தியே இவன் பக்கலுள்ளது. நினைவு வேறொரு படி’ என்றறிந்த முதலிகள் ராமபக்தியாலே ‘நினைவொன்றாய்ச் செயலொன்றாயிருக்கிறவன் வத்யன் என்றே இருந்தார்கள். ஆர்த்தனாகையாவது—இத்தலையைப் பெற்றில் ஜீவித்தும், பெருவிடில் முடியும்படியுமாயிருக்கை. த்ருப்தனாகையாவது—நெஞ்சின் றிக்கேயிருக்கச்செய்தே, நம்முடைய அநுகூலபாஷணங்களைப் பிறர் அநுகரிக்குமா போலே நெஞ்சிலின்றிக்கேயிருக்கச் செருக்காலே சொல்லுகை. ஆர்த்தனாகவுமாம், த்ருப்தனாகவுமாம். ஆர்த்தியோபாதி த்ருப்திக்கும் பலைக்யமுண்டாம்படி எங்ஙனே என்னில்—இவனைப்பார்க்குமன்றிது விசாரிக்கவேணுமே; சரணயனுக்கு வேண்டுவது சொல்லுகிறதிறே இதில். ஆர்த்தியோபாதி த்ருப்தியும் இதுக்குப் பரிகாரமாம்படி எங்ஙனே என்னில்—ஆர்த்தி பரிகரமானவிடத்திலே, இதுவும் பலவ்யாப்தமாகக் கண்டு போருகிறது. ஆகையாலே ஆதிஞ்ஞயமேயாயிற்று அதுக்குப் பரிகரம். த்ருப்தனுக்கு இதுக்குப் பரிகரமான ஆர்த்தியுட்கூடவில்லையா யிருந்தது. இனி நாமேயாகாதே யுளோம் என்று அதுக்கும் அவ்விரங்குமென்று பரிகரமாகத் தட்டில்லை. [பரேஷாம் சரணாகத: அரி:]—சத்ருக்களிலே வைத்துக்கொண்டு சரணாகதனான சத்ரு. அதாவது—உக்திமாத்ரமேயாய் கார்யத்தில் சாத்ரவமே முடிய நடவாநிற்கை. அன்றிக்கே, ‘கொன்றேன் அன்றேவந்தடைந்தேன்’ என்னுமாபோலே கொன்றகரை கழுவாதே வந்து புகுருகை. ‘ப்ராணாந பரித்யஜ்ய ரக்ஷிதவ்ய:’—அவர்கள் பக்கலிலே வாசி உண்டானாலும் ரக்ஷிக்குமிடத்தில் இருவரையும் ஒக்க ப்ராணன்களை அழியமாறி ரக்ஷிக்கப்படும். ‘ப்ராணாந பரித்யஜ்ய’—என்னுமொழிந்தது—அவன் செய்ததுக்கு ப்ராணனை அழியமாறி ரக்ஷிக்குமதுவும் போராடுதென்று நினைத்திருந்தபடியாலே. [க்ருதாத்மந:]—இவனுடைய ரக்ஷணத்துக்காகச் செய்ததொன்றன்று. தன்னுடைய ஸ்வரூபவித்திக் காக ஒருவனோடே ஒன்றை அப்யஸித்து சிக்ஷிதமனாவாயிருக்குமவனுக்கு இத்தனை செய்யவேண்டியவரும்.

சு. (தி—வாய். 6-2. ப்ராணசம்.) [ஆர்த்தோவா யதிவா த்ருப்த:]—ஆர்த்தனாய் சரணம் புகவுமாம். அன்றிக்கே, நாம் திருநாமங்களைச் சொன்னால் சேவகர் நம்மை ஆசேஷித்துச் சொல்லுமாபோலே செருக்காலே சொல்லவுமாம். இங்ஙன் விகல்பிப் பான் என? ஆர்த்தனுக்கன்றே பலப்ராப்தியுள்ளது, மற்றையவனுக்கு உண்டாகச் சொல்லுகிறவிடம் ப்ராணித்தமன்றிறே என்னில்—இச்சலோகத்தால் சரணாகத லக்ஷணம் சொல்லுகிறதல்ல; சரணய லக்ஷணம் சொல்லுகிறது. இவனுடைய ஆர்த்தினானும் உபாயத்தில் அந்நாமிடாதிறே. ஆர்பின்பு அவனோடு இவனோடு வாசியில்லை. “தன் தையை அறிந்து ‘உமக்கொரு கைம்முதல் இல்லையாயிருந்தது’ என்று தன் குறையை அறிவிக்கவும் மாட்டாதபடியாய் இருந்தான். ஆனபின்பு, இவனுக்கு நாமே ஆகாதே யுளோம்” என்று திருவுள்ளம் இவன் பக்கல் ஊன்றியிருக்கும். [பரேஷாம் சரணாகத: அரி:]—சத்ருக்களில் வைத்துக் கொண்டு சரணாகதனான சத்ருவாயிற்றிவன். அதென்னென்னில்—‘சரணம்’ என்கிற உக்தியைச் சொல்லுகையாலே சரணாகதன் என்னவுமாய் அகவாயிலில்லாமையாலே சத்ருவென்னவுமாயிருக்கை. அன்றிக்கே, பூர்வ வருத்தத்துக்கு அநுதாபமில்லாமையாலும் இப்போது ‘சரணம்’ என்கிற சப்தத் தைச் சொல்லுகையாலும் இரண்டும் சொல்லலாயிருக்கை, ‘கொன்றேன் அன்றே வந்தடைந்தேன்’ என்னுமாபோலே. [ப்ராணாந பரித்யஜ்ய]—ப்ராணங்களை ஒரு தலை யாக விட்டு. ‘ப்ராணாந பரித்யஜ்ய’ என்ன வேண்டாவோ என்னில்—அவன் சொன்ன சொல் வுக்கு இதொன்றும் போராமையாலே அது வேண்டாவாயிற்று. [ரக்ஷிதவ்ய: க்ருதாத்

மநா]—சிக்ஷிதமனுவாயிருக்கும்வனால் இத்தனையும் செய்யப்படும். அறிவுடையார்க்கு இத்தனையும் செய்தல்லது நிற்கவொண்ணாது.

१२. यदिवा रावणः स्वयम् ।

யதிவா ராவணஃ ஸ்வயம். 18-19.

12.

அல்லது ராவணன் தானாகவே (இருந்தாலும் இவனை அழைத்து வாரும்.)

ஈடு. (தி—வாய். 10-2-2.) [யதி வா ராவணஃ ஸ்வயம்]—என்னுமவனிறே விபீஷணனென்று பேராய், ராவணனாயிருந்தானென்று மீளாதே கிடர், அது என்? அங்குநின்றும் வந்தானொருவனைக் கைக்கொண்டதாக அமையாதோ வென்ன வேண்டா, குறைவாளர்க்கிறே நம்மால் அபேகையுள்ளது, அதுள்ளது ராவணனுக் கிறே. [விபீஷணஸ்து தர்மாத்மா]—என்று தனக்கென்ன ஒரு கைமுதலு முண்டா கையாலே நாளை வரவுமாம். அரை க்ஷணம் கிட்டாவிடில் நாசமாயிருக்கிறது அவனுக் கேயன்றோ. ஆனபின்பு அவனையன்றோ முற்படக் கைக்கொள்ள வேண்டுவது. இவரித் தாஜிவனைக் கைக்கொண்டால், இவனும் இவன் தன்னோடே நால்வருமாய்ப் போம். ராவணனைக் கைக்கொண்டால் துறுப்புக்கூடாகக் கைக்கொண்டதாகலாம். மஹாராஜ ரொருவரையுமங்கீரிக் வானரஜாதியாக வாழ்ந்து போனாப்போலே.

१३. राघवेणामये दत्ते संनतो रावणानुजः ।

ராகவேணாயே தத்தே ஸந்நதோ ராவணானுஜஃ. 19-1.

13.

ராமனால் அபயம் கொடுக்கப் பட்டபோது ராவணன் தம்பியான விபீஷணன் வணங்கினான்.

ஈடு. (தி—வாய். 8-7-1.) [ராகவேணாயே தத்தே ஸந்நதோ ராவணானுஜஃ]—என்று ராவணன் பின் பிறந்த நாம் ரகுலத்திலுள்ளார்க்கு ஆளாகப் புகாநின்றோமோ என்றிருந்தவன், பெருமாள் பாடுநின்றும் அருளப்பாடிட்டு வந்தவாதே, 'என்னையே இப்படி கைக்கொண்டருளுவது. அவன்பின் பிறந்த தண்மை எங்கே போயிற்று' என்று வேரற்ற மரம்போலே, கூடவந்த நால்வரோடும் திருவடிகளிலே விழுந்து தலைப் பட்டாப்போலவும்.

१४. समुद्रं राघवो राजा शरणं गन्तुमर्हति ।

ஸமுத்ரம் ராகவோ ராஜா சரணம் கந்து மர்ஹதி. 19-321.

14.

அரசராகிய ராமன் கடலை சரணமாக அடைய தகுதியுடையவர்.

பே—வாய். (திருவிருத்தம். 42.) 'இதொருகடல் இடைச்சுவராய்க் கிடாநின் றது. இத்தைக் கடந்து அவ்வருகு பட்டோமாம் விரகென்' என்று பெருமாள் முதலி களையடையக் கேட்க ஸ்ரீவிபீஷணமுவான் தான் அணித்தாகக் கைக்கண்ட உபாயமா கையாலும், ஸர்வஹிதங்களுக்கும் ஸாதநம் சரணாகதி என்று அத்யவஸித்திருக்கையா லும், பலவ்யாப்தியுள்ளது இதுக்கேயாகையாலும், பெருமானுக்கு இந்தக் கடலைச் சரணம்புக அடுக்கும் என்றான். [ஸமுத்ரம்]—பெரியவர்களை வசிகரிக்குமுபாயம் இது வல்லதில்லை. [ராகவோ ராஜா]—ஒருகுடிப்பிறப்புமின்றிக்கே அளவுடையாரும்ன் றிக்கே இருப்பார்க்கும் இது பலிக்குமானால், இவையுடையார்க்குச் சொல்லவேணுமோ? [சரணம் கந்துமர்ஹதி]—வஸிஷ்டசிஷ்யர்கள் பக்கலிலே இது பலிக்கக் கண்டபடி யாலே அறிவில்லாத கடலின் பக்கலிலேயும் இது பலிக்குமென்றிருக்கிறான். 'ஸா தே வேஸ்மிந் ப்ரயுஜ்யதாம்'—எருது கெடுத்தார்க்கும் ஏழேகடுக்காய் என்று.

१५. ततः सागरवेलायां दर्शनास्तीर्य राघवः ।

अञ्जलिं प्राङ्मुखः कृत्वा प्रतिशिष्ये महोदधेः ॥

बाहुं भुजगभोगाभमुपधाया रिसूदनः ।

தத: ஸாகரவேலாயாம் தர்ப்பாங்களைப் பரப்பி,

அஞ்ஜலிம் ப்ராங்குமுக: கருதவாப் ப்ரதிசிச்யே மஹோததே:

பாஹும் புஜகபோகாபமுபதாயா ரிஸூதந: 21-1.

15.

பிறகு, சத்ருக்களை அழிக்கின்ற ராமன் கடற்கரையில் தர்ப்பங்களைப் பரப்பி ஸர்ப்பத்தின் உடல்போன்ற கையைத் தலையணையாக வைத்துக்கொண்டு கைகூப்பிக் கொண்டு கிழக்குமுகமாகப் படுத்தார்.

சு. (தி—வாய். 2-8-7.) [பாஹும் புஜகபோகாபம்]—திருவநந்தாழ்வான் மேலே சாய்ந்தாற்போலேயாயிற்று திருக்கையை மடித்துச் சாய்ந்திருக்கும்படி. [அரிஸூதந:]—கிடந்த கிடையிலே லங்கை குடிவாங்கவேண்டும்படியிருக்கை. [ப்ரதிசிச்யே மஹோததே:]—ஒருகடலோடே ஒருகடல் ஸ்பர்த்தித்துச் சாய்ந்தாற்போலேயிருக்கை.

சு. (தி—வாய். 6-9-3.) [ப்ரதிசிச்யே] என்கிறதாயிற்று—கடல் தன்னைப்போல அளவுடைத்தாக நினைத்திருக்குமாயிற்று, அதுக்காக ஒருகடல் ஒருகடலோடே ஸ்பர்த்தித்துக் கிடந்தாற்போலேயிருக்கை, “கருணையங்கடல் கருங்கடல் நோக்கிக் கிடந்தது” என்னும்படியிதே.

१६. क्षमया हि समायुक्तं मामयं मकरालयः ।

असमर्थं विजानाति धिक् क्षमामीदृशे जने ॥

க்ஷமயா ஹி ஸமாயுக்தம் மாமயம் மகராலய:

அஸமர்த்தம் விஜானாதி திக் க்ஷமாமீத்ருசே ஜநே. 21-21.

16.

இந்த கடல் பொறுமையோடு கூடிய என்னை சக்தியில்லாதவனாகவன்றோ நினைக்கின்றது. இவ்விதமான ஜனத்தினிடத்தில் பொறுமையை நீந்திக்கொண்டு. (பொறுமை காட்டக்கூடாது.)

சு. (தி—வாய். 6-10. ப்ரவேசம்.) [க்ஷமயாஹி ஸமாயுக்தம்]—ஒரு பெண் பெண்டாட்டி எனக்கு என்றத்தை ஸ்லீகரிக்கையாவது என்? என்று ராஜ்யத்தைப் போகட்டுப் பொறுத்துப் போந்தார்; இங்கே வருணனை வழி வேண்டி அவன் முகம் காட்டிற்றிலன்னோ, சிறிக் காலைக் கையைக் கட்டாநின்றார். இதிருந்தபடி என்? என்றபுபோலேயிருந்தார்கள் முதலிகள். (க்ஷமைக்கு விஷயமுண்டு. சத்ருசஜாதத்தில் க்ஷமையொண்ணாதென்கிறார்.) ‘இவன் வந்திலன்’ என்று நாம் சீறொண்ணாதபடி, வாலி புறப்படுகிறபோது தாரைவந்து கால்கட்டினவோபாதி க்ஷமைவந்து நம்மைக்கால் கட்டாநின்றதென்றார். [மாம்]—“ஸுப்தமத்தகுபிதாநாம் ஸ்வபாவஜ்ஞாநம் த்ருஷ்டம்” என்று கோபம் விளைந்தவநந்தரம் ஜன்மத்தை யுணர்ந்தார். ‘பிறர் கை பார்த்திருக்கும் குடிப்பிறப்பன்று’ என்றிருக்கிறதில்லை. நம்மை ‘ஐயர் மகன்’ என்றறிகிறதில்லை. [ஸுப்தேத்யாதி]—தந்தாம் ஸ்வபாவத்தை மறைத்து வர்த்தித்தவர்கள், ஸ்வப்நாதிதசையிலே ஸ்வஸ்வபாவாநுகுணம் ப்ரவிப்பார்களிதே. அப்படி இவரும் க்ஷத்ரியத்வத்தை உணர்ந்தார். [அயம்]—மஹோததி என்கிற பெருமையை நினைத்திராநின்றது; தன்னைச் சிறுங்கித்திருக்கிற நம்மை அறிகிறதில்லை. [மகராலய:]—ஒரு அயோத்யாதிபதி கோஸலாதிபதிகளோடொக்கக் காணும் தன்னை நினைத்திருக்

கிறது. தன்னை மீன்படு குட்டமாக அறிகிறதில்லை. [அஸமர்த்தம் விஜாநாதி]—
செவ்வை கெடப் பரிமாறினாரையுமொக்கவிட்டுக் காரியங்கொள்ளவல்லோ மென்
றறிகிறதில்லை. இவ்வளவில் செய்யப்படுவது என்னென்னினில், [திக்கை மாம்]—
இப்போது ஸ்ரீமையை வேண்டோம். விநியோகமுள்ள விடத்தேயன்றோ காரியங்
கொள்வது. கோபத்தோபாதி காரியகாலத்தே அழைத்துக் காரியங்கொள்ளப் பரத்
தோம். அது என? இவ்வாக்குவம்சமர்ப்பிசுயமுக்கு ஸ்ரீமையென்கொண்டு காரியங்கொள்ள
வேண்டாவோ என்னினில் [தருகேஜுநே]—அத்தால் பெற்றறதென், அதிங்கு ஜீவீகதி
தில்லை. இதுக்கு இவ்வுள்ளாருடைய வம்பந்தமே பலியாநின்றதே.

१७. रामरक्षमणिसा सा सुमीवेण च वाहिनी ।

कम्व दुर्धनतरा सर्वैरपि सुरासुरैः ॥

ராமலக்ஷ்மணகுப்தா ஸா ஸுகரீவேண ச வாஹிநீ,

பகுவ துர்த்நரதரா ஸர்வைரபி ஸுராஸுரை: 25-32.

17.

ராமனாலும் லக்ஷ்மணனாலும் ஸுகரீவனாலும் ரக்ஷிக்கப்பட்ட அந்தஸைனை
எல்லாத் தேவர்களாலும் அஸுரர்களாலும் ஆக்ரமிக்கமுடியாததாக இருந்தது.

॥७. (தி—வாய். 6-9-2) கடற்கரையிலே விட்டபோது பெருமானை நோக்கு
கைக்கு, தம்பியார் மஹாராஜர் மைந்தத்விவிதர்களுள்ளிட்ட முதலிகளெல்லாரும் லங்
கையிலே கிட்ட, ஆகாசமெல்லாம் வெளிக்காவலடைத்து, நிதி நோக்குவாரைப்போலே
பெருமானை நோக்கிக்கொண்டு கிடக்க, இவர்களித்தனைவரும் கண் சோர்ந்தவளவிலே
பெருமாள் தாம் கையும் வில்லுமாய்க்கொண்டு இவர்களுக்குப் புறம்பே நின்றுலாவினா
ரிதே. அவன் நோக்குகைக்கு இத்தலை கண் செம்பளிக்குமத்தனையிதே வேண்டுவது.
நாம் அவனுக்கு ரக்ஷகராக நினைத்திருக்குமது ப்ரமமிதே. உணர்ந்து பார்த்தால் ரக்ஷ
கைவல்லான் அவனையிதே.

१८. सीमता राजराजेन लङ्कायामपिषेचितः ।

ஸ்ரீமதா ராஜராஜேந லங்காயாமபிஷேசித: 2-2.

18.

சீமானாகிய ராஜாதிராஜனான ராமனால், (விபீஷணன்) லங்காராஜ்யத்தில் அபி
ஷேகஞ் செய்யப்பட்டான்.

பே—வ்யா. (பெரிய திருமொழி. 4-6-3) [ஸ்ரீமதா ராஜராஜேந லங்காயாமபி
ஷேசித:]—என்றார்களிறே அவன்றன் பரிகரமான ககஸாரணர்கள் தாங்களே.
[ஸ்ரீமதா]—உனக்கு முடிதந்த ப்ரஹ்மாதிகளுடைய ஐச்வர்யம்போலன்றிக்கே,
ஊற்றுமாருத ஸம்பத்துடையவனாலே காண் அவன் முடிபெற்றது. [ராஜராஜேந]—
உனக்கு முடிதந்தவர்களுக்கு முடிகொடுக்கப் பிறந்தவனாலே காண். [லங்காயாமபிஷே
சித:]—இனி உனக்கு ஒரு குடியிருப்புத் தேடிக்கொள்ளாய். அவன் பரிகரமாயிருந்து
வைத்து அவன் மிடுக்கையும் ஐச்வர்யத்தையும் காணாநிற்கச் செய்தே இப்படி சொல்லு
கைக்கு அடி—அவர் கையும் வில்லும் கண்டுபோந்த நாளனுமையாலே 'இக்கொசுரு
நம்மை என் செய்யப் புகாநின்றதோ' என்று இவன் மதிப்பற நினைத்திருந்தபடியாலே.

१९. अथ हरिवरनाथः प्राप्य संग्रामकीर्तिम् निश्चिरपतिमाजौ योजयित्वा श्रमेण ।

गगनातिविश्रामं कृत्वाऽर्कसूनुर्हरिवरनाथस्य रामपार्श्वं जगाम ॥

அத ஹரிவரநாத: ப்ராப்ய ஸங்க்ராமகீர்த்திம்

கிசாபிவிசராமம் க்ருத்வா: அர்க்ஸூநுர்ஹரிவரநாதஸ்ய ராமபார்ஸ்வம் ஜகாம

அத ஹரிவரநாத: ப்ராப்ய ஸங்க்ராமகீர்த்திம்

கிசாபிவிசராமம் க்ருத்வா: அர்க்ஸூநுர்ஹரிவரநாதஸ்ய ராமபார்ஸ்வம் ஜகாம. 40-29.

19.

பிறகு வானரசிரேஷ்டர்களுக்கு நாதனான ஸூரியபுத்ரனாகிய ஸுகீவன் யுத்தப் புகழை அடைந்து, ராக்ஷஸராஜனாகிய ராவணனை யுத்தத்தில் சிரமத்தோடு சேர்த்து வீட்டு மிகவும் பரந்ததான ஆகாசத்தைத் தாண்டி வானரசிரேஷ்டர்களுடைய கூட்டத் தின் நடுவில் ராமன்பக்கத்தை அடைந்தான்.

௪௫. (தி—வாய். 7-4-1) பரிகரம் நிற்க மஹாராஜர். ராவணன்மேலே பாய்ந் தாப்போலே. 'பையல் முடியும் தானுமாய்ப் பெருமாள் திருமுன்பே நிற்பதே நரசாயிற்றே' என்று பொருமையாலே மேல் விழுந்தாரிறே. [அத ஹரி வரநாத:]—தம் மோடொக்க வினைசெய்யவல்லபேர் தனித்தனியே அநேகரிதே [ப்ராப்ய ஸங்க்ராம கீர்த்திம்]—இவர்களோடுகூடி நின்று ஒத்த போராகவொண்ணாது. தூசித்தலையிலே ஒரேற்றம் செய்து தரம் பெறவேணுமென்றிருந்தார். பூசல் தலையிலே பெருமாளுக்குண்டான கீர்த்தியையும் தந்தலையிலே ஏறிட்டுக்கொண்டார். [நிசிசரபதிம்]—அத் தலையிலும் அவனோடொக்க வினைசெய்யவல்லார் அநேகரிதே. 'அவன் கீழ்த்திரியுமவர் கள் தரம் போரார்' என்று அவன்றன்றோடே பொருதபடி. [ஆஜேள]—அவர்களைப் போலே வழியல்லாவழியே இளைப்பிக்கையன்றிக்கே, செவ்வைப்பூசல் செய்து இளைப் பித்தபடி. [யோஜயித்வா ச்ரமேண]—இதுக்கு முன்பு கூடாததொன்றோடே கூட்டி னார். [ககநமதிவிசாலம் லங்கயித்வா]—பரப்பையுடைத்தான ஆகாசத்தைத் திற னாலே வருத்தமறக் கடந்தார். [அர்க்கஸூநு:]—மீட்சியில் தம் வரவு தெரியாதபடி மீண்டார். பிறப்புக்கீடாகச் செய்தார். தன்னிலமிதே. ஆதிதயன் ஓரிடத்தினின்றும் ஓரிடத்திற்ப் போம்போது தெரியாததே. [ஹரிவரகணமத்யே]—இவர்களில் ஒரு வயாவருத்தி தோற்றவொண்ணாது' என்று இவர்கள் நடுவே நின்றார். [ராமபார்ச்வம் ஜகாம]—தூசித்தலையிலே மதிக்க ஒரு வினை செய்தாரன்றோ முன்னிற்கப்பெறுவார் என்று பெருமாள் பார்ச்வத்திலே வந்து நின்றார்.

௪௬. (தி—வாய். 10-6-8) [அத ஹரிவரநாத:]—ஒரு முத்தின் குடை நிழலிலே பையல் பெருமாளுக்கெதிராக வந்து தோன்றினவாதே, பொறுக்கமாட்டாமை மேல் விழுந்து, நெடும்போது பொருது இளைப்பித்து, அவன் மாயாப்ரயோகத்திலே கைவைக் குமன்வானவாதே, 'இனி நமக்கும் அது வேண்டிவரும். அது நமக்கீடல்ல. பெருமாள் பண்ணின ப்ரதிஞ்ஞையை நாம் அழிக்க வொண்ணாது' என்று மீண்டார். [ராமேண ஹி ப்ரதிஞ்ஞாதம்]—ஸத்யஸங்கல்பரான பெருமாள் ப்ரதிஞ்ஞை பண்ணுகிறார். [ஹரியக்ஷணஸந்திதேள]—வீரர்கள் திரள் நடுவே ப்ரதிஞ்ஞை பண்ணுகிறது. ஆன பின்பு இவர்க்கு நிர்விஷயமாக்கவொண்ணாதென்றுபார்த்தார். [ஹரிவரநாத:]—தாம் செய்த இக்கார்யம் தம் பாகரத்தில் செய்வாரில்லாமல் செய்தாரல்லர், பொருமையாலே செய்வாரித்தனை. [ப்ராப்ய ஸங்க்ராமகீர்த்திம்]—பூசல்பாக்யமென்று தனியே ஒன்று உண்டிதே. அத்த ல் வந்த புகழைத் தாம் படைத்தார். [நிசிசரபதிம்]—களவு பூசல் செய்வார்க்கு ஒதுக்க நிழலான பையலை. ராஜபுத்ரர்களை அகற்றிக் தனியிடத்திலே பிராட்டியைப் பிரிந்த பையலிதே. [ஆஜேள]—அவர்களுக்கு அபூமியான செவ்வைப் பூசலிலே. [யோஜயித்வா ச்ரமேண]—அவனை இளைப்போடே கூட்டினார். [ககநமதி விசாலம் லங்கயித்வா]—நடுவிடைவெளி பெருத்திருக்கிற ஆகாசத்தை வருத்தமறக் கடந்தார். [அர்க்கஸூநு:]—அதுசெய்தபடி ஆதிதயபுத்ரனென்று தோன்றும்படியாய் இருந்தது. உதயகிரியிலே தோற்றினால் பின்பு அஸ்தமித்து நிற்கக் காணுமித்தனை யிதே. [ராமபார்ச்வம் ஜகாம]—பெருமானைப் பிரிந்தபடியாலே வந்து கிட்டுவதும் செய்தோம் என்று தோற்றும்படி மதிக்கவொன்று செய்துவாராமையாலே, நோர்நோடு நோர் முன் நிற்கமாட்டாதே பெருமாளுகே போய் நின்றார். பையல் தலையைப் பிடுங் கிக் கொண்டுவந்து திருவடிகளிலேயிடப் பெருத நாம் என் சொல்லி முன்னே நிற்ப தென்று பெருமாளுகே வந்து நின்றார்.

२०. त्वयि किञ्चित्समापन्ने किं कार्यं सीतया मम ।

த்வயி கிஞ்சித் ஸமாபந்நே கிம் கார்யம் ஸீதயா மம. 41-4.

20

நீர் கொஞ்சமாவது ஆபத்தை அடையும்போது (அடைவதாயிருந்தால்) எனக்கு ஸீதையால் ஆகவேண்டியது என்ன?

சு. (தி—வாய். 1-2-6) 'த்வயி கிஞ்சித் ஸமாபந்நே கிம் கார்யம் ஸீதயா மம' என்னுமாப்போலே. இன்று ஆச்ரயித்ததொருதீர்யக்குக்கு ஒரு வாட்டம் வரில் நித்யா ச்ரிதையான பிராட்டியாலும் கர்யமில்லை, அன்றின்முகன்றின்பக்கல் வாத்தஸல்யத்தாலே முன்னணைக்கன்றையும் கொம்பிலே கொள்ளுமாப்போலே.

சு. (தி—வாய். 4-5-8) [த்வயி கிஞ்சித் ஸமாபந்நே கிம் கார்யம் ஸீதயா மம] பெருமாள் எழுந்தருளி நிற்கச்செய்தே ராவணன் கோபுரசிகரத்திலே வந்து தோற்றின வாறே, 'ராஜத்ரோஹியான பையல் திருமுன்பே நிற்கையாவதென்' என்று மஹா ராஜர் அவன்மேலே எழப்பாய்ந்து வென்றுவந்தபோது பெருமாள் அருளிச்செய்கிறார்— [ஏவம் ஸாஹஸ்யுக்தாநி நகுர்வந்தி ஜநேச்வரா:]—சிலர் மேல் விழவேண்டினால், பரிகர பூதர் நிற்க ப்ரதாநரோ மேல் விழுவார்? 'லோகநாத: புராபூத்வா ஸுக்ரீவம் நாதமிச் சதி'—கிடைப்பது கிடையாதொழிவது, இச்சியாநின்றார். 'ஸுக்ரீவம் சரணம் கத:'— 'ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானைப் புகுரவாட்டேன்' என்கிறார் மஹாராஜர். 'இவன் புகுரா விடில் நாம் உளோமாகோம்' என்கிறார் பெருமாள். இப்படி இருவரும் விப்ரதிபத்தி பண்ணினவிதுக்குக் கருத்தென்' என்று ஜீயர் கேட்க, இருவரும் சரணாகதரானவர்களை விடோம் என்று விப்ரதிபத்தி பண்ணுகிறார்கள் காணும் என்று பட்டர் அருளிச் செய்தவார்த்தை. ஸுக்ரீவம் சரணம் கத:, என்றத்தை நடத்தப்பார்த்தார் மஹாராஜர், 'ராகவம் சரணம் கத:' என்றத்தை நடத்தப்பார்த்தார் பெருமாள். ஆகையிதே 'ஆநய' என்று அவரை யிடுவித்து அழைத்துக்கொள்ள வேண்டிற்று. [த்வயி கிஞ்சித் ஸமாபந்நே]—நீர் மஹாராஜரான தரம் குலைய அவன் ஒரு வார்த்தை சொல்லுமாகில், நீர் தேடிப்போகிற சரக்குத்தான் நமக்கு என் செய்ய என்றாரிதே.

२१. शाखासृगा रावणसायकाती जमुः शरण्यं शरणं स्म रामम् ।

சாகாம்பருகா ராவணஸாயகார்த்தா ஜக்முச்சரண்யம் சரணம் ஸம் ராமம்.

வாநர்கள் ராவணனுடைய அம்புகளால் பீடிக்கப்பட்டவர்களாய் ரக்ஷகனான ராமனைப் சரணமாக அடைந்தார்கள்.

சு. (தி—வாய். 7-1. ப்ரவேசம்) [சாகாம்பருகா:]—பூசலிலே புகுது அங்குண்டான வாஸனையின்றிக்கேயிருக்கை. பணையோடு பணை தத்தித்திரியுமவையிதே. [ராவணஸாயகார்த்தா:]—திக்கபாலர்களையுங்கூட அச்சமுறுத்தி வளர்ந்தவன் கையிலம்புகள். [ஜக்மு: சரண்யம் சரணம் ஸம் ராமம்]—தங்களுடைய ஆபத்தை அறிந்து பரிஹரிக்க வல்லவனையும் பார்த்துப் பற்றினார்கள்.

२२. शत्रुणामप्रकम्प्योऽपि लघुत्वमगमत्कपेः

சத்ருணாம்ப்ரகம்ப்யோபி லகுத்வமகமத் கபே: 59-118.

22

(லக்ஷ்மணன்) சத்ருக்களுக்கு அசைக்கமுடியாதவனாயிருந்தும் ஹநுமானுக்கு லகுவாயிருக்குந் தன்மையை அடைந்தான்.

சு. (தி—வாய். 1-3-1) ராவணன் ஸபரிகரனுய்க்கொண்டு எடுக்கப் புக்கவிடத்தில் நெஞ்சில் சாத்ரவத்தாலே எடுக்கமாட்டிற்றிலன். திருவடி தனியனாயிருக்கச் செய்தேயும் நெஞ்சில் செவ்வையாலே கருமுனைமாலைபோலே எடுத்தேறிட்டுக்கொண்டு

போனான். இங்ஙனன்னருகில், ராவணனுக்குக் கனக்கவேணும் என்றும், திருவடிக்கு நொய்தாகவேணும் என்றாமன்று. வஸ்துஸ்வபாவமிருக்கும்படியாயிற்று இது.

२३. स्मरन् रामवपानान् विव्यथे राक्षसेश्वरः ।

ஸ்மரந் ராமவபாணாநாம் விவ்யதே ராக்ஷஸேஸ்வரஃ. 80-3.

23

ராவணன் ராமபாணங்களை நினைத்துக்கொண்டு வருத்தப்பட்டான்.

பே—வ்யா. (பெரியதிருமொழி 8-1-1) [ஸ்மரந் ராகவபாணாநாம்]—பெருமான் திருநாமத்தால் எழுத்து வெட்டின அக்ஷரங்களையும், திருச்சரங்களையுடைய ஸந்நிவேசத்தையும் ஸமரியா நின்றுகொண்டு. [விவ்யதே]—அவர் ஒருகால் முன்னே நின்று போகச் செய்தேயும், எப்போதும் ஒக்க முன்னே நிற்கக்கண்டாப்போலே வ்யதித்தான். [ராக்ஷஸேஸ்வரஃ விவ்யதே]—இவன் ஆண்ட பரிகரமடங்கலும் வினைக்கு உடலாயிற்ற தில்கை. எடுத்தெடுத்துக் குலைக்கிறபோது சுளைப்பிடாமீட்டு அழுக்குக்கைக்கு உடலா மித்தனை.

२४. शत्रोः प्रख्यातवीर्यस्य रञ्जनीयस्य विक्रमैः ।

पश्यतो युद्धलब्धोऽहं कृतः कापुरुषस्त्वया ॥

சத்ரோஃ ப்ரக்யாதவீர்யஸ்ய ரஞ்ஜநீயஸ்ய விக்ரமை,

பச்யதோ யுத்தலப்தோஹம் க்ருதஃ காபுருஷஸ்த்வயா. 106-6.

24

ப்ரஸ்தத்தமான வீரத்தன்மையுடையவனும் பராக்ரமங்களாலே மகிழ்விக்கத் தக்கவனுமான சத்ருவானவன் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போது யுத்தத்தில் ஆசை கொண்ட உன்னால தாழ்ந்த மனிதனாகச் செய்யப்பட்டேன்.

பே—வ்யா. (பெரியதிருமொழி. 2-8-2) [சத்ரோஃ]—கெடுவாய், என்னுடைய சத்ருவை ஆரென்று நினைத்துத் தேரை மீட்டுக்கொடு போந்தாய். [ப்ரக்யாதவீர்யஸ்ய]—எதிகளான நம்படைவீட்டிலும் ப்ரஸித்தமாயன்றோ அவருடைய ஆண்பிள்ளைத்தன மிருப்பது, நீகேட்டறியாயோ, அது ஏறிப்பாயாத மேடில்லைகாண். [ரஞ்ஜநீயஸ்ய விக்ரமை]—கண்டு பராக்ரமிக்கவொண்ணாதபடி அளவற எதிரிமுடுகினால் அது நில மாக்கிக்கொண்டு பராக்ரமிக்கும்படியைப் பார்த்தால், காந்தனைவிரும்புமாபோலே எதிரிகளுக்கு விரும்பவேண்டும்படி காண் அவர் ஆண்பிள்ளைத்தனமிருப்பது.

२५. उत्तिष्ठोत्तिष्ठ किं शेषे प्राप्ते परिभवे नवे ।

अद्य वै निर्भया लङ्कां प्रविष्टाः सूर्यरश्मयः ॥

உத்திஷ்டோத்திஷ்ட கிம் சேஷே ப்ராப்தே பரிபவே நவே,

அத்ய வை நிர்ப்பயா லங்காம் ப்ரவிஷ்டாஸ் ஸூர்யாசம்யஃ. 114-82.

25

எழுந்திரும்; எழுந்திரும்; புதிய அவமானம் வந்திருக்கும்பொழுது தூங்கலாமா. இப்பொழுதே சூரியநிரணங்கள் பயமற்றவைகளாய் லங்கையுள் நுழைந்தன.

பே—வ்யா. (பெரியதிருமொழி. 1-2-2) ராவணன் பட்டுக்கிடக்க அவன் பார்வையே 'ஆதித்ய கிரணங்கள் இங்குப் புகுந்து ஸஞ்சரியாநின்றன கிடாய்' என்று ளிநே, அப்பரிபவம் பொருமை பிணமெழுந்திருக்குமென்று. [ப்ராப்தே பரிபவே நவே, அத்யவை நிர்ப்பயா லங்காம்]—இதுக்கு முன்பில்லாததொன்று இப்போது உண்டா யிற்று கிடாய். முன்பு நெல்லுலர்த்த வேண்டுவது ஸஞ்சரித்துப் போமித்தனை யாயிற்று ராவணபயத்தாலே. இப்போது நிர்ப்பயமாய்க்கொண்டு உலாவாநின்றன.

२६. मरणान्तानि वैराणि निर्वृतं नः प्रयोजनम् ।

नियतामस्य संस्कारो ममाप्येष यथा तव ॥

மரணந்தாரி வைராணி நிர்வகுத்தம் ந: ப்ரயோஜனம்,
க்ரியதாமஸ்ய ஸம்ஸ்கார: மமாப்யேஷ யதாதவ. 114-101.

26

பகைமைகள் சாவோடு முடிவுபெறுகின்றன. நமது பயன் நிறைவேறியது. இந்த ராவணனுக்கு சரமச்சடங்கு செய்யப்பட்டதும். இவன் உமக்கு எப்படியோ எனக்கும் அப்படியே.

॥६. (தி—வாய். 2-7. ப்ரவேசம்) [மரணந்தாரி வைராணி]—ரிஷிகள் குடியிருப்பை அழித்து, மைதிலியைப் பிரித்து, நம்முயிர்நிலையிலே நலிந்தாற்போலே ஸ்ரீஜடாயு மஹாராஜரை நலிந்து, இவையெல்லாம் செய்யமாட்டானே இவன் இனி. [நிர்வகுத்தம் ந: ப்ரயோஜனம்]—இவன் ஜீவிக்கிற நாளிலே 'நாம் செய்யும் நன்மை இவன் விலக்காதொழிவது காண்' என்றிருந்தோம்; அது அந்நாளில் பெற்றிலோம்; நாம் தேடியிருந்தது முந்தற முன்னம் விரித்திக்கப்பெற்றோமிந். [க்ரியதாமஸ்ய ஸம்ஸ்கார:]—இவன் நாம் செய்யும் நன்மை விலக்காதானவளவு பிறந்தவின்றும் இழக்க வேணாமோ, வேண்டுவன செய்யப்பாரும். [மமாப்யேஷ யதாதவ]—நீர் இருய்த் திருந்திராகில், குடல்துடக்குடையாரிலே ஒருவன் செய்யுமத்தனையன்றோ; நாம் இவனுக்கு வேண்டுவன செய்ய, நீர் பின்னைக் கடக்க நில்லீரென்றோ. ஸ்ரீவிபீஷணம் வான்பக்கல் ஓரம் ராவணனளவுஞ் சென்றதிந்.

२७. निभृतः प्रणतः प्रह्वः ।

நிப்ருத: ப்ரணத: ப்ரஹ்வ: 116-

274

॥६. (தி—வாய் 2-7-2) [நிப்ருப்த:]—ஒரு அவயவத்திலே எல்லா அவயவங்களும் ஒடுங்கும் படியாயிருக்கை [ப்ரணத:]—வேறே சிலர் எடுக்கவேண்டும்படி சிதிலனாய் விழுந்து கிடக்கை. [ப்ரஹ்வ:] 'இப்படி கிடந்தோம்' என்னுமது நெஞ்சில் நடையாடாதிருக்கை.

२८. दासीनां रावणस्याहं मर्षयामीह दुर्बला ।

தாஸீநாம் ராவணஸ்யாஹம் மர்ஷயாமீஹ தூர்பலா. 116-41.

28

பலமில்லாத நான் இங்கு ராவணனுடைய வேலைக்காரிகளுடைய (குற்றத்தை) பொறுக்கின்றேன்.

॥६. (தி—வாய். 5-4-5) [தாஸீநாமித்யாதி]—திருவடிசென்று ராக்ஷஸிகளை நலியப்புக, இவர்கள் ராவணன் சோறுண்டு அவனுக்குப் பரதந்தைகளாகையாலே என்னை நலிந்தார்களாகில், தங்களாலே வந்ததொன்றன்றாகில், அது தனக்கு நாமும் 'பொறுத்தோம்' என்று நேர்த்தரவு கொடுத்த பின்பு இனி இவற்றை நலிகிறதென் னென்ன, 'ராவணனும் பட்டானாகில் நம்மை நெடுநாள் நலிந்து போந்த இப்பெண் பயல்களை இப்போது பொறுக்கவேண்டுகிறதென்' என்ன, [தூர்பலா]—'சிலர் நம்மை நலிந்தார்கள் என்று நாமவர்களை நலியப்புக்கால், அப்போதே அவர்கள் கண்குழிவு காணமாட்டாதார் பின்பு செய்வதென் பொருமல். ராவணனும்பட்டு பெருமாளும் விஜயிகளான பின்பு இனி இதொழிய வேறொரு தெளர்பல்யமில்லையிந்.

॥६. (தி—வாய். 6-10-10) [தாஸீநாமித்யாதி]—திருவடி 'ராக்ஷஸிகளை என் கையிலே காட்டித்தரவேணும்' என்ன, பிறர் கண்குழிவு காணமாட்டாத தூர்ப்பலை காண் என்றோளிந். ராவணன் பட்டானாகில், பெருமாள் விஜயத்தோடே நின்றாராகில்,

வேடுகு தெளர்ப்பல்யமில்லையிறே. இனி தெளர்பல்யமாவது. பிறர் நோவு காண மாட்டாமையிறே.

२९. पापानां वा शुभानां वा बर्हानां ह्यंगम ।

कार्यं करुणमार्येण न कश्चिन्नापराध्यति ॥

பாபநாம் வா சுபநாம் வா வதார்ஹாணாம் ப்லவங்கம,
கார்யம் கருணமார்யேண நகச்சிந் நாபராத்யதி. 116-45.

29

ஹநுமானே! பாபிகளாயினும் நல்லவர்களாயினும் கொல்லத்தகுந்தவர்களுடைய (விஷயத்தில்) தையுள்ள கார்யமே நல்லவனால் செய்யத்தக்கது. எவனும் குற்ற மற்றவனல்லன்.

४६. (தி—வாய். 6-10-10)

[பாபநாம்வா]—பிராட்டியுடைய அபயப்ரதான

ச்லோகம். 'ராவணனும் பட்டு, பெருமானும் விஜயிகளானார்' என்று பெரிய ப்ரியத்

தைப் பிராட்டிக்குத் திருவடி விண்ணப்பம் செய்ய, பிராட்டியும் ப்ரிதிப்ரகர்ஷத்தாலே

விநிமல் பொருமலாய் ஸதப்தையாயிருக்க, இவனும் விக்கலுக்கு வெம்மாற்றம்போலே

'கிந்தி சிந்தயலே தேவி கிம் த்வம் மாம் நாபிபாஷலே' என்று பெரிய ப்ரியத்தை

வந்து விண்ணப்பஞ்செய்த எனக்கொரு மறுமாற்றம் சொல்லாதே தேவரேழுந்தருளி

யிருக்கிற இருப்பு எந்தான்? என்று திருவடி விண்ணப்பம் செய்ய, பிராட்டியும் 'உனக்கு

லக்ருசமாகந் தரலாவதொன்று இல்லாமை காண் நான் பேசாதிருந்தது' என்ன,

இவனும் 'இவ்வளவிலே நம்மபேசுதிதத்தை விண்ணப்பம் செய்துகொள்ளவேணும்'

என்று பார்த்து, தேவரைச்சுற்றும் முற்றும் நலிந்த ராக்ஷஸிகளாகிறார் க்ருரைகளாய்

ததநுகுணபாவைகளாயிற்று, ராவணனுக்கு முன்பே கொல்லவேண்டுவது இப்பெண்

பிள்ளைகளையாயிற்று, அவனும் இவர்களோபாதி கேடனல்லன், இவர்கள் இப்போது

பாம்புபடம் அடங்கிப்போலே இருக்கிறார்களித்தனையாயிற்று, இவர்களை பஹுப்ர

காரமாக ஹிம்ஸிக்கப்பாராநின்றேன், 'முஷ்டிபி: பாணிபிச்சைவ' என்று சையாலே

குத்தியும் காலாலே துகைத்தும் நகங்களாலே சாடித்தும் பற்களாலே கடித்தும் துண்

டித்தும் 'சிந்நம் பிந்நம் சரைர்தக்தம்' என்று பெருமாள் திருச்சரங்கள் செய்ததெல்

லாம் 'நானே பண்ணப்பாராநின்றேன், பகவதபசாரிகளையும் பாகவதாபசாரிகளையும்

தண்டிக்கும் க்ரமத்திலே தண்டிக்கக்கோலா நின்றேன், முன்பு வந்தபோது இடையில்

லாமை விட்டுப்போனேனித்தனை, இப்போது எனக்கு எல்லா பாகபுபகரங்களும்

பண்ணியருளிறுகலாம், இதித்தனையும் திருவுள்ளம் ஆகவேணும் என்றான்; என்ன,

'பாபநாம் வா' என்றருளிச் செய்கிறான். [பாபநாம் வா சுபநாம் வா]—இவர்கள்

நினைத்திருக்கிறபடியே பாபைகளாகவுமாம், நான் நினைத்திருக்கிறபடியே சுபைகளாக

வுமாம். அது தானையன்றோ உத்தேசம். 'தோஷோயத்யபி தஸ்ய ஸயாத்' என்றுப்

போதே அழக்குடையவனன்றோ குறிக்க ப்ராப்தியுடையான் அவர்கள் பாபைகளாக

விலன் றுநாம் குகம் கொடுக்கவேண்டுவது, சுபைகளாகில் உன்வால் வேணுமோ, அவர்

கள் புன்யங்களே அவர்களுக்குக் கை கொடுக்குமே, கைம் முதலில்லாதார்க்கன்றோ

நாம் கைம்முதலாகவேண்டுவது என்றான். [வதார்ஹாணம்]—தண்டயரைத் தண்டிக

களும் அல்லாதாரைத் தவிரவும் சொல்லுகிற தர்மசாஸ்த்ரம் தேவரைத் தோற்றிக் கிழித்

துப் பொகடக்கடவதோ என்ன, ஆரேனுமாக சரணாகதரை ரக்ஷிக்ககடவதென்கிற

விசேஷசாஸ்த்ரம் உன்னைத் தோற்றிக் கிழித்துப் பொகடக் கடவதோ என்கிறான்.

'சரணம்' என்று வந்த விபிஷணுழ்வான் தோஷவானையாகிலும் 'நத்யஜேயம்' என்று

பெருமாள் கடற்கரையிற் சொன்ன வார்த்தை கடலோசையாகக் கடவதோ என்கிறான்.

[ப்லவங்கம்]—பின்னையும் இவன் புத்தி திரியவிடாமையினாலே ஹரிஹரி என்கிறான்.

ப்லவங்கம் என்கிறான். நச்சினத்தை நச்சும் ஜாதியானமை கண்டோமே என்கிறான்.

வஸிஷ்டடாதிகள் மந்த்ரிக்கும் குடியான இக்ஷ்வாகுவம்சத்தில் பிறந்தாயல்லை: யோகி

களான ஜநககுலத்தில் பிறந்தாயல்லை, காட்டிலே பணையோடு பணை தத்தித் திரிகிற ஜாதியிலேயே பிறந்தது. அங்ஙனெத்தார்க்கு சரணாகதியோட்டை தெரியாதே என்கிறாள். ஹரிஹரி என்கிறாள், 'வாநரோத்தம' என்றவள் தானேயே ப்லவங்கம் என்கிறாள். ராஜாக்களுமாய் மூலையடியே நடக்கவிரியருமாயிருக்கிற பெருமானும் எங்கள் முன் இத்தனை கோபித்தறியார், நீ விராஜாதியாயிருந்து வைத்து இங்ஙன் கோபிக்கக்கடவையோ. [கார்யம் கருணமார்பேண]—இவர்கள் புண்யபாபம் கிடக்க, இப்போதே தவநீயதசையைப் பாராய், உன் கையிலே அகப்பட்டு நாமென்படக்கடவோம் என்று தியங்குகிறபடி பாராய். இவர்களுக்கு வேறு ரக்ஷகரில்லையே, இப்போது இவ்வளவில் நாம் இரங்கவேணும் கான். [ஆர்யேண]—இவையெல்லாம் இப்போது கான் கற்பிக்கவேண்டும்படியாவதே உனக்கு. [ஆர்யேண]—ஐந்த்ரவ்யாகரணபண்டிதனென்கிறது பொய்யோ. அவையெல்லாம் கற்றுக் கேட்டிருக்கச் செய்தேயும், இப்போது ராமகோஷ்டியில் பரிசயம் பின்னாட்டினபடியாகாதே. அக்கோஷ்டியிற் பழக்கமீறே நீ இங்ஙன் சொல்லவல்லையாயிற்று. நான் போந்த பின்பு அக்கோஷ்டி இங்ஙனே நீற்றதாகாதே என்று கருத்து. [நகச்சிந்நாபராத்யதி]—ஸம்ஸாரத்தில் குற்றமில்லாதாயார். திரை நீக்கிக் கடலாடப் போமோ. நற் குதிரையாகப் பாவித்திருக்கிற பெருமாள்தான் குற்றவாளரல்லரோ, நீர்தான் குற்றவாட்டியல்லேனோ, நீதான் குற்றவாளல்லையோ? பெருமாள் குற்றவாளரானபடி எங்ஙனே என்னில், தாம் காடேறப் போந்தார். அவர்பின்னே மடலூருவாரைப்போலே இளையபெருமானும் போந்தார். தம்மோடே ஏகாந்தபோகம் பண்ணக் கடவதாக இலையகலப் படுத்துக்கொண்டு நானும் போந்தேன். என்னைப் பிரிந்து பத்து மாஸமிருந்தார். தாம் வாராவிட்டால் தமம்தோர் அம்பு இசங்கமாட்டாமையிலேயே இவ்வழி. இத்தனை நாள் பிரிந்திருக்க வல்லரானபோதே பெருமாள் பக்கவிலேயன்றோ குற்றம் பாரதந்த்ரயத்துக்கு அநுக்ருணமாகப் பேசாதிராதே, அதுதன்னைச்சொன்ன என்பக்கலதன்றோ குற்றம். இனி, நாயகன் சொன்ன கார்யம் செய்த அடியாரை தண்டிக்கப்பார்த்தவன்று, பெருமானரு விச்செய்த கார்யம் செய்யப் போந்த உன்னை முற்பட தண்டித்துக்கொண்டன்றோ ராவணன் சொன்ன கார்யம் செய்த இவர்களை தண்டிப்பது. ஆகையால் நீயல்லவோ குற்றவாளன், எல்லாப்படியாலும் பெருமாள் ஒரு விஷயத்தை முனிந்தவன்று ஆறவிடுகைக்கு நானுண்டு. நானும் அவர் வழி போகவேண்டியிருந்தவன்றைக்கு நீ உண்டு என்றிருந்தேன். நீயும் இங்ஙனையானால் அபராதம் செய்தார்க்குப் புகுவாசலுண்டோ என்கிறாள்.

३०. दीपो नेत्रासुरस्येव प्रतिकूलऽसि मे दृढम् ।

தீபோ நேத்ராசுரஸ்யேவ ப்ரதிகூலாஸி மே த்ருடம். 118-17.

30

கண்ணோவுள்ளவனுக்கு விளக்குபோலே எனக்கு வருத்தத்தைத் தருகிறவளாக இருக்கிறாய். (இது) உறுதியானது.

நா. (தி—வாய். 7-3-7) இதுக்கு ஆளவந்தார் அருளிச்செய்யும்படி—நேத்ர தோஷத்தால் வந்தது போக்கி, தீபதோஷத்தால் வந்ததன்று என்று.

३१. संगत्या मरतः श्रीमान् राज्याधी चेतस्यं भवेत् ।

மசாஸ்து வஸுதா க்ருதாமிஸிந் ருந்ந: ॥

ஸங்கத்யா பரத: ஸ்ரீமாந் ராஜ்யார்த்தீ சேத் ஸ்வயம் பவேத், ப்ரசாஸ்து வஸுதாம் க்ருதஸ்நாமசிலாம் ரகுநந்த: 128-16.

31

சீமானாகிய பரதன் நமது சேர்க்கையால் தான் ராஜ்யத்தை விரும்புகிறவனாக ஆவானேயாகில் ரகுசுலப்பிள்ளையாகிய பரதன் பூமிமுழுவதையும் கொஞ்சங்கூடவிடாமல் காப்பாற்றட்டும்.

பே—வ்யா. (திருவிருத்தம் 51) [ஸங்கத்யேத்யாதி]—ஐயர் நியமிக்க ஆச்சி யுடைய வரவ்யாஜத்தாலே நாம் ராஜ்யத்தைத் தனக்கே கொடுத்துப் போரச்செய்தே யும் நம்மைப் பின் தொடர்ந்து வந்து, சொன்ன நாள் எல்லை கழிந்தார் பின்னை ஒரு க்ஷணம் நான் தாழ்க்கில் தன்னைக் கிடையாது' என்னும்படி நம் நெஞ்சிலே படுத்திப் போனான். இன்று நாம் சென்று கிட்டினால் பதினாலாண்டு பிரிந்து கண்ட ஹர்ஷத் தானே 'நீ முடிசூடு' என்றால் 'அல்லேன்' என்னுதே அதை இசையப்பெறுவது காண். ஐயர் நம்மை முடிசூட்டப் பாரித்துப் பெருதே யொழிந்த இழவு நாம் பிள்ளையை முடி சூட்டிக் கண்டு தீரப்பெறுவது காண். 'சனநர்ஜகாம ஸாபேக்ஷ:' என் கிறத்தை 'ஸாவேக்ஷ:' என்று திருத்தி, கீழ்வீழியாலே பார்த்துப் போனாரென்று பொருள் சொன்னபடியை பட்டர் கேட்டருளி 'அது வேண்டா காண். கிடந்த பாடந் தனக்கே பொருள் சொல்லலாம் காண்' என்று; 'இவ்வுபகரணங்களைக் கொண்டு நாம் பிள்ளையை முடிசூட்டிக் காணப் பெற்றிலோம்' என்னுமபேக்ஷையோடே போனாரென் கிறதுகாண்' என்றருளிச்செய்தார்.

३२. न हि ते राजपुत्रं तं काषायाम्बरधारिणम् ।

परिभोक्तुं व्यवस्यन्ति पौरा वै धर्मवत्सलम् ॥

நஹி தே ராஜபுத்ரம் தம் காஷாயாம்பரதாரிணம்,

பரிபோக்தும் வ்யவஸ்யந்தி பௌராவை தர்மவத்ஸலம். 128-16.

32

காஷாயவஸ்த்ரம் தரித்தவனும் தர்மத்தில் ப்ரியமுள்ளவனும் ராஜகுமாரனுமான அந்த பரதனை அநுபவிக்க அந்த பட்டணத்து ஜனங்கள் முயலவேயில்லை.

பே. (தி—வாய். 9-2-2) [நஹீத்யாதி]—அருகேயிருக்கச் செய்தேயும் இவனைக் குழவிருக்கிற பெளரரானவர்கள், இவனை அநுபவிக்கையில் நசையற்றார்கள். அதுக்கடி என்னென்னில், [ராஜபுத்ரம்]—பெருமாள் பேரநின்றவநந்தரம் முடிந்தவன் மக னன்றோ, இவனோ தான் நமக்குத் தொங்கப் புகுகிறான் என்றிருந்தார்கள். [தர்மவத் ஸலம்]—இதுக்குமவனோடு ஒக்கும். தர்மத்துக்காகத் தன்னை அழியமாறினாரே அவன்.

३३. ततो हर्षसमुद्भूतो निर्व्वनो दिवमस्पृशत् ।

स्त्रीवात्युववृद्धानां रामोऽयमिति कीर्त्तिते ॥

ததோ ஹர்ஷ ஸமுத்பூதோ நிஸ்வனோ திவமஸ்ப்ருசத்,

ஸ்த்ரீபாலயுவவ்ருத்தநாம் ராமோயமிதி கீர்த்திதே. 130-31.

33

பிறகு இவர் ராமன் (இதோ ராமன்) என்று சொல்லப்பட்டபொழுது பெண் பிள்ளைகளுக்கும் சிறுபிள்ளைகளுக்கும் கிழவர்களுக்கும் ஸந்தோஷத்தா லுண்டான கூச் சல் ஸுவர்க்கத்தைத் தொட்டது.

பே. (தி—வாய். 3-7-3.) 'தந்தாம் கற்பழியும் வார்த்தை சொன்னால், என் றிருக்கும் ஸ்த்ரீகள், முதலிலே வார்த்தை சொல்ல அறியாத பாலர்கள், வாய்விட்டோன் றும் சொல்லாத யுவாக்கள், கரணபாடவமில்லாத வ்ருத்தர்கள், இவர்களித்தனைவரும் வாய்விட்டேத் தும்படியாயிற்றுப் பெருமாளழகு.

३४. प्रदेहि सुमो हारं यस्य तुष्टाऽसि भामिनि ।

ப்ரதேஹி ஸுபகே ஹாரம் யஸ்ய துஷ்டாஸி பாமிநி. 131-80.

34

ஸௌபாக்யம்பொருந்திய அழகுள்ள ஸீதே! நீ எவனிடம் ஸந்தோஷமுள்ளவளாக இருக்கின்றாயோ; (அவனுக்கு) முத்துமாலையைக் கொடு.

பே—வ்யா. (திருப்பல்லாண்டு. 8) [ப்ரதேஹீத்யாதி]—இந்தரன் வரக்காட்டின் ஹாரத்தைப் பெருமாள் வாங்கிப் பார்த்தருளிப் பிராட்டிக்குக் கொடுக்கிறபோது, அதை வாங்குகிறவள் பெருமானை ஒரு திருக்கண்ணாலும் திருவடியை ஒரு திருக்கண்ணாலும் பார்த்து வாங்கினாள் 'ப்ரேகபிதஜ்ஞாஸ்து கோஸலா:' என்று. பார்வையிற்கருத்தறியுமவராகையாலே, அவனுக்குக்கொடுக்கலாகாதோ என்றருளினார். [ஸுபகே]—அடியார் ஏற்றமறிந்து கொண்டாடுகைக்கீடான ஸௌபாக்யமுள்ளது உனக்கேயன்றோவென்ன, உம்முடைய திருவுள்ளத்தாலேயன்றோ நான் கொடுக்கிறதென்று பிராட்டியருளிச்செய்ய, நான் முற்பாடனாகப் பெருமையாலே உன்னுடைய உகப்பின் காரியத்தைக் கொடுக்கலாகாதோ என்றார்.

३५. रामो रामो राम इति प्रजानामभवन्कथाः ।

रामभूतं जगदभूत् रामे राज्यं प्रशासति ॥

ராமோராமோ ராம இதி ப்ராஜாநா மபவந் கதாஃ,

ராமபூதம் ஜகதபூத் ராமே ராஜ்யம் ப்ராசாஸதி. 131-101.

35

ஜனங்களுக்கு ராமன் ராமன் ராமன் என்றே பேச்சுக்கள் நிகழ்ந்தன. ராமன் ராஜ்யத்தை ராஜிக்கும்பொழுது உலகம் ராமமயமாகவே இருந்தது.

அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் வ்யாக்யாநம். (அமலனாதிபிரான் 2) [ராமோ ராமோ ராம இதி]—பாதம் தலைக் கட்டுகையாலே மீளுகிறதித்தனை என்றிறே நிர்வஹிப்பது. இத்தரைவித்யத்துக்குப்பொருள்—ரூபௌதார்யகுணங்களைவென்றவடிவழகும், ('ரூபௌதார்யகுணை:' என்கிறபடியே) அதை அநுபவிக்கக் கொடுக்கையும், கொடாவின்றால் இறுமாப்பற்றிருக்கையும். 'பும்ஸாம்தாருண்யமச' என்று (?) ஸ்திரீபும் விபாகமற ப்ரவணராமாகாரமுண்டாயிருக்கையாலே வீதராகரைச் சொல்லுகிறது. ப்ராப்தவிஷய ப்ராவண்யமிதே ஜிதேந்த்ரியத்வமாகிறது. [ப்ரஜாநாம்]—மாதாபிதாக்களுக்கன்று, வனிஷ்ட்பாதிகளுக்கன்று, ஜிதர்மாக்களுக்கு. [கதா:]—லோகயாத்ரைக்கு உறுப்பாம் வார்த்தைகளும் பெருமானைப்பற்றியல்லதிராது. [ராமபூதம் ஜகதபூத்]—ஜகத்தடைய ராமாத்வைதமாய்த்து. 'ஜததாத்ம்யமிதம் ஸர்வம்' என்கிற பொதுவல்ல, ராமபூதம் என்று ராமாத்வைதமாய்த்து, ப்ரஹ்மாத்வைதத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது. பெருமாள் சுண்டுவிட்கொண்டு லீலாரசமநுபவிக்கிற காலத்திலேயோ வென்னில், [ராமே ராஜ்யம் ப்ராசாஸதி]—தஹ பச என்கிற காலத்தில்.

३६. (தி—வாய். 7-3-1) [ராமோ ராமோ ராம இதி]—சோறு சோறு சோறு என்பாரைப்போலே. [ப்ரஜாநாமபவந்கதா:]—மநிதர்மாக்களுக்கெல்லாம் பாசுரமிதுவே. [ராமபூதம் ஜகதபூத்]—நாடடங்க ராமாத்வைதமானபடி நித்யவிபூதியிலே பரிமாறக்கடவது இங்கே பரிமாறுகைக்கு ஹேது என்னென்னில், [ராமே ராஜ்யம் ப்ராசாஸதி]—நாடடங்களும் தந்தாமுடைய கர்மபலம் புஜிக்கப் பெற்றோர்களில்லை, ராம பாக்யமே அநுபவித்துவிட்டது.

யுத்தகாண்டம் முற்றிற்று.

१. सहो मे परमो राजन् त्वयि नित्यं प्रतिष्ठितः ।

भक्तिश्च नियता वीर भावो नान्यत्र गच्छति ॥

ஸ்நேஹோ மே பரமோ ராஜந் த்வயி நித்யம் ப்ரதிஷ்டிதஃ;
பக்திச்ச நியதா வீர பாவோ நான்யத்ர கச்சதி.

அரசனான ராமா ! தேவாரீரிடத்தில் எனக்கு மேலான அன்பு எப்போதும் உறந்த
திருக்கிறது. வீரராகவா !, பக்தியும் உறுதியுடையது. மனம் வேறிடத்தில் செல்லு
கிறதில்லை.

பே—வ்யா. (அமலனாதிபிரான் ப்ரவேசம்) [ஸ்நேஹோமேபரமஃ]—‘என்
றனளவுள்ளால் யானுடையவன்பு. [ராஜந்த்வயி]—இதுதானும் என்னால் வந்ததன்று;
அதுவென்தின்னருளே. [நித்யம் ப்ரதிஷ்டிதஃ]—இன்றன்றாகில் மற்றொருபோது
கொடுப்பாகிறோமென, அங்ஙனசெய்யுமதன்று, தர்மியைப் பற்றிவருகையாலே.
‘நின்னலாலிலேன் காண’ என்னுமாபோலே. [பக்திச்ச நியதா]—ஸ்நேஹமாவதென்,
பக்தியாவதென்னென்னில்—பெருமானையொழியச்செல்லாமைபிறந்து வ்யதிரேகத்தில்
முடிந்த கக்ரவர்த்திலே ஸ்நேஹம். பக்தியாவது—‘நில்’ என்ன, ‘குருஷ்வ’ என்னும்
படியாய் முறையறிந்து பற்றின இனையபெருமான் நிலை. [வீர]—தன்னைத் தோற்பித்த
துறை. உம்முடைய வீரங்கொண்டு புறம்பே வென்றீரென்னு இங்கு வெல்ல முடி
யாது. தானும் வீரனாகையாலே தோற்பித்த துறையைப் பிடித்துப் பேசுகளுள்,
[பாவோ நான்யத்ர கச்சதி]—என்னை மீட்டிராகிலும் என்னுடைய நெஞ்சை மீட்கப்
போகாது. ‘அந்யத்ர’ என்கிறது ‘மற்றாரானுமுண்டென்பார்’ என்னுமாபோலே
கொடு போக நினைத்த தேசத்தின் பேரும் கூடத் தனக்கு அஸஹ்யமாயிருக்கிறபடி.

(சு. 7-5-1-லும் இந்த வியாக்கியானம் இங்ஙனமே காண்க.)

முற்றிற்று.

* न सन्धराया न च मातुरस्या दोषो न राजो न च राघवस्य ।

वनप्रवेशे रघुनन्दनस्य मत्पापमेवात्र निमित्तमासीत् ॥

ந மந்தராயா ந ச மாதூரஸ்யா தோஷோ ந ராஜோ ந ச ராகவஸ்ய,

வனப்ரவேசே ரகுநந்தநஸ்ய மத்பாபமேவாத்ர நிமித்தமாஸீத். (அயோத்யா.)

இராமபிரான் காடு புகுந்து வளிப்பதில் மந்தரையினுடைய குற்றம் காரண
மல்ல; இந்த (என்) தாயினுடைய குற்றமும் காரணமன்று; தசரதனுடைய குற்ற
மும் ஹேதுவல்ல; ராமனுடைய குற்றமும் காரணமன்று; இந்த விஷயத்தில் எனது
பாபமே காரணமாக இருந்தது.

பே—வ்யா. (திருநெடுந்தாண்டகம். 12) [நமந்தராயாஃ]—இவ்வளர்த்தத்துக்
கெல்லாம் ஹேதுபூதை மந்தரை என்று நினையா, அவளுடைய தோஷமன்று. அவள்

* இந்த ச்லோகம் ஸ்ரீராமாயணத்தில் இப்போது காணவில்லை.

வார்த்தை கேட்ட கைகேயியின் தோஷமென்று நினைத்தான் ; [ந ச மாதூரஸ்யா]—
இவனுடைய தோஷமுமன்று. இவன் வார்த்தை கேட்ட சக்ரவர்த்திதோஷமென்று
நினைத்தான் ; [தோஷோ ந ராஜ்ஞ:]—ராஜாவுக்கு ஒரு தோஷமுமில்லை. அவன் வார்த்
தையைக் கேட்டுத் தமக்கு வகுத்த அபிஷேகத்தைப் போகட்டுக் காட்டிலே போன
அவர் குற்றமித்தனை ; [ந ச ராகவஸ்ய]—அவர்க்குத் தான் குற்றமென் ? அவர் அபிஷி
கராயிருந்தால் அநுகூலவருத்தி பண்ணக் கடவனுயிருக்க, அதுக்கல்லாத என் பாபமே
இவ்வார்த்தத்துக்கெல்லாம் ஹேதுபூதம். [வநப்ரவேச ரகுநந்தநஸ்ய]—இக்குடி
வாழப்பிறந்த செல்வப்பிள்ளை வநவாஸம் பண்ணுகைக்கு நிமித்தம் என் பாபமேயா
மித்தனை.

கூனி சொன்னது கைகேயிக்குக் கேட்கவேண்டா. அவள் சொன்னது சக்ரவர்த்
திக்குக் கேட்கவேண்டா. அவன் சொன்னது பெருமானுக்குக் கேட்கவேண்டா. கூனி
சொன்னது கேட்கவேண்டாதொழிகிறது—அடியாட்டியாகையாலே. கைகேயிசொன்
னது சக்ரவர்த்திக்குக் கேட்கவேண்டாதொழிகிறதென்னெனில், ஸ்த்ரீ புத்ர வாத்ஸல்
யத்தாலே சொன்ன வார்த்தையை பர்த்தாவுக்குக் கேட்கவேணுமோ ? சக்ரவர்த்தி
சொன்னது பெருமானுக்குக் கேட்கவேண்டாவோ என்னில், தர்மாபாஸத்தை ஆலம்பந
மாகக் கொண்டு ஸ்த்ரீ பாரதந்தர்யத்தாலே ப்ரமித்துச் சொன்ன வார்த்தையைப் பெரு
மானுக்குக் கேட்கவேணுமோ ? தம்முடைய அந்வயவ்யதிரேகங்களில் நான் படும்பாடு
அறிவர், தாம் ராஜ்யப்ராப்தரென்னுமிடம் அறிவர், ஆனபின்பு அவனைக் கட்டி இட்டு
வைத்து ராஜ்யத்தை ஆளத் தட்டென் ? அவன் சொன்ன வசநத்தை அளதரித்து
ராஜ்யத்தை ஆண்டாராகில், தம்முடைய வ்யதிரேகத்தில் நான் முடியாதபடி ரகித்
தாராகலாயிற்றதே. ஆகையால் என்பாபமே இதுக்கு நிமித்தமென்றானிறே ஸ்ரீபா
தாழ்வான்.

பூர்வாசார்ய வ்யாக்க்யான விசேஷங்கள் கொண்ட

ஸ்ரீராமாயணச்லோக மாலாத்மகமான

ஸ்ரீராமாயண ஸௌரபம்

மு ந் தி ந் து .

நம்பிள்ளை பெரியவாச்சார்பிள்ளை வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.